

AZ IZR. MAGYAR
IRODALMI TÁRSULAT
KIADVÁNYAI.

XXIV.

SZENTIRÁS.

A SZENT IRATOK.

BUDAPEST.

1907.

SZENTIRÁS.

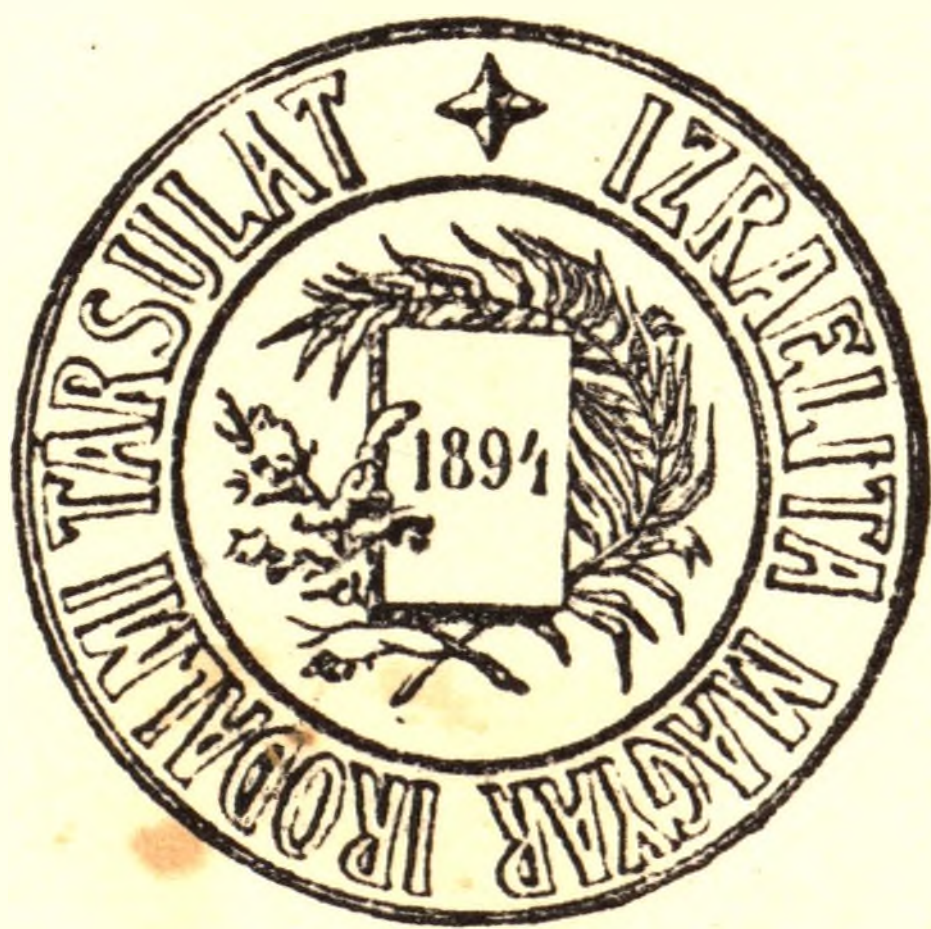
KIADJA

AZ IZR. MAGYAR IRODALMI TÁRSULAT.

NEGYEDIK KÖTET.

A SZENT IRATOK.

ZSOLTÁROK, PÉLDABESZÉDEK, JÓB. ÉNEKEK ÉNEKE, RUTH,
SIRALMAK, KÓHÉLET, ESZTER, DÁNIEL, EZRA ÉS NECHEMJA,
KRÓNKA.

BUDAPEST.

1907.

G 4772

A 4574-2

FRANKLIN-TÁRSULAT NYOMDÁJA.

TÁJÉKOZÁSUL.

Hálás szívvvel és örömmel telten az immár kész művet ezennel átadjuk a nyilvánosságnak.

A jelen negyedik kötet anyagát szolgáltatták: dr. Perls Armin pécsi rabbi (Zsoltárok, Példabeszédek, Jób, Siralmak), dr. Vajda Béla losonczyi rabbi (Énekek Éneke), dr. Bárány József kecskeméti rabbi (Rúth, Kóhélet) és dr. Herzog Manó kaposvári rabbi (Eszter, Dániel, Ezra és Nechemja, Krónika). Az anyagot az alólirott szerkesztő-bizottság ugyanazon elvek szerint dolgozta át, mint az eddigi kötetekét. S nyomatékkal hangsúlyozzuk, hogy a Szentírásnak e kötettel befejezett egész fordításáért kizárólag mi vagyunk felelősek.

Ugyancsak mi tudjuk legjobban, hogy e munkánk, már a Szentírás fordításának sajátos természeténél fogva, nem maradt menten hibáktól és fogyatkozásoktól; reméljük, hogy az Izr. Magyar Irodalmi Társulat a Szentírás újabb kiadásával módot fog adhatni javítására és tökéletesítésére.

A ránk bízott föladatot legjobb tudásunk szerint és odaadó igyekezettel bevégeztük. A magyar zsidó közönség most veszi először az egész Szentírást hazánk nyelven zsidó munkások kezéből.

Fordításunkat azzal az óhajtással bocsátjuk útnak, hogy hozzájáruljon a Szentírás ismeretének terjesztéséhez és családban, iskolában, zsinagógában egyaránt megtegye hatását.

Budapest, 1906 december hóban.

Dr. Bacher Vilmos. *Dr. Bánóczy József.*

Dr. Krausz Sámuel.

ZSOLTÁROK.

¹ Boldog a férfi, a ki nem járt gonoszok tanácsán, sem **1.** vétkesek útján nem állt, sem csúfolók ülésében nem ült; ² hanem az Örökkévaló tanában telik kedve és az ő tanáról elmélkedik nappal és éjjel. ³ Olyan lesz, mint vízerek mellé ültetett fa, mely gyümölcsét megadja a maga idejében, és levele nem hervad el; és mindenben, a mit tesz, szerencsés lesz. ⁴ Nem így a gonoszok; hanem mint a polyva ők, melyet elhajt a szél. ⁵ Azért nem állanak meg a gonoszok az ítéletben és a vétkesek az igazak községében. ⁶ Mert ismeri az Örökkévaló az igazak útját, míg a gonoszok útja elvész.

¹ Miért csődültek a népek, és gondolnak hiábavalót a **2.** nemzetek, ² összeállanak a föld királyai, és együtt tanakodnak a fejedelmek az Örökkévaló és az ő fölkenntje ellen? ³ Szakítsuk szét kötelékeiket, s vessük le magunkról bilincseiket! ⁴ Az égben trónoló nevet, az Úr gúnyolódik rajtuk, ⁵ akkor beszél hozzájuk haragjában és hevében megrettenti őket: ⁶ Hisz én iktattam be királyomat Cziónon, az én szent hegyemen. — ⁷ Hadd adok hírt törvényről! Az Örökkévaló szólt hozzám: fiam vagy, én ma szülőd lettem. ⁸ Kérj tőlem, s majd adok nemzeteket

birtokodul s tulajdonodul a földnek végeit; ⁹ majd megtöröd őket vaspálczával, mint a fazekasedényt szétzúzod őket! ¹⁰ Most tehát királyok, térjetek észre, okuljatok, földnek birái; ¹¹ szolgáljatok az Örökkévalót félelemben és ujjongjatok remegés közt. ¹² Hódoljatok a fiúnak, nehogy haragudjék s elvesznétek az úton; mert kevés híján felgyúl a haragja. Boldogok mind, kik benne keresnek menedéket!

3. ¹ Zsoltár Dávidtól, midőn elmenekült fia Absalom elől.

² Örökkévaló, mily sokan vannak szorongatóim, sokan támadnak ellenem! ³ Sokan mondják lelkemről: Nincs segítség számára Istenben. Széla. ⁴ De te, Örökkévaló, paizs vagy körülöttem, dicsőségem és fejem fölemeelője. ⁵ Hangommal az Örökkévalóhoz kiáltottam föl, és ő meghallgatott engem szent hegyéről. Széla. ⁶ Én lefeküdtem és aludtam, fölébredtem, mert az Örökkévaló támogat engem. ⁷ Nem félek a népnek tízezreitől, kik köröskörül nekem szegültek. ⁸ Kelj föl, Örökkévaló, segíts meg engem, Istenem! Mert állkapcsom ütötted mind az ellenségeimet, a gonoszok fogait széttörted. ⁹ Az Örökkévalóé a segítség, népedre az áldásod! Széla.

4. ¹ A karmesternek, hárfajátékon. Zsoltár Dávidtól.

² Mikor fölkiáltok, hallgass meg, igazságom Istene; a szorúltságban tág tért adtál nekem, kegyelmezz nekem és halljad imádságomat! ³ Emberfiak, meddig legyen becsületem becsmérlessé, szeretitek a hiábavalóságot, keresitek a hazugságot? Széla. ⁴ Tudjátok hát meg, hogy az Örökkévaló megkülönböztette az ő jámborát, az Örökkévaló hallja, mikor fölkiáltok hozzá. ⁵ Reszkessetek és ne vétkezzetek; szóljatok szívetekben fekvőhelyeteken s csil-

lapodjatok! Széla. ⁶Áldozatok igaz áldozatokat, s bíz-
tok az Örökkévalóban! ⁷Sokan mondják: ki láttat velünk
jót; emeld felénk arczod világosságát, Örökkévaló! ⁸Örö-
met adtál szívembe, inkább mint mikor gabnájuk és
mustjok megsokasodnak. ⁹Békében egyaránt lefekszem
és alszom; mert te, Örökkévaló, magánosságban bizton
lakoztatsz engemet.

¹A karmesternek, a Nechilótra. Zsoltár Dávidtól. 5.

²Szavaimra figyelj, Örökkévaló, ügyelj elmélkedésemre.
³Figyelmezz fohászom szavára, királyom és Istenem, mert
hozzád imádkozom. ⁴Örökkévaló, reggel halljad szavamat,
reggel folyamodom hozzád és reménykedem. ⁵Mert nem
gonoszsgot kedvelő Isten vagy, nem időzhet nálad, a ki
rossz. ⁶Nem állhatnak meg kevélykedők szemeid előtt,
gyűlölöd mind a jogtalanok cselekvőit. ⁷Elveszited a
hazugság beszélőit, vérontás és csalás emberét utálja az
Örökkévaló. ⁸De én szereteted bőségében bemegyek há-
zadba, leborulok szent templomod felé a te félelmed-
ben. ⁹Örökkévaló, vezess engem igazságodban meglesőim
miatt, tedd egyenessé előttem utadat! ¹⁰Mert nincs szá-
jukban, a mi őszinte, belsőjük veszedelem; nyitott sír a
torkuk, nyelvüket simává teszik. ¹¹Bűnhődtesd őket, Is-
ten, essenek el az ő tanácsaik miatt; büntetteik soka-
sága miatt taszítsd el őket, mert engedetlenkedtek irán-
tad. ¹²S örülnek majd mind a benned menedéket kere-
sők, örökké ujjonganak, megoltalmazod őket és vigadnak
benned, a kik nevedet szeretik. ¹³Mert te megáldod az iga-
zat; Örökkévaló, kegyeddel, mintegy paizszsal, környezed.

¹A karmesternek, hárfajátékon a nyolczasra. Zsoltár 6.
Dávidtól.

²Örökkévaló, ne haragodban fenyíts engem, s ne hevedben büntess engem! ³Kegyelmezz nekem, Örökkévaló, mert fonnyadt vagyok; gyógyíts engem, Örökkévaló, mert megrémültek csontjaim; ⁴és lelkem megrémült nagyon — te pedig, Örökkévaló, meddig még? ⁵Fordulj felém, Örökkévaló, szabadítsd ki lelkemet, segíts meg szereteted kedvéért! ⁶Mert nincs a halálban emlékezés rólad; az alvilágban ki ad hálát neked? ⁷Elfáradtam sóhajtozásomban, áztatom minden éjjel ágyamat, könnyemmel elárasztom nyoszolyámat. ⁸Elsorvadt bosszúságomtól szemem, eltompult mind a szorongatóim miatt. ⁹Távozzatok tőlem, ti jogtalanság cselekvői mind, mert hallotta az Örökkévaló sírásom hangját. ¹⁰Meghallgatta az Örökkévaló könyörgésemet, az Örökkévaló elfogadja imádságomat. ¹¹Szégyenkezzenek és rémüljenek meg mind az ellenségeim, hátráljanak meg, szégyenkezzenek egy pillanat alatt!

7. ¹Siggájón Dávidtól, melyet énekelt az Örökkévalónak a Benjáminbeli Kús dalgában.

²Örökkévaló, Istenem, benned keresek menedéket; segíts engem mind az üldözőimtől, és ments meg engem! ³Nehogy oroszlánként széttépje lelkemet, ragadozva s nincs, a ki megment. ⁴Örökkévaló, Istenem, ha én tettem ezt, ha van jogtalanság kezeimen, ⁵ha rosszat követtem el a velem békében levővel, — hisz kiszabadítottam azt, ki ok nélkül szorongatott — : ⁶üldözze ellenség lelkemet, s érje utól és tiporja földre éltemet, és fektesse porba méltóságomat! Széla. ⁷Kelj föl, Örökkévaló, haragodban, emelkedjél szorongatóim dühöngései ellen; és serkenj értem: ítéletet rendeltél. ⁸Nemzetek gyülekezete körülvesz téged és fölötte térj vissza a magasságba!

⁹Az Örökkévaló népeket ítél; szerezz jogot nekem, Örökkévaló, igazságom szerint és gáncstalanságom szerint, mely bennem van. ¹⁰Szűnjék meg, kérlek, a gonoszok rosszasága és szilárdítsd meg az igazat! Hiszen szívek és vesék vizsgálója az igazságos Isten! ¹¹Paizsom Istennél van, ki segíti az egyenesszívűeket. ¹²Isten igazságos bíró, Isten ő, ki mindennap haragszik. ¹³Ha ki meg nem tér, kardját feni, íjját feszítette és irányította; ¹⁴és ellene elkészített halálos fegyvereket, nyilait égökké csinálja. ¹⁵Íme vajudik jogtalansággal; bajt fogant és hazugságot szült. ¹⁶Vermet ásott és kivájta azt, de beleesett a gödörbe, melyet csinált. ¹⁷Visszahárul baja a maga fejére, és az ő feje tetejére száll le erőszaka. ¹⁸Hadd magasztalom az Örökkévalót igazsága szerint, hadd zengem nevét az Örökkévalónak, a legfelsőnek!

¹A karmesternek, a Gittitre. Zsoltár Dávidtól.

8.

²Örökkévaló, mi Urunk, mily hatalmas a neved az egész földön, a ki fenségedet tetted az egekre! ³Kisdedek és csecsemők szájából alapítottál hatalmat, elleneid miatt, hogy elnémíts ellenséget és boszúvágyót. ⁴Midőn látom egeidet, újjaid művét, holdat és csillagokat, melyeket megszilárdítottál —: ⁵mi a halandó, hogy megemlékszel róla, és az ember fia, hogy gondolsz reá? ⁶Kevéssel tetted csekélyebbé Istennél, dicsőséggel és díszszel koronáztad; ⁷uralkodóvá tetted kezed művein, mindet lábai alá helyezted: ⁸juhokat és ökröket mindmeggannyit, s a mező állatait is, ⁹az ég madarát, s a tenger halait — átkel ő tengerek ösvényein. ¹⁰Örökkévaló, mi Urunk, mily hatalmas a te neved az egész földön!

9. ¹A karmesternek, Mút-labbénre. Zsoltár Dávidtól.

²Hadd magasztalom az Örökkévalót egész szívemmel, hadd beszélem el mind a csodatetteidet! ³Hadd örvendek és ujjongok benned, hadd zengem nevedet, oh Legfelső! ⁴A mikor hátrafordulnak ellenségeim, megbotlanak s elvesznek színed előtt. ⁵Mert te elvégezted ítéletemet és ügyemet, trónra ültél, igazságos bíró. ⁶Megdorgáltál nemzeteket, elveszítetted a gonoszt, eltörölted nevüket mindörökre. ⁷Az ellenségek eltűntek — romok mindéig; városokat szakítottál ki — elveszett az ő emlékük. ⁸De az Örökkévaló örökké trónol, megszilárdította az ítéletre trónját. ⁹És ő ítéli igazsággal a világot, megbírálja a nemzeteket egyenességgel; ¹⁰hogy legyen az Örökkévaló mentsvárúl az elnyomottnak, mentsvárúl az inség idejében. ¹¹Bíznak tehát benned, a kik nevedet ismerik, mert nem hagytad el a téged keresőket, Örökkévaló. ¹²Zengjete az Örökkévalónak, ki Czióban székel, jelentsétek a népek közt cselekedeteit. ¹³Mert a ki az elontott vért követeli, megemlékezett azokról, nem felejtette el az alázatosak kiáltását. ¹⁴Kegyelmezz nekem, Örökkévaló, lásd nyomorgásomat gyűlölőimtől, ki fölemelsz engem a halál kapúiból; ¹⁵azért, hogy elbeszélhessem minden dicséretedet, Czión leányának kapúiban vigadhassak segítségében. ¹⁶Elsülyedtek nemzetek a veremben, melyet készítettek; a hálóban, melyet elrejtettek, megfogatott a lábuk. ¹⁷Megismertette magát az Örökkévaló: ítéletet elvégzett, keze művei által törbe esik a gonosz. Higgájón. Széla. ¹⁸Az alvilágba térnek a gonoszok, mind a nemzetek, az istenfelejtők. ¹⁹Mert nem mindéig felejtetik el a szükölködő, a szegények reménye nem vész el örökké. ²⁰Kelj föl, Örökkévaló, ne hatalmaskodjék a halandó, ítélteszenek a nemzetek a te színed előtt; ²¹szeredd, Örökké-

való, félelmet nekik, tudják meg a nemzetek, hogy halandók ők! Széla.

¹ Miért, Örökkévaló, állsz távolban, elhúzódol az inség 10. idejében? ² A gonoszok gögje által ég a szegény; fogassanak el a fondorlatokban, melyeket kigondoltak. ³ Mert dicsekedett a gonosz lelkének vágyával, s a nyereszkedő áldotta, káromolta az Örökkévalót. ⁴ A gonosz — gögje szerint: Nem kér számon, nincs Isten — mind az ő gondolatai. ⁵ Sikerülnek az útjai minden időben; magasan vannak ítéleteid, messze tőle; mind a szorongatói — mibe sem veszi. ⁶ Azt mondta szívében: Nem tántorodom, nemzedékre meg nemzedékre nem leszek bajban! ⁷ Átokkal tele a szája, meg csalásokkal és elnyomással, nyelve alatt baj és jogtalanság. ⁸ Ott ül tanyáknak lesőhelyén, hogy rejtekben ölje meg az ártatlant, szemei a nyomorúságost kémlelik. ⁹ Leselkedik a rejtekben, mint oroszlán a sűrűjében; leselkedik, hogy megragadja a szegényt; megragadja a szegényt, midőn hálójába húzza. ¹⁰ Lehajlik, leguggol, és ereje által elesnek a nyomorúságosak. ¹¹ Azt mondta szívében: Elfelejtette Isten, elrejtette arczát, nem látta soha. ¹² Kelj föl, Örökkévaló, Isten, emeld föl kezedet, ne felejtkezzél meg az alázatosakról! ¹³ Miért káromolta Istent a gonosz, azt mondta szívében: nem kérsz számon? ¹⁴ Láttad! Mert te nézed a bajt és a bosszantást, hogy kezedbe vegyed; reád hagyja magát a nyomorúságos, árvának te vagy segítője. ¹⁵ Törd meg karját a gonosznak, a rossznak keressed gonoszságát, ne találjad. ¹⁶ Az Örökkévaló király mindörökre, országából kivesznek a nemzetek. ¹⁷ Az alázatosak vágyát meghallottad, Örökkévaló, megszilárdítod szívüket, figyelteted füledet; ¹⁸ hogy jogát szerezzed árvának és elnyomott-

Zsolt. Bizalom Isten gondviselésében. Gőgös képmutatók ellen. 11,1—12,9

nak, hogy többé már ne erőszakoskodják a földi halandó.

11. ¹A karmesternek. Dávidtól.

Az Örökkévalóban van menedékem ; hogyan mondhatjátok lelkemnek : bujdoss el hegyetekre, madár ! ²Mert íme a gonoszok íjjat feszítenek, igazították nyilukat a húron, hogy homályban löjjenek az egyenes szívűekre. ³Midőn ledöntetnek az alapok, mit mivel az igaz ? ⁴Az Örökkévaló a szent templomában, az Örökkévaló, ki nek égben a trónja — szemei látják, szempillái vizsgálják az ember fiait. ⁵Az Örökkévaló az igazat megvizsgálja, és a gonoszt és a ki erőszakot szeret, gyűlöli a lelke. ⁶Esőként hullasson töröket a gonoszokra ; tűz meg kén és égető szél serlegük része ! ⁷Mert igaz az Örökkévaló, igazságot szeret ; az egyenesek látják az ő színét.

12. ¹A karmesternek, a nyolczasra. Zsoltár Dávidtól.

²Segíts, Örökkévaló, mert elfogyott a jámbor, mert eltűntek a hűségesek az emberek fiai közül ! Hamisat beszélnek kiki a másikával, sima ajakkal, kettős szívvel beszélnek. ⁴Irtsa ki az Örökkévaló mind a sima ajkakat, s nyelvet, mely nagyokat beszél ; ⁵kik azt mondták : nyelvünkkel győzünk, ajkaink velünk, ki úr rajtunk ? ⁶Szegényeknek pusztulása, szűkölködőknek nyögése miatt fölkelek most, azt mondja az Örökkévaló ; üdvbe helyezem azt, ki szorongásban van. ⁷Az Örökkévaló mondásai, tiszta mondások, ezüst, olvasztva kohóban a földön, megtisztítva hétszeresen. ⁸Te, Örökkévaló, megőrzöd őket, megóvsz minket e nemzedéktől örökre. ⁹Köröskörül járdogálnak a gonoszok, a mint magasra jut az emberfiak hitványsága.

¹A karmesternek. Zsoltár Dávidtól.

13.

²Meddig, oh Örökkévaló, feledsz el engem örökre, meddig rejted el arcodat tőlem? ³Meddig tartogassak tanácsokat lelkemben, bánatot szívemben nappal; meddig emelkedjék ellenségem én fölém? ⁴Tekints rám, hallgass meg, Örökkévaló, én Istenem, világosítsd meg szememet, nehogy aludjam a halál álmát. ⁵Nehogy mondja ellenségem: Legyőztem őt! — szorongatóim ne vigadjanak, midőn tántorgok. ⁶De én szeretetedben bízom, vigadjon szívem segítségedben, hadd éneklek az Örökkévalónak, mert jót tett értem.

¹A karmesternek. Dávidtól.

14.

Azt mondta az aljas a szívében: Nincs Isten! Elvetemedtek, utálatosat cselekedtek; nincs, ki jót tenne. ²Az Örökkévaló az égből tekintett le az emberfiakra, hogy lássa, van-e eszes, a ki Istent keresi. ³Mind elpártolt, egyaránt megromlottak; nincs, ki jót tenne, nincs egy sem. ⁴Nemde megtudják mind, a kik jogtalanságot cselekszenek, kik népemet eszik, a mint kenyeret esznek, az Örökkévalót nem szólították! ⁵Ott rettegve rettegtek, mert Isten az igaz nemzedék mellett van. ⁶A szegénynek tanácsát megszegyeníthetitek; bizony, az Örökkévaló neki menedéke! ⁷Vajha eljönne Cziónból Izraél segítsége; mikor az Örökkévaló visszahozza népének foglyait, vigadjon Jákób, örüljön Izraél.

¹Zsoltár Dávidtól.

15.

Örökkévaló, ki időzhet sátorodban, ki lakhatik szent hegyeden? ²A ki gáncstalanságban jár, igazságot mivel és igazat beszél szívében; ³nem rágalmazott nyelvével, nem tett felebarátjának rosszat, és gyalázást nem ejtett

ki társa ellen; ⁴a ki megvetni való, az szemeiben becs-
telen; de az istenfélőket tiszteli; kárára esküszik, de
meg nem változtatja; ⁵pénzét nem adta kamatra, és meg-
vesztegetést ártatlan ellen el nem fogadott: a ki ezeket
cselekszi, nem tántorodik meg soha.

16. ²Dal Dávidtól.

Őrizz engem, Örökkévaló, mert benned kerestem me-
déket. ²Mondtam az Örökkévalónak: Uram vagy, javam
nincsen rajtad kívül. ³A szenteknek pedig, kik az or-
szágban vannak, és a dicsőknek, kikben egész kedvem
van: ⁴Sokasodnak azoknak fájdalmai, kik más isteneket
cserélnek; nem ontom véres ontóáldozataikat és nem ve-
szem neveiket ajkaimra. ⁵Az Örökkévaló osztályomnak
és serlegemnek része; te tartod az én sorsomat. ⁶A mérő
kötelek kellemetes helyekre estek számomra; birtokom
is kedves előttem. ⁷Áldom az Örökkévalót, ki nekem ta-
nácsot adott, éjszakákon is oktattak engem veséim. ⁸Az
Örökkévalót mindig magam előtt tartottam; mert jobbo-
mon van, nem tántorgok. ⁹Annak örült szívem, és vigad
méltóságom; testem is bizton lakozik. ¹⁰Mert nem ha-
gyod lelkemet az alvilágra, nem engeded jámborodat
vermet látnia. ¹¹Tudatod velem az élet ösvényét: örö-
mök bősége van színed előtt, kellemetesség a te jobbod-
ban mindéig!

17. ¹Ima Dávidtól.

Hallgass, Örökkévaló, igazsággal, figyelj fohászko-
domra, figyelmezz imádságomra nem csalárd ajkakból!
²Te tőled eredjen ítéletem; szemeid az egyenességet né-
zik. ³Megvizsgáltad szívemet, gondoltál rám éjjel, ki-
próbáltál, nem találtál gonosz gondolatot bennem, szá-

jamon sem lépett át. ⁴ Emberek cselekvéseinél, ajkaid igéje által, őrizkedtem az erőszakosnak ösvényeitől; ⁵követték lépteim nyomdokaidat, nem tántorogtak lábaim. ⁶ Én szólítottalak, mert meghallgatsz engem, Isten, hajtsd füledet felém, halljad beszédemet. ⁷ Csodálatosan míveld kegyeidet, te, a ki segíted azokat, kik támadók elől jobboldban keresnek menedéket. ⁸ Őrizz meg engem, mint a szemnek fényét, szárnyaid árnyékában rejts el engem, ⁹ a gonoszok elől, kik engem pusztítottak, ellenségeimtől, kik dühvel körülfoznak engem. ¹⁰ Hájukban eltompultak, szájukkal gögösen beszéltek. ¹¹ Lépteinkben mostan körülvettek minket, szemeiket irányozzák, hogy földre terítsenek. ¹² Hasonló ő az orozlánhoz, mely ragadozni vágyik, fiatal orozlánhoz, mely rejtekben ül. ¹³ Kelj föl, Örökkévaló, szállj vele szembe, görnyeszd le őt, szabadítsd ki lelkemet a gonosztól kardoddal, ¹⁴ emberektől kezeddél, oh Örökkévaló, a világ embereitől; részök van az életben, kincseddel megtöltöd a hasukat; jól laknak fiakkal és hagyják vagyonukat gyermekeiknek. ¹⁵ Én — igazságban hadd látom színedet, hadd lakom jól ébredéskor alakoddal.

¹ A karmesternek. Az Örökkévaló szolgájától, Dávidtól; 18. a ki elmondta az Örökkévalónak ez ének szavait, a mely napon megmentette őt az Örökkévaló mind az ellenségei kezéből és Sául kezéből. ² Mondta:

Szeretlek, Örökkévaló, én erőm! ³ Az Örökkévaló szírttem és váram és megszabadítóm, Istenem, sziklám, kiben menedékem van, paizsom, üdvöm szarúja, mentsváram! ⁴ A dicséretet szólítom, az Örökkévalót, és elleneimtől megsegíttetem. ⁵ Körülfogtak halálnak kötelei, vésznek árjai ijesztettek; ⁶ alvilágnak kötelei környékeztek, elém ke-

rültek a halálnak törei. ⁷Szorultságomban szólítom az Örökkévalót és Istenemhez fohászkodom; hallja templo-
mából szavamat, fohászom eléje jut, füleibe. ⁸Ingott, ren-
gett a föld, a hegyek alapjai megreszkettek, meginogtak,
mert haragra lobbant. ⁹Füst szállott fel orrából és tűz
emésztett a szájából, parázs izzott belőle. ¹⁰Meghajtotta
az eget és leszállt, s ködhomály lábai alatt. ¹¹Kérubra ült
és repült, suhant a szélnek szárnyain. ¹²Sötétséget tett
rejtekévé, maga körül sátorául, vizek sötétjét, fellegek
sűrűjét. ¹³A fénytől ő előtte elvonúltak felhői — jégeső
és tűzparazsak. ¹⁴Égben dörgött az Örökkévaló, s a leg-
felsőbb adja hangját — jégesőt és tűzparazsat. ¹⁵Küldte
nyilait és szétszórta őket, villámokat lött és megzavarta
őket. ¹⁶Meglátszottak a vizeknek medrei, feltárultak a vi-
lág alapjai, dorgálásodtól, oh Örökkévaló, orrod fuvalla-
tának leheletétől. ¹⁷Lenyúl a magasból, megfog engem,
kihúz engem nagy vizekből. ¹⁸Megment hatalmas elle-
nemtől, és gyűlölőimtől, mert erősbek nálam. ¹⁹Elém
törtek balsorsom napján, de az Örökkévaló támaszom volt.
²⁰Kivezetett engem tágas térre, kiragadott, mert kedvelt
engem. ²¹Cselekszik velem az Örökkévaló igazságom sze-
rint, kezeim tisztasága szerint viszonz nekem. ²²Mert
megőriztem az Örökkévaló útjait és nem tértem el gono-
szúl Istenemtől; ²³mert ítéletei mind előttem vannak, és
törvényeit nem távolítom el magamtól. ²⁴Gáncstalan vol-
tam ő vele: őrizkedtem bűnömtől. ²⁵S viszonzott nekem
az Örökkévaló igazságom szerint, kezeim tisztasága sze-
rint szemem előtt. ²⁶Kegyessel kegyesen bánasz, gáncstalan
férfiúval gáncstalanul; ²⁷megtisztulttal tisztán bánasz, fo-
nákkal ferdén. ²⁸Mert te a szegény népet megsegíted és a
büszke szemeket lealázod. ²⁹Mert te világíttatod mécsese-
met, az Örökkévaló, én Istenem fénynyé teszi sötétségemet.

³⁰Mert veled rohanok meg csapatot, s Istenemmel ugrok fel falra. ³¹Az Isten — gáncstalan az útja, az Örökkévaló szava salaktalan, paizsa ő mind a benne menedéket keresőknek. ³²Mert ki Isten az Örökkévalón kívül, és ki a szikla Istenünkön kívül? ³³Az Isten az, ki felövez engem erővel, és gáncstalanná tette útam. ³⁴Olyanná teszi lábaimat, mint az őzök, állnom enged magaslataimon. ³⁵Harczra tanítja kezeimet, hogy érczíjjat ragadjanak karjaim. ³⁶Adtad nekem üdvödnek paizsát, jobbod támaszt engem, és nagygyá tesz a nyájasságod. ³⁷Kitágítod léptemet én alattam, hogy meg ne tántorodjanak a bokáim. ³⁸Üldözöm ellenségeimet és útolérem, vissza se térek, míg el nem pusztítottam őket. ³⁹Szétzúrom őket, hogy föl sem kelhetnek, elhullanak lábaim alatt. ⁴⁰Felöveztél erővel a harcra, legörnyeszted támadóimat alattam. ⁴¹Ellenségeimet háttal fordítottad felém, gyűlölőimet, hogy megsemmítsem. ⁴²Fohászkodnak, de nincs segítő, az Örökkévalóhoz, de nem hallgatta meg őket. ⁴³Szétmorzsolom őket, mint port szél előtt, mint utcák sarát, kiürítem őket. ⁴⁴Megszabadítottál népnek küzdelmeitől, teszel engem nemzetek fejevé, nem-ismertem nép szolgál engem. ⁴⁵Fülhallásra engednek nekem, külföldnek fiai hízelegnek nekem. ⁴⁶Külföldnek fiai ellankadnak, remegve jönnek zárt helyeikből. ⁴⁷Él az Örökkévaló, áldva legyen a sziklám, magasztaltassék üdvöm Istene; ⁴⁸az Isten, ki nékem megtorlást enged és népeket alám hódoltat, ⁴⁹megszabadít ellenségeimtől, támadóim közül is fölemelsz, erőszaknak emberétől megmentesz. ⁵⁰Azért magasztallak a nemzetek közt, oh Örökkévaló, és nevednek hadd dallok; ⁵¹ki nagygyá teszi királyának segítségét és kegyet mivel fölkentjével, Dáviddal és magzatjával örökké.

19. ¹A karmesternek. Zsoltár Dávidtól.

²Az eget elbeszéli Isten dicsőségét, s kezei művét hirdeti a boltozat. ³Nap napnak ömledeztet beszédet, és éjszaka éjszakával közöl tudást. ⁴Nincs beszéd, nincsenek szavak, nem hallható a hangjuk. ⁵Az egész földre kiterjedt a rendjük, és a világ szélére az igéik, a napnak sátrat vont rajtuk. ⁶Az pedig olyan, mint vőlegény, a ki mennyezetéből jön ki, örvend mint hős, hogy megfutja a pályát. ⁷Az eget széléről van kijövedele, s körfutása azoknak szélein, és nincs mi rejtve van a hevétől.

⁸Az Örökkévaló tana gáncstalan, felüdíti a lelket; az Örökkévaló bizonyossága hűséges, bölcsésé teszi az együgyűt; ⁹az Örökkévaló rendeletei egyenesek, megörvendeztetik a szívet; az Örökkévaló parancsa fényes, megvilágosítja a szemeket; ¹⁰az Örökkévaló félelme tiszta, fennáll örökké; az Örökkévaló ítéletei igazság, jogosak egyaránt. ¹¹Kivánatosbak azok aranynál és sok színarany-nál, és édesebbek méznél, s csúrgó színméznél. ¹²Szolgád is meginteti magát általuk; megőrzésökben nagy jutalom van. ¹³Tévedéseket ki vehet észre? rejtett dolgoktól tisztává tégy engem! ¹⁴Gonosz szándéktól is tartóztasd szolgádat, ne uralkodjék rajtam; akkor gáncstalan leszek és tisztává leszek nagy büntől. ¹⁵Legyenek kedvességre szájam beszédei és szívem gondolata előtted, oh Örökkévaló, sziklám és megváltóm!

20. ¹A karmesternek. Zsoltár Dávidtól.

²Hallgasson meg téged az Örökkévaló a szorultság napján, ótalmazzon téged Jákób Istenének neve; ³küldje segítségedet a szentélyből, és Cziónból támogasson téged! ⁴Emlékezzék meg mind a lisztáldozatidról és égőáldozatodat kövérnek fogadja! Széla. ⁵Adjon neked szíved szerint,

és minden tanácsodat teljesítse. ⁶Hadd ujjongunk segítségében, és Istenünk nevében emelünk zászlót; teljesítse az Örökkévaló mind a kérelmeidet! ⁷Most tudom, hogy megsegítette az Örökkévaló az ő fölKentjét, meghallgatja őt szent egeiből segítő jobbjának hatalmas tetteivel. ⁸Ezek a szekérhaddal, azok a lovakkal — de mi az Örökkévalónak, Istenünknek nevét emlegetjük. ⁹Ők görnyedtek és elestek, de mi fölKeltünk és fenmaradtunk. ¹⁰Örökkévaló, segíts! A király hallgasson meg bennünket, a mely napon felkiáltunk.

¹A karmesternek. Zsoltár Dávidtól.

21.

²Örökkévaló, hatalmadnak örül a király, és segítségében mily nagyon ujjong! ³Szíve kívánságát megadtad néki, és ajkainak óhajtását nem vontad meg. Széla. ⁴Mert eléje jösz a jónak áldásával, teszel fejére színarany koronát. ⁵Életet kért tőled, adtál neki, hosszú életet mind örökké. ⁶Nagy az ő dicsősége segítséged által; fenséget és fényt helyezel reá. ⁷Mert teszed őt áldássá mindétig, megvidámítod örömmel színed előtt. ⁸Mert a király bízik az Örökkévalóban, és a Legfelsőnek kegye által nem tántorodik meg. ⁹Eléri kezed mind az ellenségeidet, jobbod eléri gyűlölőidet. ¹⁰Teszed őket mintegy tüzes kemenczébe haragvásod idején; az Örökkévaló az ő haragjában megsemmisíti őket, s tűz emészti meg őket. ¹¹Gyümölcsüket elveszítéd a földről, és magzatjukat az ember fiai közül. ¹²Mert goncszságot czéloztak ellened, kigondoltak fondorlatot — mit sem tehetnek. ¹³Mert teszed őket háttal fordulókká, húrjaidat arczuknak feszítéd. ¹⁴Emelkedjél, Örökkévaló, hatalmadban, hadd énekeljük és zengjük erődet!

22. ¹A karmesternek. A Hajnal szarvasünője szerint. Zsoltár Dávidtól.

²Istenem, Istenem, miért hagytál el engem, távol vannak segítségemtől kiáltásom szavai? ³Istenem, nappal hívlak és nem felelsz, s éjjel, és nincs számomra csillapulás. ⁴Pedig te szent vagy, lakozol Izraél dicsérő dalai közt; ⁵te benned bíztak őseink, bíztak és te kiszabadítottad őket. ⁶Hozzád kiáltottak és megmenekültek, benned bíztak és nem szégyenültek meg. ⁷De én féreg vagyok és nem férfi, emberek csúfja s népnek megvetettje. ⁸Mind a kik látnak, gúnyolódtak rajtam, félrehúzzák az ajkat, fejet ráznak. ⁹Hárítsd az Örökkévalóra! Majd megszabadítja őt, megmenti, mert kedveli őt. ¹⁰Igen is, te vagy az, a ki anyaméhből kivontál, biztatóm anyámnak emlőin; ¹¹te reád vettetem születéstől fogva, anyám méhétől fogva Istenem vagy. ¹²Ne légy távol tőlem, mert közel a szorongatás, mert nincs, a ki segít. ¹³Környékeztek engem tulkok, sokan, Básán bikái bekerítették engem; ¹⁴fölnyitották reám szájukat, akár szétváltó és ordító oroszlán. ¹⁵Mint a víz, öntettem ki, szétváltak mind a csontjaim; olyan lett szívem, mint a viasz, elolvadt belsőmben. ¹⁶Kiszáradt mint cserép az erőm, nyelvem oda tapasztva szájakacsaimhoz: halál porába fektetsz engemet. ¹⁷Mert környékeztek engem ebek, gonosztevők hordája körülfogott engem, mint oroszlán, kezeimen és lábaimon; ¹⁸megszámlálhatom mind a csontjaimat: ők tekintenek, néznek reám. ¹⁹Szétosztják maguk közt ruháimat, és öltözetemre sorsot vetnek. ²⁰Te pedig, Örökkévaló, ne légy távol, én erősségem, segítségemre siess! ²¹Mentsd meg a kardtól lelkemet, ebnek hatalmától magános lelkemet. ²²Segíts meg engem oroszlán szájából és reémek szarvaitól — vajha meghallgatnál! ²³Hadd

beszéljem el nevedet testvéreimnek, gyülekezet közepette dicsérlek téged. ²⁴ Istenfélők ti, dicsérjétek őt, Jákób egész magzatja, tiszteljétek őt és remegjétek tőle, Izraél egész magzatja! ²⁵ Mert nem vetette meg és nem utálta meg a nyomorúnak nyomorát és nem rejtette el arcát előle, és mikor fohászzkodott hozzá, hallgatott rá. ²⁶ Tőled való dicsérő dalom nagy gyülekezetben, fogadásaimat megfizetem azok előtt, kik őt félik. ²⁷ Egyenek az alázatosak és lakjanak jól, dicsérjék az Örökkévalót, kik őt keresik: éledjen fel szívetek mindétig! ²⁸ Megemlékeznek róla és megtérnek az Örökkévalóhoz mind a föld szélei, és leborulnak előtted mind a nemzetek családjai. ²⁹ Mert az Örökkévalóé a királyság, s ő uralkodik a nemzeteken. ³⁰ Ettek és leborúltak mind a föld kövérjei; előtte letérdelnek mind a porba süllyedők, és a ki lelkét nem tartotta fönn. ³¹ Ivadék fogja őt szolgálni, elbeszélnek majd az Úrról a nemzedéknek; ³² jönnek majd és hirdetik igazságát a születendő népnek, hogy ő cselekedte!

¹ Zsoltár Dávidtól.

23.

Az Örökkévaló a pásztorom, nincs hiányom. ² Pázsitos réteken heverésztet engem, nyugodalmass vizekhez terelget engem. ³ Lelkemet felüdíti, vezet engem az igazság ösvényén, az ő neve kedvéért. ⁴ Ha járok is homálynak völgyében, nem félek bajtól, mert te vagy mellettem; botod és istápod — azok vigasztalnak engem. ⁵ Terítesz számomra asztalt, szorongatóimnak előtte, bekened olajjal fejemet, serlegem telistele. ⁶ Csupa jóság és szeretet követnek engem éltem minden napjaiban, és ülök az Örökkévaló házában hosszú életem át.

24. ¹Dávidtól zsoltár.

Az Örökkévalóé a föld és teljessége, a világ és a benne lakók. ²Mert ő tengerek mellé alapította és folyamok mellé szilárdította meg. ³Ki mehet fel az Örökkévaló hegyére, és ki állhat meg az ő szent helyén? ⁴A tiszta kezű és tisztult szivű, a ki hamisságra nem adta rá lelkét és nem esküdött csalás végett. ⁵Áldást nyer majd az Örökkévalótól és igazságot üdvössége Istenétől. ⁶Ez a hozzáfordulóknak nemzedéke: az arcodat keresők — Jákób. Széla. ⁷Emeljétek, ti kapúk, fejeteket és emelkedjétek, ti ősrégi ajtók, hogy bevonuljon a dicsőség királya! ⁸Ki az, a dicsőség királya? Az Örökkévaló hatalmas és hős; az Örökkévaló a harcznak hőse. ⁹Emeljétek, ti kapúk, fejeiteket, emeljétek ti ősrégi ajtók, hogy bevonuljon a dicsőség királya! ¹⁰Kicsoda az, a dicsőség királya? Az Örökkévaló, a seregek ura, ő a dicsőség királya! Széla.

25. ¹Dávidtól.

Hozzád, Örökkévaló, viszem lelkemet. ²Istenem, te benned bízom, ne hagyj megszégyenülnöm, ne újjongjanak ellenségeim rajtam! ³Nem is szégyenülnek meg a téged remélők mind; megszégyenülnek a léhán hűtelenkedők. ⁴Útjaidat, oh Örökkévaló, tudasd velem, ösvényeidre taníts engem; ⁵járass igazságodban és taníts engem, mert te vagy üdvösségem Istene, téged reméllek egész nap. ⁶Emlékezzél meg irgalmadról, oh Örökkévaló, és kegyelmeidről, mert öröktől fogva valók. ⁷Ifjúkorom vétkeire és büntetteimre ne emlékezzél; kegyelmed szerint emlékezzél te rólam jóságod kedvéért, oh Örökkévaló! ⁸Jóságos és egyenes az Örökkévaló, azért útba igazítja a vétkeket. ⁹Járatja az alázatosakat a jog szerint és ta-

nítja az alázatosokat az ő útjára. ¹⁰Mind az Örökkévalónak ösvényei szeretet és igazság azoknak, kik megtartják szövetségét és bizonyosságait. ¹¹Neved kedvéért, oh Örökkévaló, bocsásd meg bűnömet, mert nagy az. ¹²Ki az a férfi, a ki istenfélő? Azt igazítja azon útra, melyet válaszson. ¹³Lelke jólétben marad és magzatja bírni fogja az országot. ¹⁴Az Örökkévaló titka az ő tisztelőinél van, és szövetségét tudatja velük. ¹⁵Szemeim mindig az Örökkévalóra néznek, mert ő húzza ki a hálóból lábaimat. ¹⁶Fordulj hozzám és kegyelmezz nekem, mert magános és szegény vagyok. ¹⁷Szívem szorongásai vajha tágulnának, szorúltságaimból vezess ki engem! ¹⁸Lásd nyomorúságomat és szenvedésemet és bocsásd meg mind a vétkeimet. ¹⁹Lásd ellenségeimet, hogy sokan vannak, és erőszakot tevő gyűlölettel gyűlölnek engem. ²⁰Őrizd meg lelkemet és ments meg engem, ne szégyenüljek meg, mert benned van menedékem. ²¹Gáncstalanság és egyenesség óvjanak meg engem, mert téged reméllek. ²²Váltsd meg, Isten, Izraélt mind a szorongásaiból!

¹ Dávidtól.

26.

Szerezz jogot nekem, Örökkévaló, mert én gáncstalanságomban jártam és az Örökkévalóban bíztam, nem ingok meg. ²Vizsgálj engem, Örökkévaló, és kísérts meg, próbáld ki veséimet és szívemet. ³Mert szereteted szemem előtt van és járok a te igazságodban. ⁴Nem ültem hamisság embereivel és alattomosokhoz nem mentem be. ⁵Gyűlölöm a gonosztevők gyülekezetét és gonoszokkal nem ülök. ⁶Tisztaságban mosom kezeimet, hogy körüljárhassam oltárodát, Örökkévaló, ⁷hogy hallassam a hála hangját és hogy elbeszéljem mind a csodatetteidet.

⁸Örökkévaló, szeretem házad hajlékát és dicsőséged lakásának helyét. ⁹Ne vedd el vétkesekkel lelkemet és a vérontás embereivel éltemet, ¹⁰a kiknek kezeiben gazság van és jobbjuk telve megvesztegetéssel! ¹¹De én gáncstalanságomban járok: válts meg és kegyelmezz nekem. ¹²Lábam egyenes helyen áll; gyülekezetekben áldom az Örökkévalót.

27. ¹Dávidtól.

Az Örökkévaló a világosságom és üdvöm, kitől félek? Az Örökkévaló életemnek erőssége, kitől remegjek? ²Mikor gonosztevők közelítettek felém, hogy húsomat egyék, az én szorongatóim és ellenségeim — ők botlottak meg és estek el. ³Ha táboroz ellenem tábor, nem fél szívem; ha támad ellenem harcz, mindamellett bizok én. ⁴Egyet kértem az Örökkévalótól, azt kívánom: lakhassam az Örökkévaló házában éltem minden napjaiban, hogy nézzem az Örökkévaló kellemét és szemléljem templomát. ⁵Mert tartogat engem kunyhójában veszedelem napján; rejteget engem sátora rejtekében, sziklára fölemel. ⁶És most fölemelkedik fejem ellenségeim fölé, körülöttem; hadd áldozok sátorában riadás mellett áldozatokat, hadd éneklek és hadd zengek az Örökkévalónak! ⁷Halljad, Örökkévaló, hangommal felkiáltok, kegyelmezz nekem és hallgass meg engem! ⁸Rólad mondja szívem: Keressétek arczomat! — Arczodat, Örökkévaló, keresem én. ⁹Ne rejtsd el arczodat előlem, ne utasítsd el haragban szolgádat; segítségem voltál; ne vess el és ne hagyj el engem, üdvöm Istene! ¹⁰Mert atyám s anyám elhagytak, de az Örökkévaló befogad engem. ¹¹Igazíts engem, Örökkévaló, a te útadra, és vezess egyenes ösvényen meglesőim miatt! ¹²Ne adj át szorongatóim dühének,

mert támadtak ellenem hazug tanúk s erőszakot lehelők. ¹³Ha nem hittem volna, hogy majd látom az Örökkévaló jóságát az élők országában! ¹⁴Remélj az Örökkévalóban! Légy erős és bátorodjék szíved, és remélj az Örökkévalóban!

¹Dávidtól.

28.

Hozzád, Örökkévaló, kiáltok fel, sziklám, ne hallgass, elfordulva tőlem, nehogy, midőn hallgatag elfordulsz tőlem, hasonlónak legyek a gödörbe szállókhoz! ²Halljad könyörgésem hangját, mikor fohászok hozzád, mikor fölemelem kezeimet szent templomod felé. ³Ne ragadj el gonoszokkal és jogtalanság cselekvőivel, kik békét beszélnek felebarátjaikkal, de rosszaság van szívükben. ⁴Adj nekik művek szerint és cselekvéseik rosszasága szerint, kezeik munkája szerint adj nekik, viszonzd tetteiket nekik. ⁵Mert nem ügyelnek az Örökkévaló cselekedeteire és kezeinek művére; rontsa le s ne építse fel őket! ⁶Áldva legyen az Örökkévaló, mert meghallotta könyörgésem szavát. ⁷Az Örökkévaló az én erőm és paizsom, benne bizott szívem és megsegítetttem, újjongott a szívem és énekemmel magasztalom őt. ⁸Az Örökkévaló erejük nekik és segítő erőssége az ő fölkentjének ő. ⁹Segítsd meg népedet és áldd meg birtokodat, legeltesd és vidd őket örökké!

¹Zsoltár Dávidtól.

29.

Adjatok az Örökkévalónak, istenfiak ti, adjatok az Örökkévalónak dicsőséget és hatalmat! ²Adjatok az Örökkévalónak neve dicsőségét, boruljatok le az Örökkévaló előtt szent díszben! ³Az Örökkévaló hangja a vizek fölött: a dicsőség istene mennydörög, az Örökkévaló nagy

vizek fölött. ⁴Az Örökkévaló hangja erővel, az Örökkévaló hangja díszszel; ⁵az Örökkévaló hangja czédrusokat tör, összetörte az Örökkévaló a Libánon czédrusait; ⁶szökdel-tette őket, mint a borjú, a Libánont és Szirjont, mint a reémek fia. ⁷Az Örökkévaló hangja tüzlángokat hasít. ⁸Az Örökkévaló hangja megreszketteti a pusztát, megreszketteti a Örökkévaló Kádés pusztáját. ⁹Az Örökkévaló hangja szarvasünőket vajudtat és lehánt erdőket — templomában pedig mindnyája szól: Dicsőség! ¹⁰Az Örökkévaló a vízözönkor trónra ült, ül is az Örökkévaló mint király örökké. ¹¹Az Örökkévaló hatalmat adjon népének, az Örökkévaló áldja meg népét békével.

30. ¹Zsoltár. Ének a ház fölavatásakor. Dávidtól.

²Magasztallak, Örökkévaló, hogy kihúztál engem és nem örvendeztetted rajtam ellenségeimet. ³Örökkévaló, én Istenem, fohászkoztam hozzád és te meggyógyítottál. ⁴Örökkévaló, fölhoztad az alvilágból lelkemet, fölélesztettél a gödörbe szállók közül. ⁵Zengjetek az Örökkévalónak, ti jámborai, és hálát mondjatok szent nevének. ⁶Mert pillanatnyi a haragja, életnyi a kegyelme; cstve meghál a sírás, s reggelre — újjongás. ⁷Én pedig mondtam jólétemben: nem tántorodom meg soha. ⁸Örökkévaló, kegyelmedben állítottál erős hegyre; elrejtetted arcodat, rémültté lettem. ⁹Hozzád, Örökkévaló, kiáltok föl, és az Úrhoz könyörgök: ¹⁰Mi haszon van véremben, verembe szálltamban? Por magasztal-e téged, hirdeti-e hűségedet? ¹¹Halljad, Örökkévaló, és kegyelmezz nekem; Örökkévaló, légy segítő nekem. ¹²Fordítottad gyászolásomat körtánczra nekem; feloldoztad zsákomat és felövezteél örömmel. ¹³Azért hogy zengjen neked a lelkem, s ne hallgasson el: Örökkévaló, én Istenem, örökké magasztallak.

¹A karmesternek. Zsoltár Dávidtól. 31.

²Benned, Örökkévaló, van menedékem, ne hagyj meg-
szégyenülnöm soha, igazságoddal szabadíts meg engem!

³Hajlítsd hozzám füledet, ments meg hamar, légy ne-
kem erősségem sziklájává, váram házává, hogy meg-
segíts engem. ⁴Mert szírtem és váram vagy, és neved
kedvéért vezess és vezérelj engem. ⁵Kijuttatsz engem a
hálóból, melyet elrejtettek számomra, mert te vagy erős-
ségem. ⁶Kezedre bízom lelkemet; megváltasz engem,
Örökkévaló, igaz Isten! ⁷Gyűlölöm azokat, kik hamis
hiábavalóságokat őriznek; én pedig az Örökkévalóban
bízom. ⁸Hadd újjongok és örülök szeretetedben, a ki
láttad nyomoromat, tudtál lelkem szorongásairól; ⁹és
nem szolgáltattál át ellenség kezébe, állítottad tágas helyre
lábamat. ¹⁰Kegyelmezz nekem, Örökkévaló, mert meg-
szorultam, elsorvadt bosszúságtól szemem, lelkem és tes-
tem. ¹¹Mert bánatban fogyott el életem, éveim pedig
sóhajtásban; elgyengült bűnömben erőm, csontjaim pedig
elsorvadtak. ¹²Mind a szorongatóim által gyalázattá let-
tem, szomszédaimnak nagyon, és rettegeése meghittjeimnek;
kik az utcán láttak, szöktek előlem. ¹³El vagyok felejtve,
mint a halott, a szívből, olyanná lettem, mint veszendő
edény. ¹⁴Mert hallottam sokaknak hiresztelését: Rémü-
let köröskörül! Midőn tanakodnak ellenem egyaránt,
lelkemet elragadni a szándékuk. ¹⁵Én pedig benned bíz-
tam, Örökkévaló, azt mondtam: Istenem vagy. ¹⁶Kezed-
ben éltemnek idői; ments meg engem ellenségeim kezé-
ből és üldözőimtől. ¹⁷Világíttasd arcodat szolgád fölött,
segíts engem szeretetedben. ¹⁸Örökkévaló, ne hagyj meg-
szégyenülnöm, mert hívtalak, szégyenüljenek meg a go-
noszok, enyészsenek el az alvilágba! ¹⁹Némuljanak meg
a hazugság ajkai, melyek daczosat beszélnek az igaz el-

len, göggel és gúnynyal. ²⁰ Mily nagy a te jóságod, melyet tartogatsz tisztelőidnek, mivelte a benned menedéket keresőknek, az ember fiainak előtte. ²¹ Elrejtéd őket arczod rejtekében, emberi fondorkodások elől, tartogatod őket sátorban nyelvek pörlése ellen. ²² Áldva legyen az Örökkévaló, hogy csodásan mivelte szeretetét irántam, ostrom alatt levő városban. ²³ Én pedig mondtam elhamarkodásomban: elszakítottam szemeid elől; ámde hallottad könyörgésem szavát, mikor fohászkoztam hozzád. ²⁴ Szeressétek az Örökkévalót, jámborai ti mind! A hűségeseket megóvjá az Örökkévaló és megfizet fölösen a göggel cselekvőnek. ²⁵ Legyetek erősek és bátorodjék szívetek, mind, a kik várakoztok az Örökkévalóra.

32. ¹ Dávidtól. Oktató dal.

Boldog, kinek meg van bocsátva a büntette, eltakarva a vétke! ² Boldog az ember, kinek nem számít be az Örökkévaló bünt, és lelkében nincsen csalárdság. ³ Midőn hallgattam, sorvadoztak csontjaim, kiáltozásomban egész nap, ⁴ mert nappal és éjjel rám nehezedett kezed, átváltozott üdeségem nyári szárazsággá. Széla. ⁵ Vétkememet tudattam veled és bűnömet nem takartam el; mondtam: megvallom büntetteimet az Örökkévalónak! És te megbocsátottad vétkemnek bűnét. Széla. ⁶ Ezért imádkozzék hozzád minden jámbor, a mely időben talál téged; bizony nagy vizek áradásakor ő hozzá nem érhetnek. ⁷ Te rejtekem vagy nekem, szorongástól megóvsz engem; szabadulás újjongásival körülveszel engem. Széla. ⁸ Hadd oktatlak és igazítlak az útra, melyen járj, hadd tanácsolok, rajtad a szemem: ⁹ Ne legyetek mint ló, mint öszvér értelem nélkül; kantárral és zabolával, az ő diszével kell fékezni őt, nehogy közeledjék hozzád. ¹⁰ Sok a gonosznak fáj-

dalma; de ki az Örökkévalóban bíz, azt szeretettel veszi körül. ¹¹Örüljete az Örökkévalóban és vigadjatok, ti igazak; és újjongjatok mind, ti egyenes szívűek!

¹ Újjongjatok, igazak, az Örökkévalóban, az egyenesek- **33.** hez illik a dicsérő dal. ² Hálálkodjatok az Örökkévalónak hárfával, tízhúru lanton zengjete neki; ³ énekeljete neki új éneket, szépen hárfázzatok riadással! ⁴ Mert egyenes az Örökkévaló igéje, s minden tette hűséggel való. ⁵ Szeret igazságot és jogot, az Örökkévaló szeretetével tele a föld. ⁶ Az Örökkévaló igéje által készültek az egek és szája lehellete által egész seregük. ⁷ Összegyűjti mint gátba a tenger vizeit, tárházakba teszi a hullámokat. ⁸ Féljenek az Örökkévalótól mind a földön levők, tőle rettegjenek mind a világ lakói. ⁹ Mert ő mondta és lett, parancsolta s előállt. ¹⁰ Az Örökkévaló megbontotta a nemzetek tanácsát, megghiúsította a népek gondolatait. ¹¹ Az Örökkévaló tanácsa örökkön fennáll, szíve gondolatai nemzedékre meg nemzedékre. ¹² Boldog a nemzet, melynek az Örökkévaló az Istene, a nép, melyet birtokul választott magának. ¹³ Égből tekintett le az Örökkévaló, látta mind az ember fiait; ¹⁴ székének helyéből nézett a föld minden lakóira — ¹⁵ ő, ki egyetemben alkotja szívöket, a ki figyel mind a tetteikre. ¹⁶ Nem győztes a király hadnak sokaságával, hős nem menekszik erőnek sokaságával; ¹⁷ hazug a ló győzelemre, erejének nagyságával meg nem ment. ¹⁸ Íme az Örökkévaló szeme tisztelői felé fordul, azokra, kik váraakcznak szeretetére, ¹⁹ hogy haláltól megmentse lelköket, és életben tartsa őket éhinségben. ²⁰ Lelkünk reménykedett az Örökkévalóban — segítségünk és paizsunk ő; ²¹ mert ő benne örül szívünk, mert szent nevében bízunk. ²² Le-

gyen szereteted, Örökkévaló, mi rajtunk, a hogy vára-
koztunk reád!

34. ¹Dávidtól, midőn elváltoztatta az eszét Abímélek előtt,
és az őt elűzte, és elment.

²Hadd áldom az Örökkévalót minden időben, állan-
dóan dicsérete a szájamban. ³Az Örökkévalóval dicsek-
szik lelkem, hallják az alázatosak és örüljenek. ⁴Mond-
játok nagynak az Örökkévalót velem együtt, s hadd ma-
gasztaljuk nevét egyetemben! ⁵Kerestem az Örökkévalót
és meghallgatott engem, s minden félelmemből megmen-
tett. ⁶Hozzá tekintettek föl és ragyogtak, s arczuk el
nem pirulhat. ⁷Ez az a szegény, ki felkiáltott, s az
Örökkévaló hallotta, és mind a szorongásaiból megsegi-
tette. ⁸Táborozik az Örökkévaló angyala az ő tisztelői
körüli, és kiszabadítja őket. ⁹Érezzétek meg és lássátok,
hogy jó az Örökkévaló; boldog a férfi, ki menedéket
talál benne! ¹⁰Féljétek az Örökkévalót, szentjei ti, mert
nincs hiánya tisztelőinek. ¹¹Fiatalkor orozlások koplaltak
és éheztek, de kik az Örökkévalót keresik, nincsenek
híján semmi jónak. ¹²Jertek, fiúk, hallgassatok reám,
istenfélelemre tanítlak meg. ¹³Ki az az ember, ki életet
kiván, szereti élte napjait, hogy jót lásson? ¹⁴Óvd meg
nyelvedet a rossztól és ajkaidat csalárd beszédétől; ¹⁵tá-
vozz a rossztól s tégy jót, keresd a békét és törekedjél
rája. ¹⁶Az Örökkévaló szemei az igazak felé fordulnak,
és fülei az ő fohászuk felé. — ¹⁷Az Örökkévaló ar-
cza a gonoszok ellen fordul, hogy kiírta a földről em-
léküket. — ¹⁸Kiáltottak s az Örökkévaló hallotta, s mind
a szorongásaikból megmentette őket. ¹⁹Közel van az
Örökkévaló a megtört szívűekhez, és a zúzott lelkűeket
megsegíti. ²⁰Sok az igaznak a baja, de mindnyájából

megmenti az Örökkévaló. ²¹Megőrzi mind a csontjait, egy sem törik meg azok közül. ²²Megöli a rosszaság a gonoszt, és az igaznak gyűlölői majd bűnhődnek. ²³Megváltja az Örökkévaló szolgálóinak lelkét és nem bűnhődnek mind, a kik menedéket keresnek benne.

¹Dávidtól.

35.

Perelj, Örökkévaló, perlőimmal, harczolj harczolóimmal! ²Ragadj paizsot és vértet, és kelj föl védelmemre. ³Ránts ki dárdát és zárd el útját üldözőimnek, mondd lelkemnek: segítséged vagyok. ⁴Szegyenyüljenek meg és piruljanak el, a kik lelkemre törnek. Hátráljanak meg és gyalázatúl legyenek, a kik vesztemet kigondolják. ⁵Legyenek mint polyva a szél előtt, s az Örökkévaló angyala taszítja őket; ⁶legyen útjuk sötétség és sikamlósság, és az Örökkévaló angyala üldözi őket. ⁷Mert ok nélkül rejtették el nekem hálós vermüket, ok nélkül ásták azt lelkemnek. ⁸Jöjjön rá vész, melyet nem sejt, és hálója, melyet elrejtett, fogja meg őt, a vészbe essék bele. ⁹Lelkem pedig újjong az Örökkévalóban, örvend segítségében. ¹⁰Mind a csontjaim mondják: Örökkévaló, ki olyan mint te, a ki megmented a szegényt a nála erősebbtől, szegényt és szükölködőt rablójától! ¹¹Fölállanak jogtalan tanúk, olyat, a mit nem tudok, kérdeznek tőlem. ¹²Rosszat fizetnek nekem jóért, gyötrelmére lelkemnek. ¹³Pedig én — betegségükben öltözetem zsák volt; bőjttel sanyargattam lelkemet; imádságom pedig — ölembe szálljon vissza! ¹⁴Mintha ő barátom, testvérem volna, úgy viselkedtem, mint a ki anyát gyászol, elbúsultan görnyedtem meg. ¹⁵De az én bukásomkor örültek és összegyűltek; összegyűltek ellenem elvetemültek, kiket nem ismerek, szaggattak és nem hallgattak el. ¹⁶Mint a

kik körben ülve trágárul gúnyolódnak, vicsoritják rám fogaikat. ¹⁷ Uram, meddig nézed? Hozd vissza lelkemet tombolásaiktól, fiatal orozlánok közül magános lelkemet. ¹⁸ Hadd magasztallak nagy gyülekezetben, tömérdek nép közt hadd dicsérlek! ¹⁹ Ne örüljenek rajtam, kik hazugul ellenségeim, kik ok nélkül gyűlölőim, ne hunyorgassanak szemmel. ²⁰ Mert nem békét beszélnek és az ország nyugalmasai ellen csalárd dolgokat gondolnak ki. ²¹ Tágra nyitották ellenem szájukat, azt mondták: hah, hah, látta a szemünk. ²² Te láttad Örökkévaló, ne hallgass; Uram, ne légy távol tőlem! ²³ Serkenj és ébredj jogomért, Istenem és Uram, ügyemért! ²⁴ Szerezz jogot nekem igazságod szerint, Örökkévaló, én Istenem, hogy ne örüljenek rajtam; ²⁵ ne mondják szívükben: Hah, a vágyunk! ne mondják: elnyeltük őt. ²⁶ Szégyenüljenek meg és piruljanak el egyetemben, kik örülnek bajomon, öltsenek szégyent és gyalázatot, kik fenhéjaznak ellenem. ²⁷ Új-jongjanak és örüljenek, kik igazamat kívánják, és mondják mindig: nagy az Örökkévaló, ki kívánja szolgája békéjét. ²⁸ Nyelvem pedig rebegje el igazságodat, egész nap a te dicséretedet!

36. ¹ A karmesternek. Az Örökkévaló szolgájától, Dávidtól.

² Szózata van Bűnnek a gonoszhoz: úgy van szívemben — nincs Istentől való rettegés szemem előtt. ³ Mert simán bánt vele, úgy tetszik szemeiben, hogy megtalálja bűnét, a gyűlölni valót. ⁴ Szája beszédei: jogtalanság és csalárdság, föl hagyott azzal, hogy eszes legyen, jót tegyen. ⁵ Jogtalanságot gondol ki fekvőhelyén, odaáll a nem-jónak útjára, rosszat nem vet meg. ⁶ Örökkévaló, az égig ér a szereteted, hűséged a felhőkig: ⁷ igazságod olyan mint az Isten hegyei, ítéleteid — a nagy mélység:

embert és állatot megsegítség, Örökkévaló! ⁸Mily drágalátos a te szereteted, oh Isten, s az emberfiak szárnyaid árnyékában találnak menedéket. ⁹Megtelnek házad zsiradékával, és gyönyöreid patakját adod inniok. ¹⁰Mert nálad van az élet kútfeje, a te világosságodban látunk világosságot. ¹¹Tartósan add szeretetedet megismerőidnek, és igazságodat az egyenes szívűeknek. ¹²Ne jöjjön rám a gögnek lába, s a gonoszok keze ne tegyen bújdosóvá! ¹³Ott elestek a jogtalanság cselekvői; eltaszítottak s nem birtak fölkelni.

¹Dávidtól.

37.

Ne gerjedj föl a gonosztevők ellen, ne irigykedj azokra, kik jogtalant mívelnek. ²Mert mint a fű gyorsan levágatnak, s mint zöld pázsit elhervadnak. ³Bízzál az Örökkévalóban és tégy jót, lakjál az országban és járj hűség után. ⁴S gyönyörködjél az Örökkévalóban, s megadja neked szíved kérelmeit. ⁵Hárítsd az Örökkévalóra útadat, bízzál benne, ő majd megcselekszi; ⁶majd kihozza mint a világosságot igazadat, és jogodat, mint a déli fényt. ⁷Csendben várj az Örökkévalóra és várakozzál reá, ne gerjedj fel az ellen, ki szerencsés az útján, oly férfi ellen, ki fondorlatokat mível. ⁸Hagyj föl a haraggal, hadd abban a fölhevülést, ne gerjedj fel — csakis gonosztevésre visz. ⁹Mert a gonosztevők kiirtatnak, de kik az Örökkévalót remélik — ők fogják bírni az országot. ¹⁰Még egy kevés — s nincs gonosz, oda figyelj helyére s nincsen; ¹¹de az alázatosak bírni fogják az országot és gyönyörködni fognak a béke bőségében. ¹²Fondorkodik a gonosz az igaz ellen és vicsorítja rá fogát. ¹³Az Úr nevet rajta, mert látta, hogy eljön a napja. ¹⁴Kardot rántottak a gonoszok és feszítették íjju-

kat, hogy elejtsenek szegényt és szűkölködőt, hogy levágják az egyenes útuakat. ¹⁵Kardjuk önnönszívükbe hat be, és íjjai eltöretnek. ¹⁶Jobb a kevés, a mi az igazé, mint sok gonosznak gazdagsága; ¹⁷mert a gonoszok kárjai eltöretnek, de az igazak támogatója az Örökkévaló. ¹⁸Ismeri az Örökkévaló a gáncstalanok napjait és birtokuk örökre meglesz. ¹⁹Nem szégyenülnek meg bajnak idejében és éhinség napjaiban jóllaknak. ²⁰Mert a gonoszok elvesznek, s az Örökkévaló ellenségei olyanok, mint a rétek dísze: elenyésztek, a füstben enyésztek el. ²¹Kölcsön vesz a gonosz és nem fizet, de az igaz könyörül és adakozik. ²²Mert az ő áldottjai fogják bírni az országot, és azátkozottjai kiirtatnak. ²³Az Örökkévalótól szilárdítottak meg a férfi léptei, és útját kedveli; ²⁴midőn elesik, nem hajíttatik el, mert az Örökkévaló támogatja kezét: ²⁵Fiatalság voltam, meg is öregedtem, de nem láttam igazat elhagyatva és magzatját, a mint kenyeret koldul. ²⁶Egész nap könyörül és kölcsön ad, magzatja pedig áldásul van. ²⁷Távozz a rossztól, tégy jót, hogy örökre megmaradj. ²⁸Mert az Örökkévaló szereti a jogot, s nem hagyja el jámborait; örökké megőriztetnek, míg a gonoszok magzatja kiirtatik. ²⁹Az igazak fogják bírni az országot és laknak mindétig rajta. ³⁰Igaznak szája bölcseséget szól, és nyelve jogosságot beszél; ³¹Istenének tana szívében van, nem inognak meg lépései. ³²Leselkedik a gonosz az igazra, és arra tör, hogy megölje. ³³Az Örökkévaló nem hagyja meg kezében, s nem kárhoztatja el, midőn megítéltetik. ³⁴Remélj az Örökkévalóhoz, és őrizd meg útját; majd felmagasít, hogy bírjad az országot, a gonoszok kiirtását nézed. ³⁵Láttam egy gonoszt, erőszakost, s a ki terpeszkedett mint zöldelő honos fa: ³⁶elhaladtak arra, s íme nincsen; kerestem őt, de nem volt található.

³⁷ Vigyázd meg a gáncstalant és nézd az egyeneset, mert van jövője a béke emberének. ³⁸ De az elpártolók megsemmisítették egyaránt, a gonoszok jövője kiirtatott. ³⁹ Az igazak segedelme pedig az Örökkévalótól van, erőségük ő a szorongatás idején. ⁴⁰ Megsegítette őket az Örökkévaló és megszabadította; megszabadítja a gonoszoktól és megvédi őket, mert benne kerestek menedéket.

¹ Zsoltár Dávidtól. Emlékeztetésül.

38.

² Örökkévaló, ne a te haragodban büntess engem, és ne hevedben fenyíts engem! ³ Mert nyílaid belém sülyedtek és reám sülyedt a kezed. ⁴ Nincs épség húsomban haragvásod miatt, nincs egészség csontjaimban vétkem miatt. ⁵ Mert bűneim túlhaladtak fejemen, nehéz teherként nagyon is nehezek nekem. ⁶ Megbűzhödtek, senyedtek sebeim oktalanságom miatt. ⁷ Lehorgadtam, meggörnyedtem felette nagyon, egész nap elbúsultan jártam. ⁸ Mert ágyékaim telve vannak üszöggel és nincsen épség húsomban. ⁹ Megdermedtem és megtörődtem felette nagyon, ordítottam szívem sohajtásától. ¹⁰ Uram, előtted minden kívánságom, és nyögésem nincs elrejtve előled. ¹¹ Szívem hánytorog, elhagyott erőm, szemeim világossága — az sincs meg nálam. ¹² Barátaim és társaim csapásommal szemben félre állanak, és a hozzám közel levők messzünnen álltak meg. ¹³ Tört vetettek, kik életemre törnek, és a kik bajomat keresik, veszedelmeket beszélnek, és csalásokat szólnak egész nap. ¹⁴ De én akár a süket nem hallok és akár a néma, a ki nem nyitja föl száját. ¹⁵ Olyan lettem mint férfi, a ki nem hall, s a kinek szájában nincsenek ellenvetések. ¹⁶ Mert reád, Örökkévaló, várahoztam, te felelsz majd Uram, Istenem.

¹⁷ Mert azt mondtam: csak ne örüljenek rajtam, midőn lábam megtántorodott, fenhéjáztak ellenem. ¹⁸ Mert én bukásra vagyok elkészülve, és fájdalmam mindég előttem van. ¹⁹ Mert jelentem bűnömet, aggódom vétkem miatt. ²⁰ De ellenségeim életben vannak, hatalmasak, és sokan vannak, kik engem hazugul gyűlölnék: ²¹ s a kik rosszal fizetnek jóért, megvádolnak azért, hogy jóra törekedtem. ²² Ne hagyj el, Örökkévaló; Istenem, ne légy távol tőlem. ²³ Siess segítségemre, Uram, segedelmem!

39. ¹A karmesternek, Jedútúnak. Zsoltár Dávidtól.

²Azt mondtam: Hadd őrzöm meg útjaimat, hogy ne vétkezzem nyelvemmel; hadd őrzöm meg szájamnak zaboláját, a meddig a gonosz előttem van! ³Elnémultam csendességgel, hallgattam a jónak híján és fájdalmam megzavarodott; ⁴hevült a szívem belsőmben, tűnődésemben tűz égett, kimondtam nyelvemmel: ⁵Tudasd velem, Örökkévaló, végemet, és napjaim mértékét, mennyi az! Hadd tudjam, mi mulandó vagyok. ⁶Íme, arasznyira szabta napjaimat, s földi létem olyan előtted, mint a semmi. Bizony, csupán lehelet minden ember, ki fennáll. Széla. ⁷Bizony, mint árnykép jár-kél a férfi, bizony, hiábavalóságért zajonganak, fölhalmoz s nem tudja, ki gyűjti be. ⁸Most pedig mit remélek, Örökkévaló, várakozásom te benned van! ⁹Mind a bűneimtől ments meg engem, aljasnak gyalázatává ne tégy! ¹⁰Elnémultam, nem nyitom meg számat, mert te cselekedted. ¹¹Vedd le rólam csapásodat, kezed támadásától elfogytam én! ¹²Büntetésekkel bűnért fenytetted a férfit, szétfolyattad, mint a moly, gyönyörűségét: bizony, lehelet minden ember! Széla. ¹³Halljad meg imámat, Örökkévaló, fohászkozásomra figyelj, könnyemre ne hallgass; mert jövevény va-

gyok nálad, zsellér, mint őseim mind. ¹⁴Tekints el tőlem, hogy erősödhessem, mielőtt elmegyek és nem vagyok.

¹A karmesternek. Dávidtól zsoltár.

40.

²Remélve reméltem az Örökkévalót, hozzám hajlott és hallgatta fohászomat; ³felhozott engem pusztulás verméből, az iszapos sárból, sziklára állította lábamat, megszilárdította lépteimet. ⁴És adott szájamba új éneket, dicsérő dalt Istenünknek: majd látják sokan és félnek és bíznak az Örökkévalóban. ⁵Boldog a férfi, ki az Örökkévalót tette bizalmává és nem fordult a dacosokhoz és a hazugságra pártolókhöz. ⁶Sokat tettél te Örökkévaló, én Istenem: csodáidat és gondolataidat érettünk, lehetetlen előtted fölsorolni; hirdetném, elmondanám — számosabbak, semhogy elbeszélhetném. ⁷Vágóáldozatot és lisztáldozatot nem kívántál — füleket vájtál nekem — égő áldozatot és vétekáldozatot nem kértél. ⁸Akkor azt mondtam: Íme jöttem — könyvtekercsben elém van írva — ⁹megtenni akaratodat, Istenem, kívánom s tanításod belsőmben van. ¹⁰Hirdettem igazságot nagy gyülekezetben; íme ajkaimat nem tartóztatom; Örökkévaló, te tudod! ¹¹Igazságodat nem takartam el szívemben, hű voltodat és segedelmedet elmondtam, nem titkoltam el szeretetedet és hűségedet, nagy gyülekezetnek. ¹²Te, Örökkévaló, nem tartóztatod irgalmadat tőlem, szereteted és hűséged mindig óvnak engem. ¹³Mert körülfogtak engem bajok, hogy számuk sincsen, útolértek engem bűneim s nem bírok látni; számosabbak lettek fejem hajszálainál, és szívem elhagyott. ¹⁴Legyen akaratod, Örökkévaló, megmenteni engem; Örökkévaló, segítségemre siess! ¹⁵Szégyenüljenek meg és gyalázásúl legyenek egyaránt, a kik lelkemre törnek, hogy elpusztítsák; hátráljanak meg és

piruljanak el, a kik bajomat kívánják. ¹⁶ Iszonyodjanak el szégyenük miatt, kik nekem mondják: Hah, hah! ¹⁷ Örvendjenek és örüljenek benned mind a te keresőid, mondják mindig: nagy az Örökkévaló — a kik szeretik segedelmedet! ¹⁸ Én pedig szegény vagyok és szűkölködő, az Úr tudja be nekem; segítségem és szabadítóm vagy, Istenem ne késsél!

41. ¹A karmesternek. Zsoltár Dávidtól.

² Boldog az, ki ügyet vet a szegényre; bajnak napján megmenti őt az Örökkévaló. ³ Az Örökkévaló megőrzi és élteti őt, úgy hogy boldognak mondják az országban — és ne add át ellenségei dühébe. ⁴ Az Örökkévaló támasztja őt a sínylődés ágyán, egész fekvőhelyét megforgattad betegségében. ⁵ Én azt mondtam: kegyelmezz nekem, gyógyítsd meg lelkemet, mert vétkeztem ellened! ⁶ Ellenségeim rosszat mondanak rólam: mikor hal meg és vész el a neve? ⁷ És ha ki látogatni jön, hamisat beszél, szíve álnokságot gyűjt magába; kimegy az utcára, elmondja. ⁸ Egyaránt összesúgnak ellenem mind a gyűlölőim; kigondolják ellenem, a mi rossz nekem: ⁹ Pokoli dolog ömlik el rajta, és a hogy lefeküdt, nem fog többé fölkelni! ¹⁰ Meghitt emberem is, a kiben bíztam, a ki kenyereimet eszi, sarkot emelt reám. ¹¹ De te, Örökkévaló, kegyelmezz nekem és engedj fölkelnem, hadd fizessek meg nekik. ¹² Ez által tudom meg, hogy kedved telik bennem, hogy nem riadoz felettem ellenségem. ¹³ Én pedig — gáncstalanságomban tartasz engem és magad elé állítottál örökre.

¹⁴ Áldva legyen az Örökkévaló, Izraél Istene, öröktől örökké. Ámen és Ámen.

¹A karmesternek. Oktató dal. Kórach fiaitól.

42.

²Mint szarvasünő, mely kiáltoz vizek medrei felé, úgy kiáltoz a lelkem te feléd, oh Isten. ³Szomjuhozik lelkem Istenre, az élő Istenre; mikor mehetek el s jelenhetem meg Isten színe előtt? ⁴Könnyem lett nekem kenyerem nappal és éjjel, mikor így szóltak hozzám egész nap: hol az Istened? ⁵Ezekre hadd emlékezem és öntsem ki magamban lelkemet: midőn vonultam a tömeggel, ballagtam velük Isten házáig az ünneplő sokaságnak újjongás- és hálahangja közt. ⁶Mit görnyedezel, én lelkem és zajongsz én bennem? Várakozzál Istenre, mert még fogom őt magasztalni arcza segítségeért. ⁷Istenem! Bennem görnyedez a lelkem; azért gondolkodok reád a Jordán földjéről, a Chermónokról, a kicsiny hegyről. ⁸Vízár vízárnak szól zuhatagjaid morajánál — mind a hullámaid és habjaid átvonultak rajtam. ⁹Nappal kirendeli az Örökkévaló az ő kegyelmét, éjjel pedig az ő éneke van én velem: imádság éltem Istenéhez. ¹⁰Hadd mondok Istennek: szírtem, miért felejtettél el engem, miért járok elbúsultan ellenség nyomása alatt? ¹¹Gyilkolás lévén csontjaimban, gyaláztak engem ellenségeim, midőn így szóltak hozzám egész nap: hol az Istened? ¹²Mit görnyedezel, én lelkem és mit zajongsz én bennem? Várakozzál Istenre, mert még fogom őt magasztalni, arczom segítségét és Istenemet.

¹Jogot szerezz nekem, Isten és vidd ügyemet nem ke- 43.
gyes nemzet ellen; csalárdság és jogtalanság emberétől szabadíts meg engem. ²Mert te vagy erősségem istene, mért vetettél el engem; mért járok elbúsultan ellenség nyomása alatt? ³Küldd világosságodat és hűségedet, azok vezéreljenek engem, vigyenek el szent hegyedhez és haj-

lékaidhoz; ⁴hadd mehessek be Isten oltárához, újjongó örömöm Istenéhez, hadd magasztallak téged hárfán, oh Isten, én Istenem! ⁵Mit görnyedezel, én lelkem és mit zongorsz én bennem? Várakozzál Istenre, mert még fogom őt magasztalni, arczom segítségét és Istenemet.

44. ¹A karmesternek. Kórach fiaitól. Oktató dal.

²Isten, füleinkkel hallottuk, őseink elbeszéltek nekünk: művet műveltél napjaikban, a hajdan napjaiban. ³Tennkezeddel elűztél nemzeteket, és elültetted őket; sújtottál népeket, és kiterjesztetted őket. ⁴Mert nem kardjukkal foglaltak el országot és karjuk nem segített nekik; hanem jobbod és karod és arczod világossága, mert kedvelted őket. ⁵Te vagy királyom, oh Isten, rendeld el Jákób segítségét! ⁶Általad döfjük le szorongatóinkat, neveddel tiporjuk le támadóinkat. ⁷Mert nem íjjamban bízom, és kardom nem segít engem; ⁸hanem te segítettél meg szorongatóinktól, és gyűlölőinket megszégyenítetted. ⁹Istennel dicsekszünk egész nap és nevedet örökké magasztaljuk. Széla. ¹⁰Ám elvetettél s meggyaláztál minket, és nem vonulsz ki hadainkkal; ¹¹hátrafordulnunk engedsz szorongató előtt, és gyűlölőink kedvükre prédálnak. ¹²Odaadsz bennünket mint juhokat eledelül, és a nemzetek közé elszórtál minket. ¹³Eladod népedet potom díjért, és nem tartottad sokra az ő árukat. ¹⁴Gyalázattá tettél bennünket szomszédaink előtt, gúnynya és csúffá a körülöttünk levőknek. ¹⁵Példázattá teszel bennünket a nemzetek közt, fejcsóválássá a népek közt. ¹⁶Egész nap előttem van gyalázatom, és arczom szégyene elborított engem, ¹⁷gyalázónak és káromlónak szavától, ellenség és boszúvágyó miatt. ¹⁸Mindez reánk jött, mégsem felejtkeztünk meg rólad, s nem tagadtuk meg szövetségedet.

¹⁹ Meg nem hátrált a mi szívünk, hogy léptünk elhajolt volna ösvényedről, ²⁰ úgy hogy összezúztál minket sakálók helyén és homályt borítottál ránk. ²¹ Ha megfelejtkeztünk volna Istenünk nevérol, hogy terjesztettük volna kezeinket idegen istenhez: ²² nemde Isten kutatná ezt, mert ő ismeri a szív rejtelseit! ²³ Bizony, miattad öldöstek bennünket egész nap, úgy tekintettek mint vágásra való juhokat. ²⁴ Ébredj, miért alszol, Uram? Serkenj, ne vess el mindétig! ²⁵ Miért rejted el arcodat, megfelejtkezel sanyarúságunkról és elnyomatásunkról. ²⁶ Mert legörnyedt a porig lelkünk, földhöz ragadt a mi testünk. ²⁷ Kelj föl segítségül nekünk, és válts meg minket szereteted kedvéért!

¹A karmesternek. A Liliomok szerint. Kórach fiaitól. 45. Oktató dal. Szerelemnek éneke.

² Szép beszédre buzdult a szívem; azt mondom én: művem a királyé, nyelvem jártas írónak a tolla. ³ Szépesebb vagy az ember fiainál, bájosság ömlik el ajkaidon; azért megáldott téged Isten örökre. ⁴ Kösd fel kardodat csípődre, oh vitéz, díszedet és ékességedet. ⁵ És ékességemben szökkenj föl, nyargalj az igazság ügyéért és a megalázott jogért, és tanítson téged félelmetes tettekre a te jobbod! ⁶ Nyilaid élesítvék — népek hullanak alád — szívébe a király ellenségeinek. ⁷ Trónod, az Istentől való, mindörökké tart, egyenesség pálczája a te királyi pálczád. ⁸ Szeretsz igazságot, és gyűlölsz gonoszságot; azért föl-kent téged Isten, a te Istened, vígság olajával a te társaid fölé. ⁹ Myrrha és áloé, kasszia mind a ruháid, elefántcsontos palotákból zeneszerekkel örvendeztettek téged. ¹⁰ Királyok lányai vannak drága nőid közt, ott áll a feleség jobbodon Ófir aranyában. ¹¹ Halljad leány, lásd és

hajlítsd füledet s felejtsd el népedet és atyádnak házát.
¹²Majd megkivánja a király szépségedet, mert ő az urad,
 hódolj meg előtte. ¹³Czór leánya te, ajándékkal hízeleg-
 nek neked a népnek gazdagjai. ¹⁴Merő dicsőség a király-
 leány ott benn, aranyszövésű az öltözete. ¹⁵Hímzett ru-
 hákban vezetik oda a királynak; hajadonok mögötte, az
 ő társnői, vitetnek neked. ¹⁶Oda vezetik őket öröm és új-
 jongás közt, bemennek a király palotájába. ¹⁷Őseid he-
 lyett lesznek majd fiaid, megteszed őket vezérekké az
 egész országban. ¹⁸Hadd emlegetem nevedet minden
 nemzedékben meg nemzedékben; azért magasztalnak té-
 ged népek mindörökké.

46. ¹A karmesternek. Kórach fiaitól. Alámót szerint. Ének.
²Isten nekünk menedék és erő, segítségül szorongatá-
 sokban igen megtalálható. ³Azért nem félünk, midőn
 megváltozik a föld s midőn meginognak a hegyek, be a
 tengerek szívébe. ⁴Zúgnak, forrnak vizei, rengenek a he-
 gyek az ő fenségétől. Széla. ⁵Folyam van: erei örven-
 deztetik Isten városát, a legfelsőnek szentséges lakait.
⁶Isten van közepében, nem inog meg; megsegíti Isten,
 reggelre ha fordul. ⁷Zúgtak nemzetek, inogtak királysá-
 gok; hallatta hangját, olvad a föld. ⁸Az Örökkévaló,
 a seregek ura velünk van, mentsvárunk nekünk Jákób
 Istene. Széla. ⁹Jertek, nézzétek meg az Örökkévaló cse-
 lekvéseit, a ki pusztításokat végzett a földön; ¹⁰meg-
 szüntet háborúkat a föld végéig, ijjat tör össze, dárdát
 vág széllyel, szekereket éget el tűzben. ¹¹Hagyjatok föl
 és tudjátok meg, hogy én vagyok Isten, magas vagyok a
 nemzetek közt, magas a földön! ¹²Az Örökkévaló, a sere-
 gek ura velünk van, mentsvárunk nekünk Jákób Istene!
 Széla.

¹A karmesternek. Kórach fiaitól. Zsoltár. 47.

²Ti népek mind, csapjátok össze kezeteiket, riadozzatok Istennek újjongás hangjával! ³Mert az Örökkévaló, a legfelső, félelmetes, nagy király ő az egész föld fölött. ⁴Népeket hódoltat alánk s nemzeteket lábaink alá. ⁵Kiválasztja számunkra birtokunkat, büszkeségét Jákóbnak, a kit szeret. Széla. ⁶Felszállt Isten riadás közt, az Örökkévaló harsona hangja közt. ⁷Zengjete Istennek, zengjete; zengjete királyunknak, zengjete! ⁸Mert királya az egész földnek Isten, zengjete dalt. ⁹Királylyá lett az Isten a nemzetek fölött, Isten ráült az ő szent trónjára. ¹⁰Népek nemesei gyülekeztek, Ábrahám Istenének a népe; mert Istenéi a föld paizsai: igen emelkedett ő!

¹Ének. Zsoltár Kórach fiaitól. 48.

²Nagy az Örökkévaló és dicséretes nagyon, Istenünk városában, az ő szent hegyén. ³Szép emelkedésű, az egész földnek öröme, Czión hegye — észak hátulján — nagy királynak a vára. ⁴Kastélyaiban az Isten megismertette magát mentsvárnak. ⁵Mert íme, a királyok összejöttek — eltűntek egyetemben. ⁶Ők láttak, akképen bámultak, megremültek, elsiettek. ⁷Reszketés fogta el őket ott, vajudás mint a szülönőt. ⁸Keleti széllel összetörsz Tarsis-hajókat. ⁹Ahogy hallottuk, úgy láttuk az Örökkévalónak, a seregek urának városában, Istenünk városában: Isten szilárdítsa azt meg örökre. Széla. ¹⁰Elképzeltük, Isten, a te kegyedet benn a templomodban. ¹¹A milyen a neved Isten, olyan a dicséreted, a föld széléig; igazsággal teli a jobbod. ¹²Örül Czión hegye, újjonganak Jehúda lányai, ítéleteid okából. ¹³Kerüljétek meg Cziónt, és járjátok körül, számláljátok meg tornyait. ¹⁴Fordítsátok szíveteket bástyájára, lépdeljete át kastélyain, azért hogy elbeszél-

jétek az utóbbi nemzedéknek. ¹⁵Mert ez Isten, a mi Istenünk, mindörökké; ő vezérel minket holtiglan.

49. ¹A karmesternek. Kórach fiaitól. Zsoltár.

²Halljátok ezt, mind a népek, figyeljete, mind a világ lakói, ³ember fiai is, férfi fiai is, egyaránt gazdag és szűkölködő! ⁴Szájam bölcseséget beszél és szívem gondolata értelem. ⁵Példázatnak hajtom oda fülemet, hárfa mellett nyitom meg rejtvényemet. ⁶Miért féljek bajnak napjaiban, mikor bűn környez sarkaimon? ⁷A kik vagyonukban bíznak s nagy gazdagságukkal dicsekszenek — ⁸testvérét megváltani nem váltja meg senki, nem adhatja Istennek a váltságdíjat. ⁹Hisz drága volna saját lelkük megváltása — abban is hagyja örökre — ¹⁰hogy tovább élne, mindétig, nem látná a vermet. ¹¹Bizony, látja! Bölcsék meghalnak, balga és oktalan egyaránt elvesznek és másokra hagyják vagyonukat. ¹²Belső gondolatuk: házaik örökre megmaradnak, lakásaik nemzedékre meg nemzedékre; nevükkel nevezték meg a földeket. ¹³De az ember az ő dicsőségében nem marad meg, hasonlít a barmokhoz, melyek elpusztulnak. ¹⁴Ez az útjuk az ő balgaságuk; utánuk is lesznek, kik beszédjüket kedvelik. Széla. ¹⁵Mint juhokat, az alvilágba tették, a halál legelteti őket; majd uralkodnak rajtuk reggelre az egyenesek, és alakjukat elenyészteti az alvilág, hogy hajlékuk se legyen. ¹⁶Ámde Isten megváltja lelkemet az alvilág hatalmától, mert magához vesz engem. Széla. ¹⁷Ne félj, midőn meggazdagszik valaki, midőn sokasodik háza dicsősége; ¹⁸mert holtában nem visz el semmit, nem száll le ő utána dicsősége. ¹⁹Bár életében önnönmagát áldja, és magasztalnak téged, midőn jól teszel magaddal: ²⁰odajutsz őseid nemzedékéhez, kik örökre nem látnak világosságot. ²¹Ember az ő

dicsőségében, de értelem hiján, hasonlít a barmokhoz, melyek elpusztulnak.

¹Zsoltár Ászáftól.

50.

Isten, az Isten, az Örökkévaló beszélt, hívta a földet, napkeltétől napnyugtáig. ²Cziónból, a tökéletes szépségüből feltündöklött az Isten — ³jöjjön Istenünk és ne hallgasson — tűz emészt előtte és körülötte viharzik nagyon. ⁴Szólítja az eget felülről és a földet, hogy ítélje népét. ⁵Gyűjtsétek elém a jámboraimat, kik áldozat mellett kötik meg szövetségemet. ⁶— És hirdetik az egek az ő igazságát, hogy Isten itélni készül. Széla. — ⁷Halljad népem, hadd beszéljek, Izraél, hadd intselek téged; Isten, a te Istened vagyok. ⁸Nem vágóáldozataid miatt dorgállak, hisz égőáldozataid mindig előttem vannak; ⁹nem fogadok el házadból tulkot, aklaidból bakokat. ¹⁰Mert enyém minden vadja az erdőnek, a barmok hegyek ezrein; ¹¹ismerem a hegyek madarát mind, s mi a mezőn sűrög, velem van. ¹²Ha éhezném, nem mondanám neked, mert enyém a világ és teljessége. ¹³Eszem-e én a bikák husát s a bakok vérét iszom-e? ¹⁴Áldozz Istennek hálaáldozatot, és fizesd meg a legfelsőnek fogadásaidat; ¹⁵és szólíts engem a szorongatás napján, kiragadlak s te majd tisztelsz engem. ¹⁶A gonosznak pedig mondja az Isten: Mit neked elbeszélne törvényeimet, s mért veszed szájadra szövetségemet? ¹⁷Hollott te gyűlöled az oktatást s magad mögé dobtad szavaimat. ¹⁸Ha tolvajt láttál, czimboráltál vele és házasságtörőekkel van osztályrészed. ¹⁹Szájadat neki eresztetted rosszra, s nyelvedet csalárdsághoz tapasztod. ²⁰Ülsz, testvéred ellen beszélsz, anyád fiára mocskot vetsz. ²¹Ezeket tetted, és hallgattam, azt képzelted, olyan vagyok mint te; hadd

dorgállak meg, hadd sorolom föl szemeid előtt. ²²Értsétek hát ezt meg, ti Istenfelejtők, nehogy szaggassak s nincs, a ki mentene. ²³A ki hálaáldozatot áldoz, tisztel engemet, s a ki az útra ügyel, azzal láttatom Isten üdvösségét!

51. ¹A karmesternek. Zsoltár Dávidtól. ²Mikor odament Nátán próféta hozzá, a midőn bement volt Bát-Sébához. ³Könyörülj rajtam, Istenem, kegyelmed szerint; irgalmad bősége szerint töröld el büntetteimet. ⁴Sokszorosan moss meg engem bűnömtől, és vétkeimtől tisztíts meg. ⁵Mert büntetteimet tudom én, és vétkem előttem van mindig. ⁶Egyedül ellened vétkeztem, a mi rossz a szemeidben, azt tettem; azért, hogy igaznak bizonyulj szótadban, jogosnak ítéltedben. ⁷Lám, bűnben születtem, s vétekben fogant engem anyám. ⁸Lám, igazat kívánsz a vesékben, s a bensőben bölcseséget tudatsz velem. ⁹Tisztíts meg engem izsóppal, hogy tiszta legyek, moss meg, hogy hónál fehérebb legyek. ¹⁰Hallass velem vígságot és örömet, újjongjanak a csontok, melyeket összezúztál. ¹¹Rejtsd el arcodat vétkeimtől s mind a bűneimet töröld el. ¹²Tiszta szívet teremts nekem, Isten, és szilárd szellemet ujíts meg én bennem. ¹³Ne vess el engem színed elől, s szent szellemedet ne vedd el tőlem. ¹⁴Add vissza nekem üdvöd vígságát, és készséges szellemmel támassz engem. ¹⁵Hadd tanítsam az elpártolókat útjaidra, hogy a vétkesek hozzád megtérjenek. ¹⁶Ments meg engem vérbűntől, Isten, segedelmem Istene; újjongjon a nyelvem igazságodon. ¹⁷Uram, ajkaimat nyisd meg, hogy szájam hirdesse dicséretedet. ¹⁸Mert nem kívánsz vágóáldozatot, hisz adnám; égőáldozatot nem kedvelsz. ¹⁹Istennek vágóáldozatai: megtört lélek; megtört, zúzott szívet, oh Isten, nem vetsz meg. ²⁰Tégy jót

Czióonnal kedvességében, építsd fel Jeruzsálem falait; ²akkor kívánsz majd igazsággal való vágóáldozatokat, égőáldozatot és egész áldozatot, akkor tulkok feljutnak oltárodra.

¹A karmesternek. Oktató dal Dávidtól. ²Mikor eljött **52.** az edómi Dóég s jelentette Sáulnak, és mondta neki: Dávid bement Achímélek házába.

³Mit dicsekszel a rosszasággal, vitéz te? Isten szeretete egész nap tart. ⁴Veszedelmet gondol ki a nyelved, akár köszörült borotva, te csalárdság cselekvője! ⁵Szeretsz rosszat, inkább mint jót, hazugságot inkább mint igazságot beszélni. Széla. ⁶Szeretsz minden ártalmas beszédet, csalárdságos nyelvet. ⁷Le is ront téged az Isten mindéig, elvonszol és kiszakít téged a sátorból, és gyökerestől kitép az élők országából. Széla. ⁸Majd látják az igazak és félnek, és ő fölötte nevetnek: ⁹Íme a férfi, ki nem Istent teszi erősségének, hanem sok gazdagságában bízik, hatalmaskodik vágyában! ¹⁰Én pedig olyan vagyok, mint a zöldelő olajfa Isten házában, bizom Isten szeretetében mindörökké. ¹¹Magasztallak örökké, hogy megcselekedted, és remélem nevedet, mert jóságos az jámboraidnak előtte.

¹A karmesternek, Máchalát szerint. Oktató dal Dávidtól. **53.**

²Azt mondta az aljas a szívében: Nincs Isten! Elvetemedtek, utálatosan míveltek jogtalanságot, nincs ki jót tenne. ³Isten az égből tekintett le az emberfiakra, hogy lássa, van-e eszes, ki Istent keresi. ⁴Mindnyája eltért, egyaránt megromlottak; nincs ki jót tenne, nincs egy sem. ⁵Nemde megtudják a jogtalanságot cselekvők, kik népet eszik, a mint kenyeret esznek, Istent nem szólítottak.

Zsoltárok. Ima segítségért. Gonosz ellenségek; hűtelen barát. 53,6—55,10

ták. ⁶Ott rettegetve rettegetek meg, a hol nem volt rettegetés; mert Isten szerteszórta az ellened táborzók csontjait, megszegyenítetted, mert Isten megvetette őket. ⁷Vajha jönne Cziónból Izraél segítése; mikor visszahozza Isten népének foglyait, vigadjon Jákób, örüljön Izraél!

54. ¹A karmesternek, hárfajátékon. Oktató dal Dávidtól.

²Mikor eljöttek a Zífbeliek és mondták Sáulnak: Nemde Dávid nálunk rejtőzködik.

³Isten, neveddel segíts engem s hatalmaddal szerezz nekem jogot! ⁴Isten, halljad imámat, figyelj szájam beszédeire! ⁵Mert idegenek támadtak ellenem és erőszakosak törtek lelkemre; nem tartották Istent maguk előtt. Széla. ⁶Íme Isten segítöm nekem, az Úr az, ki lelkem támogatója. ⁷Viszonozza a rosszat meglesőimnek — igazságodért semmisítsd meg őket. ⁸Készséggel hadd áldozok neked, magasztalom nevedet, Örökkévaló, mert jószágos; ⁹mert minden szorongatásból megmentett engem, és ellenségeimet nézte szemem.

55. ¹A karmesternek, hárfajátékon. Oktató dal Dávidtól.

²Figyelj, oh Isten, imámra, ne húzódj el könyörgésem-től! ³Figyelmezz rám és hallgass meg engem, erőlködöm panaszomban és nyögök: ⁴az ellenség szavától, a gonosznak szorítása miatt; mert jogtalanságot zúdítanak reám, és haraggal gyűlölnék engem. ⁵Szívem reszket én bennem, s halálos ijedelmek estek reám; ⁶félelem és remegés jön belém, s elborít a borzadály. ⁷Mondtam: Vajha szárnyam volna, mint a galambnak, repülnék és megpihennék; ⁸íme, messze elbujdosnék, megszállnék a pusztában! Széla. ⁹Oda sietnék, a hol menedékem van rohanó szél elől, vihar elől. ¹⁰Rontsd meg, Uram, oszlasd

meg nyelvüket, mert erőszakot és vizsályt láttam a városban. ¹¹Nappal és éjjel körüljárják azt falain; jogtalanság és baj van ő benne. ¹²Veszedelem van ő benne s nem mozdul el piaczáról elnyomás és csalárdság. ¹³Mert nem ellenség gyaláz engem, azt elviselném, nem gyűlölöm fenhéjazott ellenem, ő előle elrejtőzném; ¹⁴hanem te magamféle ember, társam és meghittem, ¹⁵a kivel együtt édesen tanakodtunk, Isten házába jártunk a sc-kadalom közt. ¹⁶Rontson rájuk a halál, szálljanak le az alvilágba elevenen; mert gonoszságok vannak lakukban, belsejükben. ¹⁷Én az Istenhez kiáltok fel, és az Örökkévaló megsegít engem. ¹⁸Este és reggel és délben panaszkodom és nyögök, és ő hallotta szavamat; ¹⁹kiváltotta békében lelkemet, az ellenem viselt harczból, mert sokan voltak ellenem. ²⁰Meghallja Isten és lealázza őket, az ősidőben trónoló — Széla — kik számára nincsen változás és nem félték Istent. ²¹Kinyújtotta kezeit meghittjeire, megszenségtelenítette szövetségét. ²²Simább a vajnál szája, de harcz a szíve; lágyabbak szavai az olajnál, de azok kirántott kardok. ²³Vesd az Örökkévalóra terhedet, ő majd eltart téged; nem engedi soha tántorogni az igazat! ²⁴Te pedig, Isten, leszállítod őket a verem gödrébe; vérontás és csalárdság emberei napjaik felét sem érik el, de én bízom benned.

¹A karmesternek. Távoli néma galamb szerint. Dávid-56. tól dal. Midőn elfogták őt a filiszteusok Gátban.

²Kegyelmezz nekem, Isten, mert lihegett rám ember, egész nap szorít engem harczoló. ³Lihegtek meglesőim egész nap, mert sokan küzdenek ellenem nagyfennen. ⁴A mely napon félnem kell, én te benned bízom. ⁵Isten által dicsérhetem igéjét, Istenben bízom, nem félek:

mit tehet halandó nekem? ⁶Egész nap bántják dolgaimat, ellenem vannak mind az ő gondolataik, rosszra. ⁷Összesereglenek, kémlelnek, sarkaimat lesik ők, a midőn lelkemre törtek. ⁸Jogtalanságért szabadulásuk legyen? Haragban dönts le a népeket, Isten! ⁹Bujdosásomat te megszámláltad, tedd könnyemet tömlődbe! Nemde könyvedben vannak! ¹⁰Akkor hátra fordulnak ellenségeim, a mely napon felkiáltok; ezt tudom: hogy Isten mellettem van. ¹¹Isten által dicsérhetem az ígét, az Örökkévaló által dicsérhetem az ígét! ¹²Istenben bízom, nem félek: mit tehet ember nekem? ¹³Rajtam, oh Isten, fogadalmaid, hálaáldozatokat fizetek neked; ¹⁴mert megmentetted lelkemet a haláltól, nemde lábaimat is a taszítástól, hogy járhaszak Isten előtt az élet világosságában.

57. ¹A karmesternek. Ne ronts szerint. Dávidtól dal. Midőn Sálul elől a barlangba szökött.

²Kegyelmezz nekem, Isten, kegyelmezz nekem, mert benned menedéket keresett a lelkem, és szárnyaid árnyékába menekülök, míg el nem vonul a veszedelem. ³Felkiáltok Istenhez, a legfelsőhöz, Istenhez, ki végez felőlem. ⁴Lenyúl az égből és megsegít — káromolt a reám lihegő, Széla — küldi Isten az ő szeretetét és igazságát. ⁵Lelkem oroszlánok közt van, feküdnöm kell lángolók közt; emberfiak ők, kiknek fogai dárda és nyilak, és nyelvök éles kard. ⁶Emelkedjél az egek fölé, Isten, az egész föld fölé dicsőségeddel! ⁷Hálót készítettek lábaimnak, legörnyesztették lelkemet; vermet ástak előttem — beléje estek. Széla. ⁸Szilárd a szívem, oh Isten, szilárd a szívem, hadd énekelek, hadd zengek! ⁹Ébredj, méltóságom; ébredj lant és hárfa! Hadd ébresztem a hajnalt! ¹⁰Magasztallak téged népek közt, Uram, zengek neked a

nemzetek közt. ¹¹Mert nagy az egekig szereteted és a felhőkig igazságod. ¹²Emelkedjél az egek fölé, oh Isten, az egész föld fölé dicsőségeddel.

¹A karmesternek. Ne ronts szerint. Dávidtól dal. 58.

²Valóban némán beszéltek-e igazságot, egyenességgel ítélitek az emberfiakat? ³Sőt szívben jogtalanságokat cselekesztek, kezeitek erőszakát méritek az országban. ⁴Elvetemedtek a gonoszok anyaméhtől fogva, eltévelyedtek születéstől fogva a hazugságot beszélők. ⁵Mérgük van, olyanféle mint a kígyó mérge, mint a siket viperáé, mely bedugja fülét, ⁶hogy meg ne hallja hangját a sugdosóknak, kiokult igézőnek igézését. ⁷Isten, rombold le fogaidat szájukban, a fiatal oroszlánok zápfogait rontsd le, Örökkévaló! ⁸Olvadjanak el, mint a vizek, melyek szétfolynak — nyilait úgy feszitse, mintha letörnének! — ⁹mint a csiga, mely olvadva mászik, mint koraszülött, mint vakondok, melyek napot nem láttak. ¹⁰Mielőtt megéreznék fazekaitok a tövist, mintegy nyersen, mintegy haragban elviszi a vihar. ¹¹Örül az igaz, mert megtorlást látott, lábait fürösztli a gonoszok vérében. ¹²Majd így szól az ember: Bizony van gyümölcs az igaz számára, bizony van Isten, a ki bíró a földön.

¹A karmesternek. Ne ronts szerint. Dávidtól dal. Mi- 59.
kor Sálul oda küldött és őrizték a házát, hogy megöljék.

²Ments meg engem ellenségeimtől, Istenem, támadóimtól ótalmazs engem! ³Ments meg a jogtalanságot cselekvőktől, és a vérontás embereitől segíts meg! ⁴Mert íme lestek lelkemre, összesereglenek ellenem erősek; se büntettem, se vétkem nincsen, oh Örökkévaló! ⁵Bűnöm

nélkül sűrögnek és készülődnek; serkenj elibém és lásd!
⁶És te, oh Örökkévaló, Isten, seregek ura, Izraél Istene, ébredj, megbüntetni mind a nemzeteket, ne kegyelmezz mind a jogtalan hűtelenkedőknek! Széla. ⁷Estére visszatérnek, mordúlnak, mint az eb, s körüljárják a várost.
⁸Íme, szót bugyogtatnak szájukkal, kardok az ajkaikon, mert: ki hallja! ⁹Te pedig, Örökkévaló, nevetsz rajtuk, gúnyolódol mind a nemzeteken. ¹⁰Erőm! Te rád hadd várok, mert Isten a mentsváram. ¹¹Szeretetem Istene élémbe jön, Isten néznem engedi meglesőimet. ¹²Ne öld meg őket, nehogy elfelejtse népem, bujdostasd őket hatalmaddal, és dönts le őket, oh paizsunk, Uram. ¹³Szájuk vétke, ajkuk szava által fogassanak meg gőgjükben, az esküdözés miatt és hazudozás miatt, melyeket mondogatnak. ¹⁴Semmisítsd meg hévvel, semmisítsd, hogy ne legyenek; és megtudják, hogy Isten uralkodik Jákóbon a föld végeig. Széla. ¹⁵S visszatérnek estére, mordúlnak mint az eb, s körüljárják a várost. ¹⁶Ők bujdosnak eledel után, ha nem laknak jól, úgy kell meghálniok. ¹⁷Én pedig énekelem erődet, és újjongok reggelre szereteteden; mert mentsvárul voltál nekem s menedékem, a mely napon megszorultam. ¹⁸Erőm, rólad hadd zengek mert Isten az én mentsváram, szeretetem Istene.

60. ¹A karmesternek, Tanúság lilioma szerint. Dal Dávidtól, tanításra. ²Midőn háborúskodott Arám-Naharájimmal és Arám-Czóbával; Jóáb pedig visszatért s megverte Edómot a Sós-völgyben, tizenkétezer embert.

³Isten, elvetettél minket, rést ütöttél bennünk, haragudtál: bárcsak helyreállítanál minket! Megrendítetted a földet, szétrepesztetted, gyógyítsd meg töréseit, mert meg-ingott. ⁵Láttattál népeddel keményet, itattad velünk a tá-

molygás borát. ⁶Adtál tisztelőidnek jelzást, hogy jeleskedjenek, az igazságnak miatta! Széla. ⁷Azért hogy megszabadíttassanak kedveltjeid, segíts jobboldal és hallgass meg! ⁸Isten beszélt szentségében: Hadd ujjongok, hadd osztom ki Sekhémet, és Szukkót völgyét hadd mérem fel. ⁹Enyém Gileád és enyém Menasse, Efraim pedig fejem erőssége, Jehúda törvénytálcám. ¹⁰Móáb mosdó medencém, Edómra vetem sarumat; felém, Peléset, riadozzál! ¹¹Ki vezet engem az ostromlott városba, ki vezérel engem Edómgig? ¹²Nemde te, oh Isten, elvetettél minket és nem vonulsz ki, Isten, hadainkkal! ¹³Adj nekünk segítséget a szorongató ellen; hisz hiábavaló embernek segedelme. ¹⁴Istennel végzünk hatalmast és ő tiporja le szorongatóinkat.

¹A karmesternek. Hárfajátékra. Dávidtól.

61.

²Halljad Isten fohászomat, figyelj imádságomra! ³A föld végéről hozzád kiáltok föl, mikor szívem elborul; sziklára, mely magas nekem, vezérelj engem. ⁴Mert menedék voltál nekem, erős torony ellenség előtt. ⁵Hadd időzöm sátradbán örökké, keresek menedéket szárnyaid rejtekében. Széla. ⁶Mert te, Isten, hallgattál fogadásaimra, megadod neved tisztelőinek örökségét. ⁷Napokat tégy hozzá a király napjaihoz, évei annyi mint nemzedék meg nemzedék! ⁸Székeljen örökké Isten előtt, szeretet és hűség, rendeld, hogy megóvják! ⁹Ekképen hadd zengem nevedet mindétig, hogy megfizessem fogadásaimat napról napra!

¹A karmesternek. Jedútún számára. Zsoltár Dávidtól. **62.**

²Bizony, Isten iránt légy csendben, lelkem; tőle van a segítségem. ³Bizony, ő a sziklám és segítségen, ments-

váram: nem tántorodom nagyot. ⁴ Meddig rohantok egy férfira — gyilkolnátok őt mindnyájan, — mint egy dülő falra, betaszított kerítésre? ⁵ Bizony, fenségéről őt letaszítani határozták, hazugságot kedvelnek: kiki szájával áldanak, de belsejükben átkoznak. Széla. ⁶ Bizony, Istenre csendben várj, lelkem, mert tőle van reményem. ⁷ Bizony, ő a sziklám és segítségem, mentsváram: nem tántorodom. ⁸ Istennél van üdvöm és dicsőségem, erős sziklám, menedékem Istenben van. ⁹ Bízatok benne minden időben, oh nép, öntsétek ki előtte szíveteket; Isten menedék nekünk! Széla. ¹⁰ Bizony, lehelet az ember fiai, hazugság a férfi fiai; felkerülvén a mérlegre, ők leheletnél könnyebbek egyaránt. ¹¹ Ne bízatok a zsarolásban s rablással ne hivalkodjatok; vagyon midőn virul, szívet ne fordítsatok rá. ¹² Egyet beszélt Isten, kettő az, mit hallottam: hogy Istené az erő. ¹³ És tied, Uram, a szeretet, te fizetsz kinek-kinek cselekedete szerint.

63. ¹ Zsoltár Dávidtól. Midőn Jehúda pusztájában volt.

² Isten, én Istenem vagy, kereslek; szomjuhozik reád lelkem, eped utánad testem, száraz és bágyadt földön, víz nélkül. ³ Így szemléltelek a szentélyben, látván erődöt és dicsőségedet. ⁴ Mert jobb a szereteted az életnél; ajkaim dicsérnek téged. ⁵ Így áldalak életemben, nevedben emelem föl kezeimet. ⁶ Mintegy zsírral és zsiradékkal lakik jól a lelkem, és ujjongó ajkakkal dicsér szájam. ⁷ Ha reád emlékezem ágyamon, őrszakonként elmélkedem rólad. ⁸ Mert segítség voltál nekem, és szárnyaid árnyékában ujjongok. ⁹ Ragaszkodott hozzád a lelkem, engem tartott a te jobbold. ¹⁰ Azok pedig veszedelemre keresik lelkemet, majd bejutnak a föld mélységeibe. ¹¹ A kard hatalmába hányják, rókák osztályrésze lesznek. ¹² A király pedig örvendezni fog

Istenben; dicsekszik mindaz, ki esküszik rá, mert bezárul a hazugságot beszélők szája.

¹A karmesternek. Zsoltár Dávidtól.

64

²Halljad, Isten, hangomat panaszomban; ellenség rettentésétől óvd meg életemet. ³Rejts el engem a gonosztevők tanakodásától, csődülésétől a jogtalanság cselekvőinek: ⁴a kik élesítették, mint a kardot, nyelvüket, feszítették nyilukat, a keserű szót, ⁵hogy meglőjék rejtekben a gáncstalant, hirtelen lövik meg s nem félnek. ⁶Megerősödnek ők, a rossz dolgot elbeszélik, hogy tőröket rejtenek majd; azt mondják, ki látja őket? ⁷Jogtalanságokat fürkésznek ki: Elvégeztük a fürkésztett fürkészést! A férfi belseje pedig és a szíve mélységes. ⁸Meglötte őket Isten, nyiltól hirtelen lettek a sebeik. ⁹Megajtette őket magukat a nyelvük: fejet csóválnak mind, a kik nézik. ¹⁰S megfélemlettek az emberek mind; hirdetik az Isten cselekvését és művét szemlélik. ¹¹Örülni fog az igaz az Örökkévalóban és menedéket talál benne, és dicsekszenek mind az egyenesszivűek.

¹A karmesternek. Zsoltár Dávidtól. Ének.

65

²Hozzád illő a dicsérő dal, oh Isten, Czióban, és neked fizettessék a fogadalom! ³Meghallója az imának, te eléd járul minden halandó. ⁴A bűnök dolgai elhatalmasodtak rajtam; büntetteinket, te bocsásd meg azokat! ⁵Boldog, a kit megválasztasz és közeledni engedsz, hogy lakozzék udvaraidban! Hadd lakjunk jól javával házadnak, szent templomodnak! ⁶Félelmetes dolgokkal igazságban hallgass meg minket, üdvünk Istene, bizodalma mind a föld végeinek és a távoli tengernek; ⁷a ki megszilárdítja a hegyeket erejével, felövezkedve hatalommal, ⁸lecsilla-

pítja tengerek zajongását, hullámaik zajongását és nemzetek zúgását. ⁹S megfélemedtek a végek lakói jeleidtől, reggel és est keletjeit megujjongtatod. ¹⁰Gondoltál a földre és megáztattad, bőven meggazdagítod, Isten patakjából, mely vízzel teli; elkészíted gabnájukat, mert így készíted őt elő: ¹¹barázdáit öntözve, lelapítva göröngyeit, záporosóvel megpuhítod, megáldod növényzetét. ¹²Megkoronázod az esztendőt jóságoddal, és ösvényeid zsiradéktól csurognak. ¹³Csurognak a puszta tanyái s ujjongással övezkednek a halmok; ¹⁴öltöttek juhokat a rétek és a völgyek gabonába burkolóznak, riadoznak meg énekelnek!

66. ¹A karmesternek. Ének. Zsoltár.

Riadozzatok Istennek mind a földön levők; ²zengjétek neve tiszteletét, adjatok tiszteletet, dicsérő dalával, ³mondjátok Istennek: Mi félelmetes a te műved, nagy erőd miatt hízelegnek neked ellenségeid. ⁴Mind a földön levők leborúlnak előtted és zengenek neked, zengik nevedet. Széla. ⁵Jeretek és lássátok az Isten cselekvéseit, tettben félelmetes ő az emberfiai fölött. ⁶Szárazra változtatta a tengert, a folyamon lábbal keltek át; ott örülhetünk benne. ⁷Hatalmában örökké uralkodik, szemei kémlelik a nemzeteket: a pártütők ne emelkedjenek föl. Széla. ⁸Áldjátok, népek, Istenünket és hallassátok dicséretének hangját: ⁹a ki életet engedett lelkünknek és tántorodásnak nem adta át lábunkat. ¹⁰Mert megvizsgáltál minket, Isten, megolvastottál, a mint ezüstöt olvasztanak. ¹¹Hálóba juttattál minket, szorítót tettél derekunkra; ¹²nyargalni engedtélt ember fejünkön, tűzbe meg vízbe kerültünk, de kijuttattál minket bőségre. ¹³Bemegyek majd házadba égő áldozatokkal, megfizetem neked fogadalmaimat; ¹⁴a melyekre ajkaim megnyiltak és kimondta szájam szorultomban.

¹⁵Égő áldozatokul kövér barmokat hozok neked, kosoknak füstölő áldozatával, elkészítek tulkokat bakokkal. Széla. ¹⁶Jertek, halljátok, hadd beszéljem el, ti istenfélők mind, a mit tett lelkemnek. ¹⁷Hozzája kiáltottam föl szájjammal, hogy magasztaltassék nyelvemen. ¹⁸Jogtalanságot ha láttam szívemben, ne hallja meg az Úr! ¹⁹Ámde meghallotta az Isten, figyelt imádságom hangjára. ²⁰Áldva legyen az Isten, a ki nem távolította el imádságomat, sem az ő kegyelmét tőlem.

¹A karmesternek. A hárfajátékon. Zsoltár. Ének. 67.

²Isten kegyelmezzen nekünk és áldjon meg minket, arczát felénk világíttassa. Széla. ³Hogy megismerjék a földön utadat, mind a nemzetek között segítségedet. ⁴Magasztaljanak téged népek, oh Isten, magasztaljanak a népek mindannyian. ⁵Örüljenek és ujjongjanak a nemzetek, mert egyenességgel ítéled a népeket s a nemzeteket a földön vezérled. Széla. ⁶Magasztaljanak téged népek, oh Isten, magasztaljanak téged a népek mindannyian. ⁷A föld megadta termését; áldjon meg bennünket Isten, a mi Istenünk, ⁸áldjon meg minket Isten és féljék őt mind a föld végei.

¹A karmesternek. Dávidtól. Zsoltár. Ének. 68.

²Keljen föl Isten, szélyedjenek el ellenei és futamodjanak meg gyűlölői előle. ³Mint elhajtatik füst, hajtsad el őket; mint elolvad viasz tűz elől, veszzenek el a gonoszok Isten elől! ⁴De az igazak örüljenek, vigadjanak Isten előtt, örvendjenek örömmel! ⁵Énekeljetek Istennek, zengjétek nevét; töltsetek föl utat, a pusztaságokon hajtónak — Jáh a neve — és vigadjatok előtte! ⁶Árváknak atyja s özvegyeknek birája Isten, az ő szent hajlékában;

⁷ Isten magánosokat letelepít a házban, foglyokat kivezet boldogulásra; ámde pártütők sivár földön laknak. ⁸ Isten! mikor elindultál néped előtt, mikor lépdeltél a sivatagon — Széla — ⁹ a föld megrendült, az egek is csepogtek Isten előtt, ez a Színáj Isten, Izraél Istene előtt. ¹⁰ Esőt bőviben permeteztetsz, Isten; birtokodat, a lankadatot, te szilárdítod meg. ¹¹ Csapatod letelepedett benne, elkészítéd azt jóságodban a szegénynek, oh Isten. ¹² Az Úr szózatot ad, a hirhozók nagy seregben vannak: ¹³ Seregek királyai bolyongnak, bolyongnak, s a háznak asszonya osztja a zsákmányt. ¹⁴ Avagy feküdnétek az aklok között? Galambnak szárnyai ezüsttel borítvák és szárnytollai zöldes aranynyal. ¹⁵ Mikor a Mindenható szétszórta benne a királyokat, hófehéres volt a Czalmónon. ¹⁶ Isten hegye a Básán hegye, kúpozatos hegy a Básán hegye. ¹⁷ Mért sanáítotok, kúpozatos hegyek ti, a hegyre, melyet Isten megkívánt székhelyéül? Lakni is fogja az Örökkévaló mindétig. ¹⁸ Isten szekere sok tízezernyi, ismételten ezernyi; az Úr van rajtuk — Színáj a szentélyben! ¹⁹ Föl szálltál a magasba, ejtettél foglyot, vettél ajándékokat az emberek közül; pártütők is lakni fognak Jáhnál, Istennél. ²⁰ Áldva legyen az Úr, napról-napra hord bennünket; az Isten a mi segítségünk. Széla. ²¹ Az Isten nekünk megsegítésre való Isten, s az Örökkévalónál, az Úrnál vannak kiszabadítások a halálból. ²² Bizony, Isten összezúzza ellenségei fejét, hajjas fejetetejét a bűneiben járónak. ²³ Szólt az Úr: Básánból hozom vissza, visszahozom a tenger mélységeiből: ²⁴ azért hogy vérbe mártsad lábadat, ebeid nyelvének az ellenségekben legyen része. ²⁵ Látták járataidat, Isten, Istenemnek, királyomnak járatait a szentélyben. ²⁶ Elöl mentek énekesek, azután hárfások, dobverő leányzók közepette. ²⁷ Gyülekezetekben áldjátok Is-

tent, az Urat, Izraél forrásából valók ti! ²⁸Ott van Benjámin, a legifjabbik, vezetőjük, Jehúda nagyjai, néptömegükkel, Zebúlún nagyjai, Naftáli nagyjai. ²⁹Elrendelte Istened hatalmadat — hatalmas légy, oh Isten, a ki ezt művelted értünk, ³⁰templomodból Jeruzsálem fölött! Neked visznek királyok ajándékot. ³¹Dorgáld meg a nádasnak vadját, bikák csordáját népek borjai közt, az ezüst rudakon tipródót, szétszórva a harczokat kedvelő népeket. ³²Eljönnek főurak Egyiptomból, Kús sietve terjeszti kezeit Istenhez. ³³Királyságai a földnek, énekeljete Istennek, zengjete az Úrnak — Széla —, ³⁴annak a ki hajt az ősrégi egek egein; íme hallatja hangját, hatalmas hangot. ³⁵Adjatok hatalmat Istennek! Izraélen van fensége és hatalma a felhőkben. ³⁶Félelmetes az Isten a te szentélyeidből; Izraél Istene, ő ad hatalmat és erősödést a népnek. Áldva legyen Isten!

¹A karmesternek. Liliomok szerint. Dávidtól.

69.

²Segíts engem Isten, mert lélekig hatoltak a vizek.

³Belesülyedtem a mélység iszapjába, s nincs megállhatás; bejutottam vizek mélyeibe és áradat sodort el engem.

⁴Elfáradtam kiáltásomban, kihevült a torkom, elepedtek szemeim, várván Istenemre.

⁵Többen vannak fejem hajszálainál, kik ok nélkül gyűlölőim, számosak a megsemmisítőim, kik hazugul ellenségeim; a mit el nem raboltam, azt kell megtérítenem.

⁶Isten, te ismered oktalanságomat, és bűneim előtted nincsenek eltitkolva.

⁷Ne szégyenüljenek meg általam a téged remélők, Uram, Örökkévaló, seregek ura; ne piruljanak el általam a téged keresők, Izraél Istene.

⁸Mert éretted viseltem gyalázatot, borította szégyen arczomat; ⁹elidegenítve lettem testvéreimnek, isméretlenné anyám fiainak.

¹⁰Mert a házadért

való buzgólkodás megemésztett engem, és gyalázóid gyalázásai én reám estek. ¹¹Bőjtben sirtam lelkemből, gyalázássá lett nekem; ¹²öltözetemmé zsákot tettem: lettem nekik példabeszéddé. ¹³Szólnak rólam a kapuban ülők és a borivóknak danái. ¹⁴De én — hozzád van az imádságom, Örökkévaló, a kegy idején; Isten, nagy szeretettedben hallgass meg engem üdvöd igazságával. ¹⁵Ments ki engem a sárból, s ne engedj elsülyednem; hadd menekülök meg gyűlölőimtől s vizek mélyeiből. ¹⁶Ne sodorjon el a viz áradata s ne nyeljen el a mélység, s ne zárja rám száját a verem. ¹⁷Hallgass meg, Örökkévaló, mert jó a szeretetted, nagy irgalmad szerint fordulj hozzám. ¹⁸S ne rejtse el arcodat szolgálótól; mert megszorultam, gyorsan hallgass meg. ¹⁹Közeledj lelkemhez, váltsd meg azt, ellenségeim okából válts ki engem. ²⁰Te ismered gyalázatomat, szégyenemet és pirulásomat; előtted vannak mind a szorongatóim. ²¹Gyalázat törte meg szívemet és sínylódtem; reméltem megszánást, de nincs, vigasztalókat, de nem találtam. ²²Étkemül adtak mérget és szomjamra itattak velem eczetet. ²³Legyen asztaluk előttük törre és a bátorosoknak csapdává. ²⁴Sötétüljenek el szemeik, hogy ne lássanak, és derekukat mindig tántorogtasd meg. ²⁵Öntsd ki rájuk haragvásodat, és föllobbant haragod érje utól őket. ²⁶Legyen tanyájuk elpusztult, sátraikban ne legyen lakó. ²⁷Mert a kiket te megvertél, üldözték, és megöltjeid fájdalomról beszélnek. ²⁸Tégy bünt a bűnükre s ne jussanak be igazságodba. ²⁹Törültsessenek ki az élők könyvéből és igazakkal együtt be ne irassanak. ³⁰Én pedig szegény és szenvedő vagyok; segítséged, oh Isten, ótalmazzon engem. ³¹Hadd dicsérem Isten nevét énekekkel és nagy-nak mondom őt hálaszóval, ³²az jobban tetszik az Örökkévalónak ökörnél, szarvas-patás tuloknál. ³³Látták az alá-

zatosak, örülnek; Istent keresők ti. éledjen föl szivetek!
³⁴Mert hallgat a szűkölközőkre az Örökkévaló, s az ő foglyait nem vetette meg. ³⁵Dicsérjék őt ég és föld, tengerek s mind a mi mozog bennök: ³⁶mert Isten megsegíti Cziónt s fölépíti Jehúda városait, hogy lakjanak ott és birtokba vegyék; ³⁷és szolgálóinak magzata örökli azt, s a kik nevét szeretik, lakoznak benne.

¹A karmesternek. Dávidtól. Emlékeztetésül. 70.

²Isten, megmentésemre, Örökkévaló, segítségemre siess!
³Szégyenüljenek meg és gyalázásúl legyenek, a kik lelkemre törnek; hátráljanak meg és piruljanak el, a kik bajomat kívánják. ⁴Forduljanak vissza szégyenük miatt, kik azt mondják: Hah, hah! ⁵Örvendjenek és örüljenek mind a te keresőid, és mondják mindig: nagy az Isten! a kik szeretik segítségedet! ⁶Én pedig szegény vagyok és szűkölköző, Isten siess felém; segítségem és szabadítóm vagy, Örökkévaló, ne késsél!

¹Benned, Örökkévaló, van menedékem, ne hagyj meg- 71.
szégyenülnöm soha! ²Igazságoddal ments meg és szabadíts meg engem, hajlítsd hozzám füledet és segíts meg! ³Légy nekem menedék sziklájává, hogy bemehessek mindig: rendeld segítésemre, mert szirtem és váram vagy. ⁴Istenem, szabadíts ki engem gonosznak kezéből, jogtalankodónak és erőszakoskodónak markából. ⁵Mert te vagy reményem; az Úr, az Örökkévaló bizodalمام ifjúkoromtól fogva. ⁶Te reád támaszkodtam születéstől fogva, anyám méhéből te vontál ki, rólad szól dicsérődalom mindig. ⁷Mintegy csodája lettem sokaknak, de te vagy erős menedékem. ⁸Teljék meg szájam dicséreteddel, egész nap dicsőségeddel. ⁹Ne dobj el engem

vénség idején; midőn fogytán van erőm, ne hagyj el engem. ¹⁰Mert szóltak rólam ellenségeim, és lelkem meglesői tanácskoztak együtt, ¹¹mondván: Isten elhagyta őt, üldözzétek és fogjátok meg, mert nincs megmentő! ¹²Isten, ne távozzál tőlem, Istenem, segítségemre siess. ¹³Szegyenüljenek meg, fogyjanak meg lelkem vádlói, gyalázat és szégyen burkolja őket, a kik bajomat keresik. ¹⁴Én pedig mindig várok, hogy megtoldhassam minden dicséretedet. ¹⁵Szájam elbeszéli igazságodat, egész nap segedelmedet, mert számát sem tudom. ¹⁶Bemegyek az Úrnak, az Örökkévalónak hatalmas tetteivel, említem igazságodat, egyedül a tiedet. ¹⁷Isten, megtanítottál ifjúkoromtól fogva, egész eddig hirdetem csodás tetteidet. ¹⁸De öregségig és vénségig se hagyj el, Isten, miglen hirdetem karodat a nemzedéknek, mind a jövődőknek a te hatalmadat. ¹⁹Hisz igazságod, Isten, a magas égig ér; a ki nagyokat miveltél, Isten, ki olyan mint te? ²⁰A ki látattál velem sok szorongatást és veszedelmeket, újra éltess engem, és a föld mélységeiből újra hozz föl engem! ²¹Növeljed nagyságomat és fordulj, hogy megvigasztalj. ²²Én is magasztallak majd lantszerrel hűségédért, Istenem; zengek neked hárfán, oh Izraél szentje. ²³Ujjonganak ajkaim, mert zenghetek neked, meg a lelkem, melyet kiváltottál. ²⁴Nyelvem is egész nap elrebegi igazságodat; mert megszegyenültek, mert elpirultak, kik bajomat keresik.

72. ¹Salamontól.

Isten, ítéleteidet add a királynak és igazságodat a királyfiának; ²ítélje népedet igazsággal és szegényeidet jog szerint. ³Teremjenek a hegyek békét a népnek és a halmok igazságot. ⁴Jogot szerezzen a nép szegényeinek, segítsen

a szűkölködő fiainak és zúzza szét a fosztogatót. ⁵Féljenek téged, a meddig nap van, s a míg hold lesz, nemzedéken, nemzedékeken át. ⁶Szálljon le, mint eső a kaszáló rétre, mint zápor, mely áztatja a földet. ⁷Viruljon napjaiban az igaz, és bőviben legyen béke a hold enyészéig. ⁸És uralkodjék tengertől tengerig s a folyamtól a föld végéig. ⁹Előtte térdeljenek a pusztalakók, és ellenségei port nyaldossanak. ¹⁰Tarsís és a szigetek királyai ajándékkal adózzanak, Sebá és Szebá királyai adót mutatnak be. ¹¹És leborúlnak előtte mind a királyok, mind a nemzetek szolgálják őt. ¹²Mert megmenti a szűkölködőt, ki esedezik és a szegényt, meg azt, kinek nincsen segítője; ¹³szánakozik ügyefogyotton és szűkölködőn és a szűkölködők lelkeit megsegíti; ¹⁴elnyomástól és erőszaktól megváltja lelküket, és drága az ő vérük szemeiben. ¹⁵Majd föléled s ad neki Sebá aranyából; imádkozik érte mindig, egész nap áldja őt. ¹⁶Legyen gabonának bősége az országban a hegyek csúcsán, rengjen mint a Libánon a termése és virágozzanak ki a városból, mint a földnek füve. ¹⁷Legyen neve örökre, a míg nap lesz, sarjadozzék neve; és áldják magukat vele, mind a nemzetek boldognak mondják!

¹⁸Áldva legyen az Örökkévaló, az Isten, Izraél Istene, ki egyedül művel csodás tetteket! ¹⁹És áldva legyen dicsőséges neve örökre és teljék meg dicsőségével az egész föld! Ámen és Ámen!

²⁰Vége Dávid, Jísaj fia imáinak.

¹Zsoltár Ászáftól.

73.

Bizony, jóságos Izraélhez az Isten, a tisztult szívűekhez. ²Én pedig, kevés híja elhajlottak lábaim, semmi

híja megcsúsztak lépteim. ³ Mert megirigyeltem a kevélykedőket, midőn a gonoszok jólétét láttam. ⁴ Mert nincsenek kínjaik halálukig, hízott az erejük. ⁵ Halandónak szenvedésében nincsenek benne s emberekkel együtt nem sújtatnak. ⁶ Azért nyakukat díszíti gögösség, ruhaként borítja őket erőszak. ⁷ Kidülledt kövérségtől szemük, túlcsapongtak szívük képzelődései. ⁸ Csúfolódnak és gonoszúl fosztogatásról beszélnek, szinte a magasból beszélnek: ⁹ az egekbe helyezték szájukat, de nyelvük a földön jár. ¹⁰ Azért erre felé tér az ő népe, s tele szürcsölik magukat vízzel; ¹¹ és mondják: Miként tudhatja Isten, s van-e tudás a legfelsőbbben? ¹² Íme, gonoszok ezek és mint örökkön gondtalanok gyarapítottak vagyont. ¹³ Bizony, hiába tisztítottam szívemet és mostam ártatlanságban kezeimet; ¹⁴ de sújtva vagyok egész nap s reggelenként itt a fenyítésem. ¹⁵ Ha mondanám, hadd beszéljek olykép, íme gyermekeid nemzedékét elárulnám. ¹⁶ Gondolkodtam is, hogy megtudjam ezt, gyötrődés volt az szemeimben — ¹⁷ míg be nem mentem Isten szentélyébe, s figyelhettem az ő végükre. ¹⁸ Bizony, sikamlós térre helyezted őket, ledöntöd őket romokká. ¹⁹ Miként lettek pusztulássá egy pillanat alatt; eltűntek, végük lett a rémülettől. ²⁰ Mint álmat ébredés után, Uram, fölserkenvén képüket megvetted. ²¹ Midőn elkeseredett szívem és töprenkedtem veséimben: ²² oktalan voltam és tudásom nem volt, akár a barom voltam veled szemben. ²³ De én mindig veled vagyok, megragadod jobb kezemet; ²⁴ tanácsoddal vezetsz engem, és aztán dicsőséggel magadhoz veszel engem. ²⁵ Kim van nekem az egekben? S melletted mit sem kívánok a földön. ²⁶ Elfogyott bár húsom és szívem — szívem sziklája és osztályrészem az Isten örökké. ²⁷ Mert íme a tőled eltávolodók elvesznek, megsemmisítesz mindenkit, ki el-

paráználkodik téled. ²⁸Én pedig — Isten közelsége jó nekem; az Úrba, az Örökkévalóba helyeztem bizalmamat, hogy elbeszéljem mind a te műveidet.

¹Oktató dal. Ászáftól.

74.

Miért vetettél el, Isten, mindenkorra, füstöl haragod legelőd juhaid ellen? ²Emlékezzél meg községedről, melyet szereztél hajdanában, örökséged törzséről, melyet megváltottál; Czión hegyéről, a melyen lakoztál! ³Emeld lép-teidet az örök romok felé; mindenképen rombolt az ellenség a szentélyben. ⁴Ordítottak szorongatóid gyülekezőhelyed belsejében, tették az ő jeleiket jelekké. ⁵Úgy tűnik föl, mint a ki fölfelé viszi a fák sűrűjébe a fejszéket; ⁶s most faragványait egyaránt baltákkal és csákányokkal leütik. ⁷Tűzbe borították szentélyedet, földig szentségtele-nítették meg neved hajlékát. ⁸Mondták szivükben: Nyomjuk el egyaránt! Elégették Istennek mind a gyülekező helyeit az országban. ⁹Jeleinket nem láttuk, nincs többé próféta és nálunk senki sincs, a ki tudná, meddig? ¹⁰Meddig, oh Isten, gyaláz a szorongató, káromolja az ellenség nevedet mindétig? ¹¹Mért vonod vissza kezedet s jobbodat? Húzd ki öledből, semmisíts! ¹²Hiszen Isten a királyom hajdantól fogva, ki segítséget mivel a földön. ¹³Te szétmorzsolta erőddel a tengert, összetörted a szörnyetegek fejeit a vizeken; ¹⁴te szétzúgtad a leviátán fejeit, adod eledelül a pusztalakók népének; ¹⁵te hasítottál forrást és patakot, te kiszáritottál tartós folyamokat. ¹⁶Tied a nappal, tied az éjjel is, te készítetted világitót és napot; ¹⁷te megállapítottad mind a föld határait, nyár és tél, te alkottad őket. ¹⁸Emlékezzél meg erről: ellenség gyalázta az Örökkévalót és aljas nép káromolta nevedet. ¹⁹Ne add a vadnak gerliczéd lelkét, szegényeid

életét ne felejtsd el mindenkorra. ²⁰ Tekints a szövetségre ; mert megteltek az ország sötét helyei erőszak tanyáival. ²¹ Ne térjen vissza megszégyenülten az elnyomott, szegény és szűkölködő dicsérvék nevedet ! ²² Kelj föl, Isten, vidd ügyedet, emlékezzél gyalázásodról az aljas részéről egész nap. ²³ Ne felejtsd el szorongatóid hangját, támadóid zajongását, mely folyton felszáll !

75. ¹A karmesternek. Ne ronts szerint. Zsoltár Ászáftól. Ének.

² Hálát adtunk neked, Isten, hálát adtunk ; hisz közel a neved : elbeszéltek csodatetteidet. ³ Midőn kitűzöm a határidőt, én egyenességgel itélek. ⁴ Megbomlanak a föld és minden lakói, én megszilárdítottam oszlopait. Széla. ⁵ Mondtam a kevélykedőknek : ne kevélykedjete és a gonoszoknak : ne emeljete szarvat ; ⁶ ne emeljete a magasba szarvatokat, ne beszéljete nyakasan daczosat ! ⁷ Mert nem keletről és nyugotról, se nem pusztá felől van emelkedés ; ⁸ hanem Isten a bíró : ezt lealázza és amazt fölemeli. ⁹ Mert serleg van az Örökkévaló kezében — és habzik a bor — telve itallal s abból csurgat : bizony a seprűjét szívják, iszszák mind a föld gonoszai. ¹⁰ De én örökké hirdetem ; hadd zengek Jákób Istenének. ¹¹ És a gonoszok szarvait mind levágom, emelkedjenek az igaznak szarui.

76. ¹A karmesternek, hárfajátékon. Zsoltár Ászáftól. Ének.

² Ismeretes az Isten Jehúdában, Izraélben nagy a neve. ³ Sálémben van az ő sátora és hajléka Cziónban. ⁴ Ott törte össze az íj villámait, paizsot és kardot és a harczot. Széla. ⁵ Tündöklő vagy, hatalmas, a ragadmány hegyei felől. ⁶ Kifosztattak az erős szívűek, szendergik álmukat, és nem

találták kezüket mind a had emberei. ⁷Dorgálásodtól, Já-
kób Istene, mélyen alszik mind a szekérhad, mind a ló.
⁸Te félelmetes vagy, s ki állhat meg előtted, mihelyt
haragszol! ⁹Az égből hallattál ítéletet, a föld megféle-
lett és lecsendesedett, ¹⁰midőn fölkelte Isten a törvényre,
hogy megsegítse mind a föld alázatosait. Széla. ¹¹Mert
az emberek dühe magasztal téged, midőn maradékuk
dühösségbe övezkedik. ¹²Tegyetek fogadást és fizessétek
meg az Örökkévalónak, a ti Istenteknek; mind a körülötte
levők vigyenek ajándékot a félelmesnek, ¹³a ki leszeli a
fejedelmek indulatát, félelmetes a föld királyainak.

¹A karmesternek. Jedútún számára. Ászáftól. Zsoltár. 77.

²Hangommal az Istenhez hadd kiáltok, hangommal
az Istenhez, és ő figyel reám. ³Szorultságom napján az
Urát kerestem; kezem éjjel kinyújtva van s nem dermed
meg, vonakodott lelkem megvigasztalódni. ⁴Istenre ha em-
lékezem, sóhajtanom kell; ha gondolkodom, elborul lel-
kem. Széla. ⁵Tartod szemem őrzőit, nyugtalankodom s
nem beszélhetek. ⁶Elgondolom a hajdankor napjait, az
ősidőknek éveit. ⁷Ha emlékezem éjjel hárfajátékomra,
gondolkodnom kell szívemben és fürkész lelkem: ⁸Örökre
elvet-e az Úr és nem fog már többé kedvelni? ⁹Meg-
szünt-e kegyelme mindenkorra, elfogyott-e az ígéret nem-
zedékre meg nemzedékre? ¹⁰Elfelejtett-e könnyörülni Isten,
avagy haragban elzárta-e irgalmát? Széla. ¹¹Azt mond-
tam: az a szenvedésem, hogy megváltozott a legfelső-
nek jobbjá. ¹²Emlékezem Jáh cselekedeteire, midőn em-
lékezem hajdankori csodádról; ¹³elmélkedem minden tet-
tedről és cselekményeiden elgondolkodom. ¹⁴Isten, szent-
ségben van az utad; ki oly nagy isten, mint az Isten?
¹⁵Te vagy az Isten, ki csodát mivel, tudattad a népek

közt erődöt. ¹⁶Megváltottad karoddal népedet, Jákób és József fiait. Széla. ¹⁷Láttak téged a vizek, oh Isten, láttak a vizek, megremegtek, meg is reszkettek a mélységek. ¹⁸Vizet ömlesztettek a felhők, dörejt hallattak a fellegek, nyilaid is szerte jártak; ¹⁹hallik dörgésed a forgatagban, megvilágították villámok a világot, megreszketett és megrendült a föld. ²⁰Tengeren át volt utad és ösvényed nagy vizeken, és nyomdokaid nem voltak fölismerhetők. ²¹Vezetted népedet, mint juhokat, Mózes és Áron által.

78. ¹Oktató dal. Ászáftól.

Figyelj, népem, tanomra, hajtsátok fületek szájam beszédjeire! ²Hadd nyitom meg példázattal szájamat, bugyogtatok rejtvényeket a hajdankorból. ³A miket hallottunk és megtudtuk és őseink elbeszéltek nekünk: ⁴nem titkoljuk el fiaiktól, az utóbbi nemzedéknek elbeszélve az Örökkévaló dicséreteit, hatalmát s csodás tetteit, melyeket mívelt. ⁵Fölállított bizonyyságot Jákóbban, tant helyezett el Izraélben, melyeket megparancsolt őseinknek, hogy azokat tudassák fiaikkal; ⁶azért, hogy tudja az utóbbi nemzedék, a születendő fiak, keljenek föl és beszéljék el az ő fiaiknak: ⁷hogy Istenbe vessék bizalmukat, s ne felejtsék el Isten cselekedeteit és parancsolatait óvják meg, ⁸s ne legyenek mint őseik, makacskodó és engedetlen nemzedék, nemzedék, mely nem szilárdította szívét, s Istenhez nem volt hűséges a lelke. ⁹Efraim fiai, fegyverkezett ijászok, megfordultak a harcznak napján. ¹⁰Nem őrizték Isten szövetségét és vonakodtak tana szerint járni; ¹¹elfelejtették cselekményeit és csodatetteit, melyeket láttatott velük. ¹²Őseik előtt tett csodát Egyiptom országában, Czóan mezején. ¹³Meghasította a tengert s.

átvonultatta őket, s megállította gátképen a vizeket. ¹⁴ Vezette őket felhővel nappal, s egész éjjel tűz fényével. ¹⁵ Sziklát hasított a pusztában, s itatta bőven mint mélységekből; ¹⁶ fakasztott folyó vizeket a szirtből, s aláeresztett folyamokként vizeket. ¹⁷ De még tovább is vétkeztek ellene, engedetlenkedve a Legfelső iránt a sivatagban. ¹⁸ Megkísértették Istent szivükben, eledelt kérvén vágyuknak. ¹⁹ Isten ellen beszéltek, mondták: Bir-e Isten asztalt teríteni a pusztában? ²⁰ Lám, ráütött a sziklára és vizek folytak és patakok ömlöttek: kenyeret is bír-e adni, avagy húst készíthet-e népének? ²¹ Azért, meghallván az Örökkévaló, fölgerjedt, és tűz gyuladt ki Jákób ellen s harag is szállt föl Izraél ellen; ²² mert nem hittek Istenben és nem biztak segítségében. ²³ Megparancsolta tehát a felhőknek fölül és az ég ajtóit megnyitotta, ²⁴ hullatott rájuk mannát, hogy egyenek, égi gabonát adott nekik; ²⁵ menybeliek kenyerét ette az ember, eleséget küldött nekik jóllakásra. ²⁶ Keleti szelet indított az égen és hajtott a erejével a déli szelet; ²⁷ hullatott rájuk húst, mint a por, s mint a tengerek fövénye, szárnyas madarat; ²⁸ lesni engedte tábora közepébe, az ő hajlékai körül. ²⁹ Ettek és jóllaktak nagyon és a mire vágyódtak, elhozta nekik. ³⁰ El sem álltak vágyuktól, még szájukban volt ételük, ³¹ és Isten haragja ellenök fölszállt, öldökölt kövéreik közt és Izraél ifjait legörnyesztette. ³² Mindamellet még vétkeztek és nem hittek csodatetteiben; ³³ így hiábavalóságban fogyatta el napjaikat és esztendeiket rémületben. ³⁴ Ha ölte őket, keresték őt és újra fölkeresték Istent, ³⁵ megemlékeztek, hogy Isten a sziklájuk s a legfelső Isten a megváltójuk. ³⁶ És hitegették őt szájukkal, és nyelvükkel hazudtak neki; ³⁷ de szivük nem volt szilárd iránta s nem voltak hűségesek szövetségében. ³⁸ De

ő irgalmas, megbocsát bűnt és nem pusztít, sokszorta elfordítja haragját és nem ébreszti föl egész hevét. ³⁹ Megemlékezett, hogy hus ők; lehellet, mely elszáll és meg nem tér. ⁴⁰ Hányszor engedetlenkedtek iránta a pusztában, búsították a sivatagban! ⁴¹ Újra megkísértették Istent és Izraél szentjét felbőszítették, ⁴² nem emlékeztek meg kezéről, a napról, melyen kiváltotta őket a szorongatótól, ⁴³ hogy Egyiptomban tette jeleit és csodáit Czóan mezején. ⁴⁴ Vérré változtatta folyamaikat, hogy nem ihaták folyóvizeiket. ⁴⁵ Bocsátott rájuk gyülevész vadat és az emésztette őket, békát és az pusztította őket. ⁴⁶ A tücsöknek adta át termésüket és szerzeményüket a sáskának. ⁴⁷ Megölte jégesővel szőlőjüket, s vadfügefáikat jéges kövel. ⁴⁸ Átszolgáltatta a jégesőnek a barmukat és jószágukat a villámoknak. ⁴⁹ Bocsátotta rájuk föllobbant haragját: felindulást, haragvást és szorongatást, vészangyalok csapatját. ⁵⁰ Ösvényt egyengetett haragjának, nem vonta meg a haláltól lelköket és éltüket kiszolgáltatta a dögvésznek; ⁵¹ megvert minden elsőszülöttet Egyiptomban, erők zsengejét Chám sátraiban. ⁵² Elindította népét mint a juhokat és vezérelte mint a nyáját a pusztában; ⁵³ vezette őket bizton és nem rettegtek, ellenségeiket pedig elborította a tenger. ⁵⁴ Elvitte őket szent határába, a hegyhez, melyet jobbjá szerzett. ⁵⁵ Kiüzött előlük nemzeteket, juttatta azokat kiosztott birtokul és lakoztatta sátraikban Izraél törzseit. ⁵⁶ De megkísértették és engedetlenkedtek Isten a Legfelső, iránt és bizonyságait nem őrizték meg. ⁵⁷ Eltértek és hűtelenkedtek, mint őseik, megfordultak, mint a csalfa ij. ⁵⁸ Bosszantották magaslataikkal és faragott képeikkel ingerelték. ⁵⁹ Hallotta Isten és fölháborodott és megvetette nagyon Izraélt. ⁶⁰ Ott hagyta Síló hajlékát, a sátrat, a hol emberek közt lakozott. ⁶¹ Fogságra

adta hatalmát, és dicsőségét szorongatónak a kezébe. ⁶²Átszolgáltatta népét a kardnak és fölháborodott birtoka ellen. ⁶³Ifjait tűz emésztette, hajadonai pedig nászéneket nem értek. ⁶⁴Papjai a kard által estek el, és özvegyei nem siratták. ⁶⁵Ekkor fölébredt mint alvó az Úr, mint vitéz, ki felujjong bortól; ⁶⁶s megverte szorongatóit, s meghátráltak; örök gyalázatot juttatott nekik. ⁶⁷De megvetette József sátrát s Efraim törzsét nem választotta; ⁶⁸hanem kiválasztotta Jehúda törzsét, Czión hegyét, melyet megszeretett. ⁶⁹És fölépítette, mint a magas eget, szentélyét, mint a földet, melyet örökre megalapított. ⁷⁰S megválasztotta szolgáját Dávidot s elvette őt a juhok aklai mellől; ⁷¹szoptató juhok mögől hozta el őt, hogy legeltesse népét Jákóbot és Izraélt, az ő birtokát; ⁷²legeltette is őket szívének gáncstalansága szerint, s kezei értelmességével vezette őket.

¹Zsoltár Ászáftól.

79.

Isten, birtokodba behatoltak nemzetek, megtisztátalanították szent templomodat, romhalmazzá tették Jeruzsálemet. ²Odaadták szolgálid hulláját eledelül az ég madarának, jámboraid húsát a föld vadjának. ³Viz gyanánt ontották vérüket Jeruzsálemnek körülötte s nem temetett senki. ⁴Gyalázattá lettünk szomszédaink előtt, gúnynya és csúffá a körülöttünk levőknek. ⁵Meddig, Örökkévaló, haragszol mindétig, ég mint a tűz buzgalmad? ⁶Öntsd ki hevedet a népekre, melyek téged nem ismernek, s a királyságokra, melyek nevedet nem szólítják; ⁷mert megették Jákóbot és hajlékát elpusztították. ⁸Ne emlékezzél rovásunkra az elődök bűneiről, gyorsan elénkbe jöjjön irgalmad, mert megfogytunk nagyon. ⁹Segíts minket, üdvünk Istene, neved dicsőségének dolgáért; ments meg és bo-

csásd meg vétkeinket neved kedvéért! ¹⁰Miért mondják a nemzetek: hol az Istenük? Legyen tudomásul a nemzetek közt, szemeink láttára, szolgálid kiontott vérének megtorlása! ¹¹Jusson eléd a foglyok nyögése! Karod nagysága szerint tartsd fönn a halálnak fiait! ¹²És térítsd meg szomszédainknak hétszeresen az ő ölükbe gyalázásukat, melylyel téged gyaláztak, Uram! ¹³Mi pedig, a te néped s legelőd juhái, hálát adunk neked örökké, nemzedékre meg nemzedékre beszéljük el dicséretedet!

80. ¹A karmesternek. Liliomok szerint. Tanuság Ászáftól. Zsoltár.

²Izraél pásztora, figyelj, a ki mint juhokat vezeted Józsefet, kérubok fölött trónoló, tündökölj fel! ³Efraim, Benjamin és Menasse előtt serkentsd fel hatalmadat és jer segítségül nekünk! ⁴Isten, állíts helyre minket, s világítsd arczodat, hogy megsegíttessünk! ⁵Örökkévaló, Isten, seregek ura, meddig füstöl haragod néped imádsága mellett? ⁶Adtál enniök könnyet kenyérül, itattad őket könnyekkel mércze számra. ⁷Viszálylyá tettél minket szomszédainknak, s ellenségeink gúnyolódnak. ⁸Isten, seregek ura, állíts helyre minket s világítsd arczodat, hogy megsegíttessünk! ⁹Szőlőtöt szakítottál ki Egyiptomból, elültél nemzeteket és azt elültetted. ¹⁰Helyet készítettél előtte, meggyökerezettette gyökereit és megtöltötte az országot. ¹¹Hegyek borították be árnyékától s ágai akár Isten czédrusai. ¹²Tengerig eresztette indáit s a folyamig hajtásait. ¹³Miért törted át kerítéseit, úgy hogy leszedik mind az úton járók; ¹⁴lerágja vadkan az erdőből, s mi a mezőn sűrög, lelegeli? ¹⁵Isten, seregek ura, fordulj, kérlek, tekints le az égből és lásd és gondolj rá erre a szőlőtőre, ¹⁶s ótalmazd azt, a mit jobbod ültetett, s a

csemetét, melyet erőssé neveltél magadnak. ¹⁷ Meg van égetve tűztől, le van vagdalva; arczod dorgálásától veszszenek el! ¹⁸ Legyen kezed jobbodnak embere fölött, az emberfia fölött, kit erőssé neveltél magadnak. ¹⁹ S mi nem térünk el tőled, éltesz minket, hogy nevedet szólítsuk. ²⁰ Örökkévaló, Isten, seregek ura, állíts helyre minket, világítsd arczodat, hogy megsegíttessünk!

¹A karmesternek, a Gittitre. Ászáftól.

81.

²Ujjongjatok Istennek, a mi erőnknek, riadozzatok Jákób Istenének! ³Hangoztassatok dalt és hallassatok dobot, kedves hárfát, lanttal együtt! ⁴Fújjátok újholdkor a harsonát, holdtöltekor, ünnepünk napjára. ⁵Mert törvény az Izraél számára, rendelete Jákób Istenének; ⁶bizonyosságul tette azt Józsefben, midőn kivonult Egyiptom országa ellen: Nyelvet, melyet nem ismerek, hallok. ⁷Elvontam a tehertől vállát, kezei megszabadultak a kosártól. ⁸A szorultságban hívtál és kiragadtalak, meghallgattalak a mennydörgés rejtekében, megvizsgáltalak a pörlekedés vizénél. Széla. ⁹Halljad népem, hadd intselek téged, Izraél, bár hallgatnál rám. ¹⁰Ne legyen közted idegen isten, s ne borulj le idegen nép istene előtt. ¹¹Én vagyok az Örökkévaló, a te Istened, a ki felhoztalak téged Egyiptom országából: tágra nyisd szájad, megtöltöm azt. ¹²De népem nem hallgatott szavamra, s Izraél nem engedett nekem. ¹³Magukra bocsátottam tehát szívük makacságában, járjanak saját tanácsaik szerint. ¹⁴Vajha népem hallgatna reám, Izraél utaim szerint járna: ¹⁵rövidesen megaláznám ellenségeiket s szorongatóikra fordítanám kezemet; ¹⁶az Örökkévaló gyűlöli hízelegnének neki s örökké tartana az idejük. ¹⁷Ennie adott buza zsiradékából, és sziklából jóllakattalak mézzel.

82. ¹Zsoltár Ászáftól.

Isten ott áll isteni gyülekezetben, istenek közepette ítélt: ²Meddig ítélték jogtalanul s a gonoszok személyét tekintitek? Széla. ³Szereztek jogot ügyefogyottnak és árvának, nyomorút és szegényt mentsetek föl; ⁴szabadítsatok meg ügyefogyottat és szűkölködőt, a gonoszok kezéből mentsetek meg! ⁵Nem tudnak és nem értenek, sötétségben járnak, meginognak mind a föld alapjai! ⁶Én azt mondtam: istenek vagytok, a Legfelsőnek fiai mindnyájatok. ⁷Ámde mint emberek haltok meg s mint a nagyok egyike estek el. ⁸Kelj föl, Isten, íteld a földet! Mert te vagy birtokosa mind a nemzeteknek.

83. ¹Ének, zsoltár Ászáftól.

²Isten, ne legyen nyugtód, ne hallgass s ne légy csendes, Isten! ³Mert ime ellenségeid zúgnak és gyűlölőid fölemelték fejüket. ⁴Néped ellen ravaszúl tanakodnak és tanácskoznak ótalmazottjaid ellen. ⁵Azt mondták: jertek, semmisítsük meg őket a nemzetek sorából, hogy többé ne említették Izraél neve! ⁶Mert egy szívvvel tanácskoztak egyaránt, ellened szövetséget kötnek: ⁷Edóm sátrai, meg az ismaeliták, Móáb és a hágáriak, ⁸Gebál és Ammón és Amálék, Pelését Czórnak lakóival együtt. ⁹Assúr is csatlakozott hozzájuk, karjukká lettek Lót fiainak. Széla. ¹⁰Tégy velük mint Midjánnal, mint Szíszarával, mint Jábinnal Kísón patakjánál! ¹¹Megsemmisültek Endórban, trágyájává lettek a földnek. ¹²Tedd őket, nemeiket, olyanokká mint Órébet és Zeébet, és mint Zébachot és Czalmunnát mind a fejedelmeiket. ¹³A kik azt mondták: foglaljuk el magunknak Isten hajlékait! ¹⁴Istenem, tedd őket olyanokká mint a porforgatagot, mint a tarlót a szél előtt! ¹⁵Mint tűz, mely erdőt éget, és

mint a láng, mely föllobbant hegyeket. ¹⁶Úgy üldözd őket viharoddal, és szélvészeddel rémítsd el. ¹⁷Töltsd el arcukat szégyennel, hogy keressék nevedet, oh Örökkévaló! ¹⁸Szégyenüljenek meg és rémüljenek el örökké, píruljanak és veszzenek el! ¹⁹S tudják meg, hogy te, meg neved, oh Örökkévaló egyedül vagy, a legfelső az egész föld fölött.

¹A karmesternek, a Gittitre. Kórach fiaitól. Zsoltár. 84.

²Mi kedvesek a te lakaid, Örökkévaló, seregek ura! ³Vágyódott és epedt is a lelkem az Örökkévaló udvarai után; szívem s húsom ujjonganak az élő Isten felé. ²A madár is talált házat és a fecske fészket magának, a hová fiókáit tette, a te oltáraid mellett, oh Örökkévaló, seregek ura, én királyom és Istenem. ⁵Boldogok, kik házadat lakják, egyre dicsérnek téged. Széla. ⁶Boldog az ember, kinek benned van az ereje, kiknek útjaid vannak szívükben; ⁷kik átvonulnak a sírás völgyén, forrássá teszik azt, áldásba is burkolja a tavaszi eső. ⁸Haladnak erőről erőre, megjelennek Isten előtt Czióban. ⁹Örökkévaló, Isten, seregek Ura, halljad imádságomat, figyelj, Jákób Istene! Széla. ¹⁰Mi paizsunk, lásd, oh Isten és tekintsd fölkednek arcát. ¹¹Mert jobb egy nap udvaraidban ezernél, inkább választom a küszöbön időzni Istenem házában semmint lakni gonoszságnak sátraiban. ¹²Mert nap és paizs az Örökkévaló, az Isten; kegyet és dicsőséget ad az Örökkévaló — nem vonja meg a jót — a gáncstalanul járóknak. ¹³Örökkévaló, seregek Ura, boldog az ember, ki benned bízik!

¹A karmesternek. Kórach fiaitól. Zsoltár. 85.

²Kedvelted, Örökkévaló, országodat, visszahoztad Jákób

foglyait, ³ megbocsátottad néped bűnét, eltakartad minden vétküket. Széla. ⁴ Visszavontad egész indulatodat, elfordítottad föllobbant haragodat. ⁵ Térj vissza hozzánk, üdvünk Istene, és oszlasd el boszuságodat ellenünk. ⁶ Örökké haragszol-e reánk, elhúzod haragodat nemzedékig meg nemzedékig? ⁷ Nemde te újra fölélesztesz majd minket, hogy néped örüljön benned! ⁸ Engedd látnunk, Örökkévaló, szeretetedet, és üdvödet add nekünk! ⁹ Hadd hallom, mit beszél az Isten, az Örökkévaló, midőn békét beszél népéhez és jámboraihoz, csak balgaságba ne essenek vissza. ¹⁰ Bizony közel van tisztelőihez az ő üdve, hogy dicsőség lakozzék országunkban. ¹¹ Szeretet és hűség találkoztak, igazság és béke csókolóztak; ¹² hűség a földből sarjad, igazság az égből tekint le. ¹³ Az Örökkévaló is adja a jót és országunk megadja termését. ¹⁴ Igazság járjon előtte s útnak ereszsze lépteit.

86. ¹ Ima Dávidtól.

Hajlítsd, oh Örökkévaló, füledet, hallgass meg, mert szegény és szűkölködő vagyok. ² Őrizd meg lelkemet, mert jámbor vagyok; segítsd meg szolgálodat, te oh Istenem, azt a ki benned bízik. ³ Kegyelmezz meg nekem, Uram, mert hozzád kiáltok föl egész nap. ⁴ Örvendeztesd meg szolgálod lelkét, mert hozzád, Uram, viszem lelkemet. ⁵ Mert te, Uram, jóságos vagy és bűnbocsátó, bőséges a szeretetben mindazok iránt, kik téged hívnak. ⁶ Figyelj, Örökkévaló, imádságomra, s figyelmezz könyörgéseim szavára. ⁷ Szorultságom napján hívlak, mert meghallgatsz engem. ⁸ Nincs olyan mint te az istenek közt, Uram, és semmi olyan mint a műveid. ⁹ Mind a nemzetek, melyeket alkottál, majd jönnek és leborulnak előtted, Uram, és tiszteletet adnak nevednek; ¹⁰ mert nagy vagy és cso-

dákat művelő te, oh Isten, egyedül. ¹¹ Igazíts engem, Örökkévaló, útadra, hogy járjak igazságodban, egyesítsd szívemet, hogy félje nevedet. ¹² Hadd magasztallak Uram, Istenem, egész szívemmel és hadd tisztelem nevedet örökké; ¹³ mert szereteted nagy én rajtam, és kimentetted lelkemet a mélységes alvilágból. ¹⁴ Isten, kevélyek támadtak ellenem és erőszakosok csapatja tört lelkemre, és téged nem tartottak szemük előtt. ¹⁵ De te, Uram, irgalmas és kegyelmes Isten vagy, hosszantűrő és bőséges a szeretetben és igazságban. ¹⁶ Fordulj felém és kegyelmezz nekem, add erődöt a te szolgádnak és segíts szolgálód fiának. ¹⁷ Tégy rajtam jelt, a jóra, hogy lássák gyűlölőim és szégyenüljenek meg, hogy te, Örökkévaló, megsegítettél és megvigasztaltál engem.

¹ Kórach fiaitól. Zsoltár, ének.

87.

Alapítását szent hegyeken ² szereti az Örökkévaló, Czión kapuit, Jákób minden hajlékai fölött. ³ Dicső dolgokat beszélnek rólad, Isten városa te! Széla. ⁴ Megemlítem Ráhabot és Bábelt ismerőimül; íme Peléset meg Czór Kússal együtt: ez született ott! ⁵ Cziónról pedig mondják: Ember meg ember született benne — és ő, a Legfelső, szilárdítsa meg! ⁶ Az Örökkévaló számlálgatja, mikor beírja a népeket: ez született ott! Széla. ⁷ Énekesek meg fuvolások — mind a forrásaim te benned vannak!

¹ Ének, zsoltár. Kórach fiaitól. A karmesternek, Mácha- 88. lát szerint, éneklésre. Oktató dal az ezráchi Hémántól.

² Örökkévaló, segítségem Istene, nappal kiáltok, meg éjjel te előtted; ³ jusson eléd imádságom, hajlítsd füledet fohászzkodásomra. ⁴ Mert jóllakott lelkem bajokkal és életem az alvilághoz ért. ⁵ Azokhoz számíttattam, kik a gö-

dörbe szállnak, olyan lettem mint erő nélkül levő férfi: ⁶a holtak között, odavetve, miként megölöttek, sírban fekvők, kikről nem emlékezel többé, hisz ők elszakítottak kezedtől. ⁷Helyeztél engem a legalsó gödörbe, sötétségbe, mélységbe. ⁸Haragod reám eresztette súlyát, és mind a hullámaiddal sújtottál. Széla. ⁹Eltávolítottad ismerőseimet tőlem, utálattá tettél engem nekik, elzárva vagyok, nem juthatok ki. ¹⁰Szemem elepedt a nyomortól, hívtalak téged, Örökkévaló, mindennap, kiterjesztetem hozzád kezeimet. ¹¹A holtaknak teszel-e csodát, avagy árnyak kelnek-e föl, magasztalnak-e téged? Széla. ¹²Elbeszéli-e a sírban szeretetedet, hűségedet az enyészetben? ¹³Ismerik-e a sötétségben csodádat, és igazságodat a feledés országában? ¹⁴Én pedig hozzád, oh Örökkévaló, fohászkoztam és reggel elédbe jut imádságom. ¹⁵Miért, oh Örökkévaló, veted el lelkemet, rejtetted el arcodat előlem? ¹⁶Szegény vagyok én és sínylődő ifjuságtól fogva, viselem ijedelmeidet, oda vagyok. ¹⁷Elvonulnak fölöttem föllobbanásaid, rettentéseid megsemmisítettek engem. ¹⁸Körülvettek mint a víz egész nap, közrefogtak engem egyaránt. ¹⁹Eltávolítottál tőlem barátot és társat, ismerőseim — csupa sötétség.

89. ¹Oktató dal az ezáchi Étántól.

²Az Örökkévaló kegyeit hadd éneklem örökké, nemzedékre meg nemzedékre szájjammal tudatom hűségedet. ³Mert mondom: Örökre fölépül a kegy, az egekben ott szilárdítod meg hűségedet. ⁴Szövetséget kötöttem kiválasztottammal, megesküdtem Dávid szolgámnak: ⁵mindörökre megszilárdítom magzatodat, fölépítem trónodat nemzedékre meg nemzedékre. Széla. ⁶És magasztalják az egek csodádat, Örökkévaló, hűségedet is a szentek

gyülekezetében. ⁷ Mert ki a mennyben vethető egybe az Örökkévalóval, hasonlít az Örökkévalóhoz az istenfiak között? ⁸ Isten rettenetes a szentek tanácsában nagyon, és félelmetes mind a körülötte levők fölött. ⁹ Örökkévaló, seregek Istene, ki olyan mint te, hatalmas, oh Jáh? Hűséged körülötted van. ¹⁰ Te uralkodol a tenger gögösségén, mikor emelkednek hullámai, te csendesíted le. ¹¹ Te összezúztad, mint megölytet, Ráhábot; erős karoddal szerteszórtad ellenségeidet. ¹² Tied az ég, tied a föld is, világ és teljessége — te alapítottad meg. ¹³ Észak és dél — te teremtetted; Tábor és Chermón nevedben újjonganak. ¹⁴ Tied a kar a hatalommal együtt, erős a kezed, magas a jobbod. ¹⁵ Igazság és jog trónod talapzata, szeretet és hűség színed elé járulnak. ¹⁶ Boldog a nép, mely ismeri a riadást; Örökkévaló, arczod világosságában járnak. ¹⁷ Nevedben vigadnak egész nap és igazságodban felmagasodnak. ¹⁸ Mert erős ékességük vagy s kedvelésed által emelkedik szarvunk. ¹⁹ Mert az Örökkévalóé a mi paizsunk és Izraél szentjéé a mi királyunk. ²⁰ Akkoron szóltál látomásban jámboraidhoz s mondtad: segítséget nyújtottam egy vitéznek, kiemeltem egy ifjút a nép közül; ²¹ megtaláltam szolgámat, Dávidot, szent olajommal fölkentem őt. ²² A ki mellett szilárdan lesz a kezem, karom is erősíti őt. ²³ Nem fogja őt szorítani ellenség, s jogtalanság embere nem sanyargatja. ²⁴ Szétütöm előle szorongatóit, és sújtom gyűlölőit. ²⁵ Hűségem és kegyem vele van s nevem által emelkedik szarva. ²⁶ Rávetem kezét a tengerre és folyamokra jobbját. ²⁷ Ő szólít engem: Atyám vagy, Istenem és segítségem sziklája; ²⁸ én meg elsőszülötté teszem őt, legfelsőbbjévé a föld királyainak. ²⁹ Örökké megőrzöm neki kegyemet, és szövetségem hűséges iránta. ³⁰ Mindig maradóvá teszem magzatát és trón-

ját olyanná, mint az ég napjai. ³¹Ha elhagyják fiai tanomat és rendeleteim szerint nem járnak; ³²ha törvényeimet megszenségtelenítik és parancsaimat nem őrzik meg: ³³vesszővel büntetem meg elpártolásukat és csapásokkal bűnüket. ³⁴De kegyemet nem bontom meg, hogy elvegyem tőle, és nem tagadom meg hűségemet, ³⁵Nem szentségtelenítem meg szövetségemet, s a mi kijött ajkaimon, nem változtatom meg. ³⁶Egyet esküdtem szentségemre, nem hazudom Dávidnak: ³⁷Magzata örökké lesz, és a trónja mint a nap előttem; ³⁸mint a hold szilárdan lesz örökké és tanu van a mennyben, hűséges. Széla. ³⁹De te megutáltál és megvetettél, fölháborodtál fölkened ellen. ⁴⁰Meghíusítottad szolgád szövetségét, földig megszenségtelenítetted koronáját. ⁴¹Áttörted mind a kerítéseit, rettegéssé tetteid erősségeit; ⁴²kifosztották mind az utonjárók, gyalázatává lett szomszédjainak. ⁴³Emelkedni engedted szorongatóinak jobbját, megörvendeztetted mind az ellenségeit. ⁴⁴Sőt visszafordítottad kardjának élet és nem engedted megállni a harcban. ⁴⁵Megszüntetted tiszta fényét, és trónját földre döntötted. ⁴⁶Megrövidítetted ifjúsága napjait, borítottál szégyent rá. Széla. ⁴⁷Meddig, oh Örökkévaló, rejtőzöl el örökre, ég mint a tűz a haragod? ⁴⁸Emlékezzél, mi mulandó vagyok, mi hiábavalóságra teremtetted mind az ember fiait! ⁴⁹Mely férfi él és nem lát halált, menti meg lelkét az alvilág hatalmától? Széla. ⁵⁰Hol vannak előbbi kegyeid, Uram, melyekről hűségemben esküdtél meg Dávidnak? ⁵¹Emlékezzél, Uram, szolgáid gyalázatáról, melyet hordok ölemben, mind a sok nép részéről, ⁵²melylyel gyalázták ellenségeid, oh Örökkévaló, melylyel gyalázták felkenednek nyomdokait.

⁵³Áldva legyen az Örökkévaló, örökre! Ámen és Ámen!

¹Ima Mózesből, az Isten emberétől.

90.

Uram! Menedék voltál te nekünk nemzedékben meg nemzedékben. ²Mielőtt hegyek születtek és létesítettél földet és világot és öröktől örökké te vagy Isten. ³Visszaverted a halandót szétporlásig és azt mondod: térjete vissza, emberfiai! ⁴Mert ezer esztendő a te szemeidben, akár a tegnapi nap, midőn elvonul s az őrszak az éjjelen. ⁵Elsodortad őket, mintegy alvásban vannak: reggel mint a fű felsarjad, ⁶reggel virul és felsarjad, estére elhervad és elszárad. ⁷Mert elfogyatkoztunk haragod által, és heved által megrémültünk. ⁸Magad elé helyezted bűneinket, rejtelveinket arczod világosságába. ⁹Mert mind a napjaink eltűntek felindulásod által, elfogyasztottuk éveinket, mint leheletet. ¹⁰Éveink napjai — van azokban hetven esztendő s ha jó erőben, nyolczvan esztendő; és büszkeségük: fáradság és baj, mert sebesen elillan s mi tova rebbentünk. ¹¹Ki ismeri haragodnak hatalmát s a mely olyan mint a félelmed, felindulásodat? ¹²Napjainkat számlálni ekkép tudasd, hogy bölcs szívet nyerjünk. ¹³Fordulj felénk, Örökkévaló, — meddig még? — és könyörülj meg szolgálidon. ¹⁴Engedj jóllaknunk reggel szeretettel, hadd ujjongjunk és örüljünk minden napjainkban. ¹⁵Örvendeztess minket, mint a hány napon át szenvedtetél, a hány éven át bajt láttunk. ¹⁶Jelenjék meg szolgálidnak a te cselekvésed és a te díszed gyermekeiken. ¹⁷S legyen az Úrnak a mi Istenünknek kelleme mi rajtunk, s kezeink munkáját szilárdítsd meg nálunk, s kezeink munkáját — szilárdítsd azt meg!

¹A ki lakik a Legfelsőnek rejtekében, a Mindenhatónak **91.** árnyékában honol — ²azt mondom az Örökkévalóról: menedékem és váram, Istenem, a kiben bízom. ³Mert ő

megment téged a madarásznak törétől, a veszedelmes dögvésztől. ⁴ Szárnytollával beföd téged és szárnyai alatt találasz menedéket; paizs és pánczél az ő hűsége. ⁵ Nem kell félned az éjszaka rettegésétől, a nyíltól, mely nappal repül; ⁶ a dögvésztől, mely a homályban jár, a pestistől, mely délben pusztít. ⁷ Elhull oldalodról ezer, és tizezer a jobboldról: te hozzád nem közelít. ⁸ Csak szemekkel fogod nézni, a gonoszoknak fizetségét látni. ⁹ Mert te azt mondtad: az Örökkévaló az én menedékem, a Legfelsőt tetted menhelyeddé. ¹⁰ Nem esik meg rajtad szerencsétlenség, és csapás nem közeledik sátorodhoz; ¹¹ mert az ő angyalait rendeli melléd, hogy megőrizzenek téged mind az utjaidon. ¹² Tenyerükön hordanak téged, hogy kőbe ne üssed lábadat. ¹³ Oroszlán és vipera fölött lépdelsz, letiprasz fiatal oroszlánt és sárkányt. ¹⁴ Mert én rajtam csüng, tehát megszabadítom, megótalmazom, mert ismeri nevemet. ¹⁵ Szólít engem és én meghallgatom, vele vagyok szorongatásban, kiragadom és tiszteltté teszem. ¹⁶ Hosszú élettel lakatom jól és látnia engedem segítségemet.

92. ¹ Zsoltár. Ének a szombat napjára.

² Jó, hálát mondani az Örökkévalónak és zengeni a te nevedet, Legfelső, ³ hirdetni reggel a te szeretetedet és hűségedet az éjszakákon: ⁴ a tizhúron és a lanton, zene szóval a hárfán. ⁵ Mert megörvendezettél, oh Örökkévaló, cselekvéseddel, kezeid művein ujjongok. ⁶ Mi nagyok a te műveid, Örökkévaló, nagyon mélységesek a gondolataid! ⁷ Oktalan ember nem tudja, és balga nem érti ezt: ⁸ mikor virúlnak a gonoszok, mint a fű, és virágoznak mind a jogtalanságot cselekvők — hogy megsemmisüljenek mindenkorra. ⁹ Te pedig örökké a ma-

gasban vagy, oh Örökkévaló! ¹⁰ Mert ime ellenségeid, oh Örökkévaló, mert ime ellenségeid elvesznek, elszédnek mind a jogtalanságot cselekvők. ¹¹ De magassá tted mint a reémét szarvamat, kenve vagyok friss olajjal. ¹² Nézdegéli szemem a meglesőimet; az ellenem támadókat, a gonosztevőket elhallgatják füleim. ¹³ Az igaz mint a pálmafa virúl, mint czédrus a Libánonban nagyra nő; ¹⁴ elültetve az Örökkévaló házában, Istenünk udvaraiban virítanak. ¹⁵ Még gyümölcsöt teremnek a vénségben, üdék és zöldelők lesznek; ¹⁶ hogy hirdessék, hogy egyenes az Örökkévaló, sziklám, és nincs benne jogtalanság.

¹ Az Örökkévaló király lett, fenséget öltött, öltözött **93.** az Örökkévaló, erőbe övezkedett; szilárdan is áll a világ, nem inog meg. ² Szilárd a trónod régtől fogva, öröktől fogva vagy Te. ³ Fölemelték a folyamok, oh Örökkévaló, fölemelték a folyamok hangjukat, fölemelik a folyamok zúgásukat. ⁴ Nagy vizek hangjánál hatalmasabbak a tenger hullámai; hatalmas a magasban az Örökkévaló! ⁵ Bizonyságaid hűségesek nagyon; házadat szentség illeti, Örökkévaló, hosszú időre.

¹ Megtorlásnak Istene, Örökkévaló, megtorlásnak Is- **94.** tene, jelenj meg! ² Emelkedjél, birája a földnek, háriítsd vissza tettüket a gőgösökre. ³ Meddig fognak a gonoszok, oh Örökkévaló, meddig fognak a gonoszok újjongani? ⁴ Bugyogtatnak, beszélnek daczosat, kérkednek mind a jogtalanságot cselekvők. ⁵ Népedet, Örökkévaló, zúzzák, és birtokodat sanyargatják; ⁶ özvegyet és jövevényt ölnek és árvákat gyilkolnak. ⁷ S azt mondták: Nem látja Jáh s nem ügyel rá Jákób Istene. ⁸ Ügyelje-

tek, ti oktalanok a nép közt, s ti balgák, mikor tértek észre? ⁹ Vajjon a ki fület plántál, nem hall-e, avagy a ki szemet alkot, nem lát-e? ¹⁰ Vajjon a ki nemzeteket fenyít, nem büntet-e, ő, ki az embert tudásra tanítja? ¹¹ Az Örökkévaló tudja az ember gondolatait, hogy hiába-
valóság azok. ¹² Boldog a férfi, kit megfenyítasz, Jáh, és tanodra tanítod; ¹³ hogy nyugtot adj neki bajnak napjaitól, míg megásatik a gonosznak a verem. ¹⁴ Mert nem veti el népét az Örökkévaló, s birtokát nem hagyja el. ¹⁵ Mert igazsághoz tér vissza az ítélet, és utána mennek mind az egyenesszívűek. ¹⁶ Ki támad mellém a gonosz-
tevők ellen, ki áll oda mellém a jogtalanságot cselekvők ellen? ¹⁷ Hogyha nem volna az Örökkévaló segítségül nekem, kevés híján sír csendjében lakott volna a lelkem. ¹⁸ Ha azt mondtam: megingott a lábam — szereteted, oh Örökkévaló támogat engem. ¹⁹ Mikor sok a tépelődés én bennem, a te vigasztalásaid vidámítják föl lelkemet. ²⁰ Vajjon társul-e veled a veszedelmek trónja, az a ki bajt alkot a törvény ellenére? ²¹ Összecsődülnek az igaznak lelke ellen, s az ártatlan vért kárhoztatják. ²² De nekem az Örökkévaló mentsvárul lett, és Istenem menedékem sziklájává; ²³ s visszahárította rájuk gazságukat s rosszaságukban megsemmisíti őket, megsemmisíti őket az Örökkévaló, a mi Istenünk.

95. ¹ Jertek, ujjongjunk az Örökkévalónak, riadjunk üdvünk sziklájának. ² Járuljunk szine elé hálaszóval, dalokkal riadjunk neki! ³ Mert nagy Isten az Örökkévaló s nagy király mind az istenek fölött; ⁴ kinek kezében vannak a föld mélységei, s övéi a hegyek magasságai; ⁵ kié a tenger, s ő készítette, s a szárazföldet kezei alkották. ⁶ Jőjjetek, boruljunk le s hajoljunk meg, térdeljünk

az Örökkévaló, a mi teremtnök előtt. ⁷ Mert Ő a mi Istenünk, s mi legelésének népe és kezének juhái — e napon vajha hallgatnátok szavára. ⁸ Ne keményítsétek meg szíveteket mint Meribánál, mint Massza napján a pusztában, ⁹ a hol megkisértettek engem őseitek, próbára tették, bár látták cselekvésemet. ¹⁰ Negyven évig undorodtam e nemzedéktől s mondtam: tevelgyő szívűek népe ők, s ők nem ismerik utjaimat; ¹¹ úgy hogy megesküdtem haragomban: nem fognak bemenni nyugvó helyembe!

¹ Énekeljétek az Örökkévalónak új éneket, énekeljétek **96.** az Örökkévalónak mind a földön levők! ² Énekeljétek az Örökkévalónak, áldjátok nevét, hirdessétek napról-napra segítségét! ³ Beszéljétek a nemzetek közt dicsőségét, mind a népek közt csodatetteit! ⁴ Mert nagy az Örökkévaló és dicséretes nagyon, félelmetes Ő mind az istenek fölött. ⁵ Mert mind a népek istenei bálványok, de az Örökkévaló az eget készítette. ⁶ Fenség és dísz van előtte, erő és pompa szentélyében. ⁷ Adjátok az Örökkévalónak, népek családjai, adjatok az Örökkévalónak dicsőséget és erőt; ⁸ adjátok az Örökkévalónak neve dicsőségét, vigyetek ajándékot és menjétek be udvaraiba! ⁹ Borúljatok le az Örökkévaló előtt szent díszben, reszkessetek tőle mind a földön levők! ¹⁰ Mondjátok a nemzetek közt: Az Örökkévaló király lett, szilárdan is áll a világ, nem inog meg; népeket ítél egyenességgel. ¹¹ Örüljenek az egek s vigadjon a föld, dörögjön a tenger s teljessége; ¹² újjongjon a mező s mind a mi rajta van, akkor örvendjenek mind az erdő fái: ¹³ az Örökkévaló előtt, mert jön, mert jön itélni a földet; itéli a világot igazsággal s a népeket hűségében.

97. ¹Az Örökkévaló király lett: vigadjon a föld, örüljenek a sok szigetek! ²Felhő és sűrű köd van körülötte, igazság és jog trónjának talapzata. ³Tűz jár előtte s elégeti szorongatóit köröskörül. ⁴Megvilágították villámai a világot, látta és reszketett a föld. ⁵Hegyek mint a viasz elolvadtak az Örökkévaló előtt, az egész föld ura előtt. ⁶Megjelentették az egek az ő igazságát, hogy lássák dicsőségét mind a népek. ⁷Megszégyenülnek mind a képimádók, kik dicsekszenek a bálványokkal: leborúltak előtte mind az istenek. ⁸Hallotta és megörült Czión és vigadtak Jehúda leányai ítéleteidnek miatta, Örökkévaló! ⁹Mert te, Örökkévaló, legfelső vagy az egész föld fölött, nagyon föl-emelkedtél mind az istenek fölé. ¹⁰A kik szeretitek az Örökkévalót, gyűlöljétek a rosszat! Megörzi jámborai lelkeit, gonoszoknak kezéből megmenti őket. ¹¹Világosság van elvetve az igaznak, s az egyenes szívűeknek öröm. ¹²Örüljétek, igazak, az Örökkévalóban, és mondjátok hálát szent nevének!

98. ¹Zsoltár.

Énekeljétek az Örökkévalónak új éneket! Mert csodátettekét mívelt; segített neki jobbjá és szentséges karja. ²Megismertette segítségét az Örökkévaló, a nemzetek szemei előtt megnyilvánította igazságát. ³Megemlékezett szeretetéről és hűségéről Izraél háza iránt, látták mind a föld népei Istenünk segítségét. ⁴Riadjatok az Örökkévalónak, mind a földön levők, fakadjatok ki és ujjongjatok és zengjétek! ⁵Zengjétek az Örökkévalónak hárfával, hárfával és zeneszóval; ⁶trombitákkal és harsonaszóval, riadjatok a király, az Örökkévaló előtt! ⁷Dörögjön a tenger és teljessége, a világ és a benne lakók; ⁸folyamok csapják össze tenyerüket, együttesen ujjongja-

nak a hegyek: ⁹ az Örökkévaló előtt, mert jön itélni a földet; itéli a világot igazsággal s a népeket egyenességgel.

¹ Az Örökkévaló király lett: remegnek a népek — a ki **99.** kérubokon trónol: meginog a föld. ² Az Örökkévaló Czióban nagy, és magas ő mind a népek fölött. ³ Dicsőítsék nevedet: nagy és félelmetes, szentséges ő. ⁴ S erejét a királynak, ki jogot szeret, te szilárdítottad meg egyenességgel; jogot és igazságot Jákóbban te szereztél. ⁵ Magasztaljátok az Örökkévalót, Istenünket, s boruljatok lábai zsámolyához: szentséges Ő! ⁶ Mózes és Áron papjai közül valók, Sámuel neve szólitói közül: szólitják az Örökkévalót s ő meghallgatja őket. ⁷ Felhőoszlopban beszél hozzájuk; megőrizték bizonyosságait és a törvényt, melyet nekik adott. ⁸ Örökkévaló, mi Istenünk, te meghallgattad őket, megbocsátó Isten voltál nekik, megtorló is cselekvéseik miatt. ⁹ Magasztaljátok az Örökkévalót, Istenünket, s boruljatok le szent hegyéhez, mert szent az Örökkévaló, a mi Istenünk.

¹ Zsoltár hálaáldozatnál.

100.

Riadjatok az Örökkévalónak mind a földön levők!
² Szolgáljátok az Örökkévalót örömmel, jöjjetek eléje ujjongással. ³ Tudjátok meg, hogy az Örökkévaló az Isten, ő teremtett minket s övéi vagyunk, népe és legelésének nyája. ⁴ Jöjjetek kapuiba hálaszóval, udvaraiba dicsérettel; mondjátok hálát neki, áldjátok nevét! ⁵ Mert jóságos az Örökkévaló, örökké tart a kegyelme, s nemzedékig meg nemzedékig a hűsége.

¹ Dávidtól. Zsoltár.

101.

Szeretetet és jogot hadd énekelek, neked, Örökkévaló,

hadd zengek. ²Hadd ügyelek gáncstalan utra -- mikor jössz majd hozzám? Jární fogok szívem gáncstalanságában az én házamban. ³Nem tartok szemeim előtt alávaló dolgot; elpártolást elkövetni, azt gyűlölöm, rám ne ragadjon. ⁴Ferde szív távozzék tőlem, rosszról ne tudjak; ⁵ki titkon megszólja felebarátját, azt megsemmisítem, a büszke szemüt és telhetetlen szívüt, azt nem viselem el. ⁶Szemeimet az ország hiveire vetem, hogy velem lakjanak; ki gáncstalan uton jár, az szolgáljon engem. ⁷Ne lakjék az én házamban csalárdságot tevő, hazugságokat beszélő ne álljon meg szemeim előtt. ⁸Reggelenként megsemmisítem mind az ország gonoszait, hogy kiirtsam az Örökkévaló városából azokat, kik jogtalant tesznek.

102. ¹Imádság, egy szegény számára, midőn ellankad és az Örökkévaló előtt kiönti panaszát.

²Örökkévaló, halljad imámat, s fohászzkodásom jusson hozzád! ³Ne rejtse el arcodat tőlem szorúltságom napján; hajlítsd hozzám füledet, a mely napon felkiáltok, gyorsan hallgass meg! ⁴Mert füstben enyésztek el napjaim, és csontjaim átizzottak mint égéstől. ⁵Megveretett, mint a fű, úgy hogy elszáradt a szívem; bizony, elfeledtem megenni kenyereimet. ⁶Nyögésem hangjától oda tapadt csontom húsomhoz. ⁷Hasonlítok a puszta pelikánjához, olyan lettem, mint kuvik a romokban. ⁸Virasztottam s olyan lettem, mint magános madár a háztetőn. ⁹Egész nap gyaláztak ellenségeim; az ellenem tombolók reám esküdtek. ¹⁰Mert hamut kenyér gyanánt ettem, s italomat sirással elegyítettem: ¹¹indulatod és haragod miatt, mert felkaptál és elhajítottál. ¹²Napjaim akár a megnyúlt árnyék, és én elszáradok, mint a fű. ¹³De te, Örökkévaló, örökké trónolsz, s neved nemzedé-

lig meg nemzedékig tart. ¹⁴ Te majd felkelsz, irgalmazol Cziónnak, mert ideje, hogy kegyelmezz neki, mert eljött a határidő; ¹⁵ mert szolgálid kedvelik a köveit és porát kegyelik. ¹⁶ S majd félik a nemzetek az Örökkévaló nevét, s mind a föld királyai dicsőségedet; ¹⁷ mert megépítette az Örökkévaló Cziónt, megjelent az ő dicsőségében. ¹⁸ Odafordult a hontalanok imájához, s nem vetette meg imádságukat. ¹⁹ Föliratik ez az utóbbi nemzedék számára, s a megteremtendő nép majd dicséri Jáht: ²⁰ hogy letekintett szent magasságából, az Örökkévaló az égből a földre nézett, ²¹ hogy meghallgassa a fogolynak jajgatását, hogy megoldozza a halál fiait; ²² hogy hirdessék Czióban az Örökkévaló nevét és dicséretét Jeruzsálemben, ²³ mikor népek gyűlnek együvé és királyságok, hogy szolgálják az Örökkévalót. ²⁴ Megsanyargatta az úton erőmet, megrövidítette napjaimat. ²⁵ Azt mondom: Istenem, el ne ragadj napjaim felében, nemzedéken meg nemzedékeken át a te éveid! ²⁶ Hajdanában alapítottad a földet s kezeid műve az ég; ²⁷ ők elvesznek, de te megállasz, s mindannyian mint a ruha elkopnak: mint az öltözetet váltod őket, s ők elváltoznak. ²⁸ De te ugyanaz vagy, és éveidnek nincsen vége. ²⁹ Szolgálid fiai lakni fognak s magzatjuk megszilárdul előtted.

¹ Dávidtól.

103.

Áldjad, én lelkem, az Örökkévalót s egész belsöm az ő szent nevét! ² Áldjad, én lelkem, az Örökkévalót s ne feledkezzél meg mind az ő tetteiről! ³ Ő az, ki megbocsátja minden bűnödöt, ki meggyógyítja minden betegségedet; ⁴ ki veremből váltja meg éltedet, ki körülvesz téged szeretettel s irgalommal; ⁵ ki jóval tartja el dicsédet, hogy megujhodik sasként ifjúságod.

⁶ Igazságot tesz az Örökkévaló és jogot mind a zsaroltaknak. ⁷ Megismerteti útjait Mózesrel, Izraél fiaival cselekvéseit: ⁸ irgalmas és kegyelmes az Örökkévaló, hosszantűrő és bőséges a szeretetben. ⁹ Nem mindétig fog pörölni s nem örökké haragot tartani. ¹⁰ Nem vétkeink szerint járt el velünk, s nem bűneink szerint bánt velünk. ¹¹ Mert a mint magas az ég a föld fölött: hatalmas volt szeretete az ő tisztelői fölött. ¹² A mint távol van kelet nyugattól: eltávolította tőlünk büntetteinket. ¹³ A mint atya irgalmaz gyermekeinek, irgalmazott az Örökkévaló az ő tisztelőinek. ¹⁴ Mert Ő ismeri hajlamunkat, emlékezik rá, hogy por vagyunk. ¹⁵ Halandónak akár fű a napjai, mint a mező virága úgy virágzik; ¹⁶ mert szél vonult el rajta s nincsen, s nem ismeri őt többé a helye. ¹⁷ De az Örökkévaló szeretete öröktől-örökké van tisztelői fölött, s igazsága jut gyermekeik gyermekeinek: ¹⁸ azoknak kik szövetségét megőrzik s megemlékeznek rendeleteiről, hogy megtegyék. ¹⁹ Az Örökkévaló az égben szilárdította meg trónját és királysága a mindenségen uralkodik. ²⁰ Áldjátok az Örökkévalót, ti angyalai, ti hatalmas erejűek, a kik végezitek igéjét, hallgatván igéjének szavára! ²¹ Áldjátok az Örökkévalót mind a seregei, szolgálattelvői ti, akaratának végezői! ²² Áldjátok az Örökkévalót, mind a művei ti, uralmának minden helyein! Áldjad, én lelkem, az Örökkévalót!

104. ² Áldjad, én lelkem, az Örökkévalót! Örökkévaló, én Istenem, felette nagy vagy, fenséget és díszet öltöttél. ² Világosságba burkolózik, mint palástba, kiterjeszti az eget, mint a szőnyeget. ³ A ki vizekben gerendázta emeleteit, a ki fellegetet tesz szekerevé, a ki jár a szélnek szárnyain. ⁴ Szeleket tesz követeivé, szolgálóivá lobogó

tüzet. ⁵ Talapzataira alapította a földet, hogy meg ne inogjon mindörökké. ⁶ Vizárral, mint ruhával takartad be, a hegyeken vizek állnak; ⁷ dorgálásodtól megfutamodnak, dörgésed hangjától szétsietnek — ⁸ felemelkednek hegyek, alá süllyednek síkságok — arra a helyre, melyet alapítottál nekik. ⁹ Határt vetettél, hogy át ne lépjék, hogy újra be ne borítsák a földet. ¹⁰ A ki forrásokot bocsát a völgyekbe, hegyek között folynak. ¹¹ Itatják minden vadját a mezőnek, vadszamarak a szomjukat oltják. ¹² Fölöttük lakozik az ég madara, a lombok közül hangot hallatnak. ¹³ Megitatja a hegyeket emeleteiből, műveid gyümölcséből jóllakik a föld. ¹⁴ Fűvet sarjaszt a baromnak, meg növényt az ember munkája által, előhozván kenyeret a földből, ¹⁵ és bort, mely örvendezteti halandónak szívét, fénylővé tevén az arcot olajtól, a kenyér pedig erősíti a halandónak szívét. ¹⁶ Jóllaknak az Örökkévaló fái, Libánonnak czédrusai, melyeket ültett; ¹⁷ a hol madarak fészkelnek, a gólya — cziprusfák a háza. ¹⁸ A magas hegyek a zergéknek valók, a sziklák menedékül a hegyi nyulaknak. ¹⁹ Teremtette a holdat ünnepek számára, a nap ismeri lementét; ²⁰ szerzesz sötétséget s leszen éjszaka, akkor mozog minden vadja az erdőnek. ²¹ A fiatal oroszlánok ordítanak ragadmányért, így kérvén Istentől eledelöket. ²² Felsüt a nap: visszahúzódnak és tanyáikba heverednek. ²³ Dolgára ki megy az ember és munkájára egész estig. ²⁴ Mily számosak a te műveid, Örökkévaló! Mindnyáját bölcseséggel teremtetted, telve van a föld szerzeményeddel. ²⁵ Emitt a tenger, nagy és széles határú: ott van csúszó-mászó és száma sincs, kicsiny állatok nagyokkal együtt. ²⁶ Ott hajók járnak, a leviátán, melyet alkottál, hogy játszadozzon abban. ²⁷ Mindnyájan hozzád reménykednek,

hogy megadjad eledelőket a maga idején. ²⁸ Adsz nekik : szedegetnek ; megnyitod kezedet : megtelnek jóval. ²⁹ Elrejtéd arczodat : megrémülnek ; visszavonod leheletüket : kimulnak s porukhoz térnek vissza. ³⁰ Kibocsátod leheletedet : megteremtetnek ; így ujítod meg a föld színét. ³¹ Legyen az Örökkévaló dicsősége örökre, örüljön az Örökkévaló az ő művein ! ³² A ki letekintett a földre s az megrengett, megérinti a hegyeket és füstölögnek. ³³ Hadd énekelek az Örökkévalónak életemben, hadd zengek Istenemnek, a míg vagyok ! ³⁴ Legyen kellemes neki beszédem ; én örüljek az Örökkévalóban. ³⁵ Vesszenek a vétkesek a földről, s gonoszok ne legyenek többé ! Áldjad, én lelkem, az Örökkévalót ! Halleluja !

105. ¹ Adjatok hálát az Örökkévalónak, szólítsátok nevét ; tudassátok a népek közt cselekményeit ! ² Énekeljetek neki, zengjetek neki, gondolkodjatok el mind az ő csodatettein ! ³ Dicsekedjetek szent nevével ; örüljön szíve az Örökkévaló keresőinek ! ⁴ Keressétek föl az Örökkévalót és hatalmát, arczát keressétek mindig ! ⁵ Emlékezzetek csodatetteiről, melyeket mivelte, csodajeleiről és szája ítéleteiről. ⁶ Szolgájának Ábrahámnak magzatja ti, Jákób fiai, az ő kiválasztottjai ! ⁷ Ő az Örökkévaló, a mi Istenünk, az egész földön vannak ítéletei. ⁸ Örökké megemlékezett szövetségéről, az ígéről, melyet megparancsolt ezer nemzedékre, ⁹ melyet kötött Ábrahámval, és Izsáknak tett esküjéről ; ¹⁰ megállapította Jákóbnak törvényt, Izraélnek örök szövetségül ; ¹¹ mondván : neked adom Kanaán országát, birtoktok osztályául ! ¹² Midőn csekély számuak voltak, csak kevesen és benne tartózkodók : ¹³ akkor jártak nemzettől nemzethez, egyik királyságból más néphez. ¹⁴ Nem engedte embernek, hogy

zsarolja őket, s megfenyített miattuk királyokat: ¹⁵ Ne nyúljatok föl Kentjeimhez és prófétáimat ne bántsátok! ¹⁶ Éhséget szólított az országra, eltörte a kenyér minden pálczáját. ¹⁷ Küldött előttük egy férfiút, rabszolgául adott el József. ¹⁸ Békóval sanyargatták lábát, vasba jutott a lelke, ¹⁹ az időig, hogy bekövetkezett az igéje, az Örökévaló szava megtisztította őt. ²⁰ Küldött a király s feloldozta, népek uralkodója s kiszabadította. ²¹ Urrá tette háza fölött és uralkodóvá minden vagyonán, ²² hogy megköthesse nagyjait kedve szerint, és bölcsesé tegye véneit. ²³ És Egyiptomba jutott Izraél, s Jákób tartózkodott Chám földjén. ²⁴ S megsaporította népét nagyon és számosabbá tette szorongatóinál. ²⁵ Átváltoztatta szívöket, hogy meggyülöljék népét, hogy fondorkodjanak szolgálai ellen. ²⁶ Küldte Mózeszt, az ő szolgáját, Áront, a kit kiválasztott; ²⁷ elvégezték köztük jeleinek dolgait meg csodákat Chám földjén. ²⁸ Küldött sötétséget és sötét lett, s nem engedetlenkedtek igéje iránt. ²⁹ Átváltoztatta vizeiket vérré s megölte halukat. ³⁰ Hemzsegett országuk békáktól, királyaik szobáiban. ³¹ Szólt és jött gyülevész vad, férgek egész határukba. ³² Jégesöt adott nekik esőjük gyanánt, lobogó tüzet országukban; ³³ elverte szőlőjüket és fügefájukat és összetörte határuk fáit. ³⁴ Szólt és jött sáska, nyaló sáska szám nélkül, ³⁵ s megemészttett minden füvet országukban, s megemészttette földjük gyümölcsét. ³⁶ Megölt minden elsőszülöttet országukban, zsengejét minden tehetségöknek. ³⁷ Erre kivonultatta őket ezüsttel és aranynyal, és törzsei közt nem volt gyöngélkedő. ³⁸ Örült Egyiptom kivonultukon, mert rájuk esett rettegésük. ³⁹ Kiterített felhőt takarónak, meg tüzet, hogy világítson éjjel. ⁴⁰ Kértek s hozott fürjet és égnek kenyérével jóllakatta őket. ⁴¹ Sziklát nyi-

tott és vizek folytak, jártak a sivatagban folyamként.
⁴² Mert megemlékezett szent igéjéről Ábrahámhoz, az ő
 szolgájához. ⁴³ És kivezette népét vigságban, újjongás-
 ban kiválasztottjait; ⁴⁴ adta nekik nemzetek országait,
 hogy elfoglalják népek fáradoalmát: ⁴⁵ a végett, hogy
 megőrizzék törvényeit és megtartsák a tanait. Hallelúja!

106. ¹ Hallelúja! Adjatok hálát az Örökkévalónak, mert jó-
 ságos, mert örökké tart a kegyelme. ² Ki mondhatja el az
 Örökkévaló hatalmas tetteit, hirdetheti minden dicséretét?
³ Boldogok, a kik megőrzik a jogot, a ki igazságot mivel
 minden időben. ⁴ Emlékezzél reám, Örökkévaló, a néped
 iránt való kedvességgel, gondolj reám a te segítségeddel,
⁵ hogy láthassam választottaid jólétét, hogy örüljek nem-
 zeted örömén, hogy dicsekedjem birtokoddal együtt.
⁶ Vétkeztünk, őseinkkel együtt, bűnt követtünk el, gono-
 szul cselekedtünk. ⁷ Őseink Egyiptomban nem fogták föl
 csodatetteidet, nem emlékeztek kegyeid bőségére s enge-
 detlenkedtek a tenger mellett, a nádastengernél. ⁸ Meg-
 segítette őket neve kedvéért, hogy tudassa hatalmát.
⁹ Megdorgálta a nádastengert és kiszáradt s vezette őket
 mélységekben, akár a pusztában. ¹⁰ Megsegítette őket
 gyülölnök kezéből, megváltotta őket ellenségnek kezé-
 ből; ¹¹ vizek borították be szorongatóikat, egy sem ma-
 radt meg közülök. ¹² És hittek szavaiban, énekelték di-
 cséretét. ¹³ Hamar felejtették el tetteit, nem várták be
 határozatát: ¹⁴ vágygyal vágyakoztak a pusztában, s meg-
 kisértették Istent a sivatagban; ¹⁵ meg is adta nekik ké-
 résöket, de soványságot bocsátott lelkökre. ¹⁶ Felbuzdúl-
 tak Mózes ellen a táborban, Áron, az Örökkévaló szentje
 ellen. ¹⁷ Megnyilt a föld s elnyelte Dátánt, s befödte
 Abirám községét; ¹⁸ tűz égett községük között, láng

lobbasztotta el a gonoszokat. ¹⁹ Készítettek borjut a Chórébnél, s leborúltak öntött kép előtt. ²⁰ Felcserélték dicsőségöket, képmásával ökörnek, füvet evőnek. ²¹ Elfelejtették Istent, segítőjüket, ki nagyokat mívelt Egyiptomban, ²² csodás tetteket Chám földjén, félelmeteseket a nádastenger mellett. ²³ Kimondta, hogy megsemmisíti őket, hacsak Mózes az ő választottja nem áll a résben előtte, hogy elfordítsa hevét, nehogy rontson. ²⁴ Megvetették a gyönyörűséges országot, nem hittek igéjének; ²⁵ zúgolódtak sátraikban, nem hallgattak az Örökkévaló szavára. ²⁶ Akkor kezét emelt felőlük, hogy elejti őket a pusztában, ²⁷ s hogy magzatukat a nemzetek közé ejti, s hogy szétszórja őket az országokban. ²⁸ Csatlakoztak Báal-Peórhoz és ették halottaknak áldozatait; ²⁹ bosszantották cselekedeteikkel és csapás tört ki köztük. ³⁰ Akkor odaállt Pinechász s ítéletet tett és elállt a csapás; ³¹ betudatott az neki igazságul nemzedékre meg nemzedékre örökké. ³² Megharagították a pörlekedés vizénél, s rosszúl járt Mózes ő miattuk, ³³ mert engedetlenkedtek szelleme iránt, s elszólta magát ajkaival. ³⁴ Nem semmisítették meg a népeket, melyeket mondott nekik az Örökkévaló; ³⁵ hanem összevegyültek a nemzetekkel s eltanulták tetteiket. ³⁶ Szolgálták bálványaikat, úgy hogy törül lettek nekik; ³⁷ áldozták fiaikat és leányaikat a gonosz szellemeknek. ³⁸ Ártatlan vért ontottak, fiaik és leányaik vérét, a kiket áldoztak Kanaán bálványainak, úgy hogy fertőzötté lett az ország a vérbüntől. ³⁹ Tisztátalanokká lettek tetteik által s paráználkodtak cselekedeteikkel. ⁴⁰ És föllobbant az Örökkévaló haragja népe ellen, s megutálta birtokát; ⁴¹ adta őket nemzetek kezébe, s uralkodtak rajtuk gyűlölők, ⁴² szorították őket ellenségeik s megalázkodtak kezök alatt. ⁴³ Sok izben mentette meg őket,

de ők engedetlenkedtek öntanácsuk szerint s összeroskad-
tak bűnükben. ⁴⁴De látta szorultságukat, midőn meg-
hallotta fohászukat; ⁴⁵s megemlékezett számukra szövetsé-
géről és sajnálkozott kegyeinek bősége szerint, ⁴⁶s adta
őket irgalomra mind a foglyulejtőik előtt. ⁴⁷Segíts meg
minket, Örökkévaló, Istenünk, s gyűjts össze a nemzetek
közül, hogy hálát adjunk szent nevednek, hogy magasz-
talódjunk dicséreteddel!

⁴⁸Aldva legyen az Örökkévaló, Izraél Istene, öröktől
fogva örökké. S mondja az egész nép: Ámen! Hallelúja!

- 107.** ¹Adjatok hálát az Örökkévalónak, mert jóságos, mert
örökké tart a kegyelme! ²Ezt mondják az Örökkévaló
megváltottjai, a kiket megváltott szorongatónak kezéből,
³és országokból gyűjtötte őket össze: keletről és nyugat-
ról, északról és a tenger felől. ⁴Tévelyegtek a pusztá-
ban, sivatag úton, lakó várost nem találtak; ⁵éhesek,
szomjasak is, lelkük ellankad ő bennök. ⁶És kiáltottak
az Örökkévalóhoz szorultságukban, szorongásaikból meg-
mentette őket, ⁷járatta őket egyenes úton, hogy lakó
városba menjenek. ⁸Adjanak hálát az Örökkévalónak
kegyelemért, és csodatetteiért az emberfiaival; ⁹mert jól-
lakatta az elepedt lelket, s az éhes lelket megtöltötte jó-
val! ¹⁰Kik sötétségben és homályban ülnek, nyo-
morúságnak s vasnak foglyai, ¹¹mert engedetlenkedtek
Isten szavai iránt és a Legfelsőnek tanácsát megvetet-
ték; ¹²hát megalázta szenvedésben szívöket, megbotlot-
tak s nincs, ki segítsen. ¹³És kiáltottak az Örökkévaló-
hoz szorultságukban, szorongásaikból megsegíti őket,
¹⁴kivezeti őket sötétségből és homályból, és kötelékeiket
szétszakítja. ¹⁵Adjanak hálát az Örökkévalónak kegyel-

méért és csodatetteiért az emberfiaival; ¹⁶ mert összetört érczajtókat és vasreteszeket szétvágott. ¹⁷ A kik oktalanok büntettük útja miatt és bűneik miatt sanyarognak, ¹⁸ minden eledelt utál a lelkük s eljutottak a halál kapuihoz. ¹⁹ És kiáltottak az Örökkévalóhoz szorultságukban, szorongásaikból megsegíti őket. ²⁰ Igéjét küldi és meggyógyítja őket s kiszabadítja vermeikből; ²¹ Adjanak hálát az Örökkévalónak kegyelméért és csodatetteiért az emberfiaival, ²² s áldozzanak hálaáldozatokat, s beszéljék el tetteit ujjongással! ²³ Kik tengerre szállanak hajókon, munkát végeznek nagy vizeken, ²⁴ ők látták az Örökkévaló tetteit és csodatetteit a mélységben: ²⁵ szólt s támasztott szélvihart s az fölemelte hullámaikat, ²⁶ fölszállnak égbe, lesülyednek mélységekbe, lelkük elcsüggedt a bajban, ²⁷ forognak és inognak mint a részeg, és minden bölcseségök elenyészik. ²⁸ És kiáltottak az Örökkévalóhoz szorultságukban, és szorongásaikból kivezeti őket; ²⁹ megállítja a vihart csendességgé s lecsillapodtak hullámaik; ³⁰ s örültek, hogy elhallgattak, s elvezette őket kivánságuk révébe. ³¹ Adjanak hálát az Örökkévalónak kegyelméért és csodatetteiért az emberfiaival, ³² s magasztalják őt népnek gyülekezetében s vének ülésében dicsérjék őt! ³³ Folyamokat tett pusztává s víznek eredőit tikkadtsággá, ³⁴ termékeny országot sós földdé a benne lakók rosszasága miatt; ³⁵ pusztát tett vizes tóvá és sivatag földet víznek eredőivé, ³⁶ és letelepített ott éhezőket s lakó várost alapítottak. ³⁷ Bevetettek mezőket és ültettek szőlőket, és gyümölcsöt, termést szerzettek. ³⁸ Megáldotta őket, s megsokasodtak nagyon és barmukat nem kevésbitette. ³⁹ De megkevesbedtek és meggörnyedtek bajnak és bánatnak nyomásától. ⁴⁰ Csúfot önt nemcsekre s eltévelyítette őket úttalan

pusztaságban; ⁴¹ de felmagasította a szükölködőt a nyomorúságból s olyanná tette a családokat, mint a juhok. ⁴² Látják az egyenesek és örülnek, s minden jogtalanság elzárja száját. ⁴³ Ki oly bölcs, hogy megőrizze ezeket, hogy ügyeljenek az Örökkévaló kegyelmeire.

108. ¹ Ének. Zsoltár Dávidtól.

² Szilárd a szívem, oh Isten, hadd énekelek, hadd zengek — méltóságom is! ³ Ébredj lant és hárfa! Hadd ébresztem a hajnalt! ⁴ Magasztallak téged népek közt, Örökkévaló, és zengek neked a nemzetek közt. ⁵ Mert nagy az egeken felül szereteted s a felhőkig igazságod. ⁶ Emelkedjél az egek fölé, oh Isten, s az egész föld fölé dicsőségeddel! ⁷ Azért hogy megszabadíttassanak kedveltjeid, segíts jobboldal és hallgass meg! ⁸ Isten beszélt szentségében: hadd ujjongok, hadd osztom ki Sekhémét, és Szukkót völgyét hadd mérem fel. ⁹ Enyém Gileád, enyém Menasse, Efraim pedig fejem erőssége, Jehúda törvénytálczám. ¹⁰ Móáb mosdómedenczém, Edómra vetem sarumat, Peléset fölött riadozom. ¹¹ Ki vezet engem az erősített várba, ki vezérel engem Edómig? ¹² Nemde te, oh Isten, elvetettél minket és nem vonulsz ki, Isten, hadainkkal! ¹³ Adj nekünk segítséget a szorongatótól, hisz hiábavaló embernek segedelme. ¹⁴ Istennel végzünk hatalmast, és ő letiporja szorongatóinkat.

109. ¹ A karmesternek. Dávidtól zsoltár.

Dicséretem Istene, ne hallgass! ² Mert gonosznak száját és csalfaságnak száját nyitották rám, beszéltek velem hazug nyelvvel. ³ És gyűlölet szavaival környékeztek, és harczoltak ellenem ok nélkül. ⁴ Szeretetemért vádolnak engem, holott én csupa imádság vagyok. ⁵ Tettek velem

rosszat jóért, s gyűlöletet szeretetemért. — ⁶ Rendelj föléje gonoszt, és vádló álljon jobbjánál! ⁷ Mikor megítélték, kerüljön ki bűnösnek és imája válják vétekké! ⁸ Legyenek napjai kevesek, a mi neki szánva volt, más vegye el! ⁹ Legyenek gyermekei árvák, és felesége özvegy! ¹⁰ S bujdosva bujdossanak el gyermekei, kéregessenek és kolduljanak, el a romjaiktól! ¹¹ Törbe ejtse hitelező mindazt a mi az övé, és idegenek prédálják el szerzeményét. ¹² Ne legyen neki, ki tartósan mível szeretetet s ne legyen árváinak, ki rajtuk könyörül! ¹³ Legyenek utódai kiirtásra, a másik nemzedékben törültessék el nevök! ¹⁴ Emlékezésre legyen őseinek bűne az Örökkévalónál, és anyjának vétké el ne törültessék! ¹⁵ Legyenek mindig előtte az Örökkévalónak, s irtsa ki az országból emléküket! ¹⁶ Mivelhogy nem gondolt arra, hogy szeretetet míveljen s üldözött szegény és szükölködő embert s levert szívűt, hogy megölhesse. ¹⁷ Szerette az átkot, tehát rája jött, nem kedvelte az áldást, tehát eltávozott tőle. ¹⁸ Felöltötte az átkot mint ruháját, tehát bement mint a víz a belsejébe, s mint az olaj csontjaiba. ¹⁹ Legyen neki mint ruha, melybe burkolózik, és övül, melyet mindig felköt. — ²⁰ Ez munkabére vádlóimnak az Örökkévalótól, s azoké, kik rosszat beszélnek lelkem ellen! ²¹ Te pedig Örökkévaló, én Uram, tégy velem neved kedvéért, mert jó a te kegyelmed, ments meg engemet! ²² Mert szegény és szükölködő vagyok, és szívem megsebesült én bennem. ²³ Mint árnyék, mikor megnyúlik, eltünedezem, elriasztattam mint a sáska. ²⁴ Térdeim elgyengültek a bőjttől, és húsom elsoványodott, zsírtalan. ²⁵ És én gyalázásra lettem nekik; meglátnak, fejüket csóválják. ²⁶ Védelmezz meg, Örökkévaló, én Istenem, segíts engem szereteted szerint! ²⁷ Hadd tudják meg, hogy a te kezed ez, te, oh Örökkévaló, cseleked-

ted! ²⁸ Átkozzanak ök. te pedig áldasz; támadtak, de megszégyenültek, szolgád pedig örül. ²⁹ Öltsenek vádlóim gyalázatot, s burkolózzanak mint a köpenybe szégyenökbe! ³⁰ Magasztalom az Örökkévalót szájjammal nagyon, és sokak közepette dicsérem őt; ³¹ mert ott áll jobbjánál a szükölködőnek, hogy megsegítse lelkének biráitól.

110. ¹ Dávidtól zsoltár.

Ugymond az Örökkévaló uramnak: Ül jobbomra, míg nem teszem ellenségeidet lábaidnak zsámolyául. ² Hatalmas pálczádat kinyújtja az Örökkévaló Cziónból: uralkodjál ellenségeid között! ³ Néped csupa készség hadsereged napján; szentséges díszben, hajnal méhéből feléd száll fiatalságod harmatja. ⁴ Megesküdött az Örökkévaló s nem bánja meg: Te pap vagy örökké Malkiczédek módjára. ⁵ Az Úr a te jobbodon szétzúzott haragjának napján királyokat. ⁶ Itéletet tart a nemzetek fölött — teli holttestekkel minden — összezúzta a fejet tágas földön. ⁷ A patakából az úton iszik, azért fölemeli a fejet.

111. ¹ Hallelúja! Magasztalom az Örökkévalót egész szivből, egyeneseknek tanácsában és községben. ² Nagyok az Örökkévaló tettei, keresni valók mind a kedvelőiknek. ³ Fenség és fény a cselekvése, örökre megáll az igazsága. ⁴ Emlékét szerzette csodatetteinek, kegyelmes és irgalmas az Örökkévaló. ⁵ Eledelt adott tisztelőinek, örökké megemlékezik szövetségéről. ⁶ Tetteinek erejét tudtul adta népének, adván nekik nemzetek birtokát. ⁷ Kezeinek tettei igazság és jog, hűségesek mind az ő rendeletei. ⁸ Szilárdak mindenkorra, örökre, megalkotva igazsággal és egyenességgel. ⁹ Megváltást küldött népének, örökre rendelte el szövetségét, szent és félelmetes a neve.

¹⁰A bölcsesség kezdete istenfélelem; jó eszeség jut minden mivelőjének, örökké megáll a dicsérete.

¹ Hallelúja! Boldog a férfi, ki az Istent féli, parancso- **112.**
latait kedveli nagyon! ² Hatalmas lesz magzatja az országban, az egyenesek nemzedéke megáldatik. ³ Vagyon és gazdagság van házában, s örökké megáll az igazsága. ⁴ A sötétségben világosság tündöklék föl az egyeneseknek: a kegyelmes és irgalmas és igazságos. ⁵ Jól jár a férfi, ki könyörül és kölcsön ad, elintézi dolgait jog szerint; ⁶ mert örökké nem tántorodik meg, örök emlékezetül lé-
szen az igaz. ⁷ Rossz hírtől nem fél, megállapodott a szive, az Örökkévalóban bizakodó. ⁸ Szilárd a szive, nem fél, míg nem rájuk néz szorongatóira. ⁹ Szórva adott a szükölködőknek, örökké megáll az igazsága, szarva emelkedik dicsőségben. ¹⁰ A gonosz látja és boszankodik, fogait vicsoritja és elcsügged; a gonoszok vágya elvész.

¹ Hallelúja! Dicsérjétek, szolgái ti az Örökkévalónak, **113.**
dicsérjétek az Örökkévaló nevét! ² Legyen az Örökkévaló neve áldott mostantól mindörökké! ³ Napkeltétől napnyugtáig dicsérve legyen az Örökkévaló neve. ⁴ Magasztos mind a nemzetek fölött az Örökkévaló, az ég fölött van a dicsősége. ⁵ Ki olyan, mint az Örökkévaló, a mi Istenünk? Ki magasan székel, ⁶ ki mélyen letekint az égben és a földre; ⁷ föltámasztja porból a szegényt, szemétből fölemeli a szükölködőt, ⁸ hogy ültesse a nemesek mellé, népének nemesei mellé. ⁹ Megnépesíti a magtalan nővel a házat, mint gyermekek anyja örvend. Hallelúja!

¹ Mikor Izraél kivonult Egyiptomból, Jákób háza ért- **114.**
hetetlen nyelvű nép közül: ² lett Jehúda szentélyévé, Iz-

Zsoltárok. A bálványok semmisek; Istené a dicsőség. 114,4—115,18

raél az ő uradalmává. ⁴A tenger látta és megfutamodott, a Jordán hátra kanyarult; ⁴a hegyek szökdeltek mint kosok, a halmok mint fiatal juhok. ⁵Mi lelt, oh tenger, hogy megfutamodol, oh Jordán, hogy hátra kanyarulsz, ⁶hegyek ti, hogy szökdeltek mint kosok, halmok, mint fiatal juhok? ⁷Az Úr elől reszkess, oh föld, Jákób Istene elől, ⁸ki a sziklát vizes tóvá változtatja, a kovát víznek forrásává.

115. ¹Ne nekünk, Örökkévaló, ne nekünk, hanem nevednek adj dicsőséget szeretetedért, igazságodért! ²Miért mondják a nemzetek: hol van hát az ő istenük? ³Holott Istenünk az égben van; mindent, a mit akar, megtesz. ⁴Bálványaik ezüst és arany, ember kezeinek műve. ⁵Szájuk van, de nem beszélnek, szemeik vannak, de nem látnak; ⁶füleik vannak, de nem hallanak, orruk van, de nem szagolnak; ⁷kezeik, de nem tapintanak, lábaik, de nem járnak, nem lehelnek torkukkal. ⁸A milyenek ők, legyenek a készítőik, mindenki, ki bennök bízik. ⁹Izraél, te bizzál az Örökkévalóban! Segítségük és paizsuk ő. ¹⁰Áron háza, bizzatok az Örökkévalóban! Segítségük és paizsuk ő. ¹¹Istenfélők, bizzatok az Örökkévalóban! Segítségük és paizsuk ő. ¹²Az Örökkévaló megemlékezett rólunk, megáldja, megáldja Izraél házát, megáldja Áron házát, ¹³megáldja az istenfélőket, a kicsinyeket a nagyokkal együtt. ¹⁴Gyarapítson titeket az Örökkévaló, titeket és gyermekeiteket! ¹⁵Áldva legyetek az Örökkévalótól, ki égnek és földnek alkotója. ¹⁶Az ég az Örökkévalónak ege, de a földet az ember fiainak adta. ¹⁷Nem a halottak dicsérik Jáht s nem mind, a kik sír csendjébe szállnak. ¹⁸De mi áldjuk Jáht mostantól mindörökké. Hallelúja!

¹ Szeretem, hogy meghallja az Örökkévaló hangomat, **116.**
könyörgésemet. ² Azért hajlította felém fülét, s napjaimon
át szólítom. ³ Körülfogtak engem halálnak kötelei, és
alvilágnak szorongásai értek, szorongást és bánatot ér-
tem; ⁴ de az Örökkévalónak nevét szólítom: oh Örökké-
való, szabadítsd meg lelkemet! ⁵ Kegyelmes az Örökké-
való és igazságos, s Istenünk irgalmas. ⁶ Megőrzi az
együgyüeket az Örökkévaló; megfogytam, de segített
nekem. ⁷ Térj vissza, lelkem, nyugalmadra, mert az
Örökkévaló jót végzett rajtad! ⁸ Bizony, megmentetted
lelkemet a haláltól, szememet a könnytől, lábamat a ta-
szítástól. ⁹ Járhatok az Örökkévaló előtt az élők orszá-
gaiban. ¹⁰ Én hiszek, midőn így szólok: sanyarogtam
én nagyon. ¹¹ Mondtam én elhamarkodásomban: az em-
ber mind hazug. ¹² Mivel viszonzzam az Örökkévalónak
mind a jótéteményeit én irántam? ¹³ Segítségnek serle-
gét emelem s az Örökkévalónak nevét szólítom. ¹⁴ Fogá-
dásaimat megfizetem az Örökkévalónak, előtte bizony
egész népének. ¹⁵ Drága az Örökkévalónak szemeiben
jámborainak a halála. ¹⁶ Oh Örökkévaló — mert szolgád
vagyok, szolgád vagyok, szolgálód fia, megoldottad kötelé-
keimet. ¹⁷ Neked áldozom hálának áldozatát, s az Örökké-
való nevét szólítom. ¹⁸ Fogadásaimat megfizetem az
Örökkévalónak, előtte bizony egész népének. ¹⁹ Az Örökké-
való házában udvaraiban, közepedben, oh Jeruzsálem!
Hallelúja!

¹ Dicsérjétek az Örökkévalót, ti nemzetek mind, ma- **117.**
gasztaljátok őt, ti népek mind! ² Mert hatalmas volt fe-
lettünk az ő szeretete, s az Örökkévaló hűsége örökké
tart. Hallelúja!

118. ¹Adjatok hálát az Örökkévalónak, mert jóságos, mert örökké tart a kegyelme. ²Mondja csak Izraél: mert örökké tart a kegyelme! ³Mondják csak Áron háza: mert örökké tart a kegyelme! ⁴Mondják csak az istenfélők: mert örökké tart a kegyelme! ⁵A szorongásból szólítottam Jáht, tág térrel meghallgatott engem Jáh. ⁶Az Örökkévaló mellettem van, nem félek; mit tehet ember nekem? ⁷Az Örökkévaló mellettem van segítőim közt, s én majd rájuk nézek gyűlölőimre. ⁸Jobb menedéket keresni az Örökkévalóban, mint bízni az emberben. ⁹Jobb menedéket keresni az Örökkévalóban, mint bízni nemesekben. ¹⁰Mind a nemzetek körülvettek — az Örökkévaló nevében, bizony szétvágom őket. ¹¹Körülvettek, körül is fogtak — az Örökkévaló nevében, bizony szétvágom őket. ¹²Körülvettek mint a méhek — ellohadtak mint a tövisek tüze; az Örökkévaló nevében, bizony szétvágom őket. ¹³Taszítva taszítottál engem, hogy elessem, de az Örökkévaló megsegített. ¹⁴Erőm és énekem Jáh, ő lett nekem segítségül. ¹⁵Ujjongás és segítség hangja az igazak sátraiban; az Örökkévaló jobbja hatalmast végez! ¹⁶Az Örökkévaló jobbja fölemel, az Örökkévaló jobbja hatalmast végez! ¹⁷Nem halok meg, hanem élni fogok és elbeszélem Jáh tetteit. ¹⁸Fenyítve fenytett engem Jáh, de a halálnak nem adott át. ¹⁹Nyissátok ki nekem az igazság kapuit, bemegyek rajtuk, magasztalom Jáht. ²⁰Ez a kapu az Örökkévalóé, igazak mennek be rajta. ²¹Hadd magasztallak, mert meghallgattál s lettél nekem segítségül. ²²A kő, melyet megvetettek az építők, saroknak fejévé lett. ²³Az Örökkévalótól történt ez, csodálatos az szemeinkben. ²⁴Ez az a nap, melyet szerzett az Örökkévaló, hadd vigadjunk és örüljünk rajta, ²⁵Oh Örökkévaló, segíts csak, oh Örökkévaló, boldogíts csak!

²⁶Áldva legyen, a ki jön az Örökkévaló nevében, áldunk titeket az Örökkévaló házából. ²⁷Isten az Örökkévaló és világosságot adott nekünk, kössétek hozzá az ünnepi áldozatot kötelekkel az oltár szarvaihoz. ²⁸Istenem vagy s magasztallak, én Istenem, dicsőítlek. ²⁹Adjatok hálát az Örökkévalónak, mert jóságos, mert örökké tart a kegyelme!

¹ Boldogok a gáncstalan útuak, kik az Örökkévaló tana **119.** szerint járnak! ² Boldogok, kik megóvják bizonyságait, egész szívvel keresik őt; ³ nem is cselekedtek jogtalanságot, az ő útjaiban jártak! ⁴ Te parancsoltad, rendeleteidet hogy megőrizzük nagyon. ⁵ Vajha megszilárdulnának útjaim, hogy megőrizzem törvényeidet! ⁶ Akkor nem szégyenülök meg, mikor tekintek mind a parancsaidra. ⁷ Magasztallak szívnek egyenességében, mikor tanulom igazságos ítéleteidet. ⁸ Törvényeidet megőrzöm, ne hagyj el oly nagyon!

⁹ Miáltal teszi tisztává ifjú az ösvényét? Hogy megőrzi igéd szerint! ¹⁰ Egész szívemmel kerestelek; ne engedj eltévednem parancsaidtól! ¹¹ Szívembe rejtettem szavadat, azért, hogy ne vétkezzem ellened. ¹² Áldva légy, Örökkévaló, taníts engem törvényeidre! ¹³ Ajkaimmal beszélem el mind a szájad ítéleteit. ¹⁴ Bizonyságaid útján örvendtem mint mindenféle vagyon fölött. ¹⁵ Rendeleteiden hadd elmélkedem, és hadd tekintsem ösvényeidet. ¹⁶ Törvényeidben gyönyörködöm, nem felejttem el igédet.

¹⁷ Végezz jót szolgálodon, hadd éljek és őrizzem meg igédet. ¹⁸ Nyisd meg szemeimet, hogy láthassak csodás dolgokat tanodból! ¹⁹ Jövevény vagyok a földön; ne rejtse el tőlem parancsaidat! ²⁰ Megtörődik a lelkem, vágya-

kozva ítéleteid után minden időben. ²¹ Megdorgáltad az átkozott kevélyeket, kik eltévedtek parancsaidtól! ²² Gördíts le rólam gyalázatot és csúfságot, mert bizonyosságaidat megóvtam. ²³ Bár ültek is nagyok, egymással beszéltek ellenem: a te szolgád elmélkedik törvényeiden. ²⁴ Gyönyörüségem is a te bizonyosságaid, azok a tanácsosaim.

²⁵ A porhoz tapadt a lelkem; élessz fel engem igéd szerint! ²⁶ Útjaimat elbeszéltem s te meghallgattál: taníts engem törvényeidre! ²⁷ Rendeleteid útját értesd meg velem, hadd elmélkedem csodatetteiden, ²⁸ Szétfolyt a lelkem bánattól: támaszsz föl engem igéd szerint! ²⁹ Hazugság útját távoztasd tőlem, s tanoddal kegyelmezz nekem. ³⁰ Hűség útját választottam, ítéleteidet magam előtt tartottam. ³¹ Ragaszkodtam bizonyosságaidhoz: Örökkévaló, ne szégyeníts meg! ³² Parancsaid útján futok, mert tággá teszed szívemet.

³³ Igazíts engem, Örökkévaló, törvényeid útjára, hadd óvjam meg mindvégig! ³⁴ Értesd meg velem, hogy megóvhassam tanodat s megőrizzem egész szívvel. ³⁵ Járass engem parancsaid ösvényén, mert azt kedvelem. ³⁶ Hajlítsd szívemet bizonyosságaidhoz, s ne nyereszkedéshez! ³⁷ Térítsd el szemeimet, hogy ne lássanak hamisat, útaidon éltesz engem! ³⁸ Tartsd meg szolgádnak a te szavadat, a mely visz a félelmedre. ³⁹ Térítsd el gyalázatomat, melytől félek, mert jók a te ítéleteid. ⁴⁰ Ime vágyakoztam rendeleteidre: igazságoddal éltesz engem!

⁴¹ Jőjenek rám kegyelmeid, oh Örökkévaló, segedelmed szavad szerint! ⁴² Hogy megfelelhessenek gyalázómnak; mert bíztam a te igédben. ⁴³ Ne ragadd ki az igazság szavát szájamból fölötte nagyon, mert ítéleteidre várok. ⁴⁴ Hogy megőrizhessem tanodat állandóan, mindörökké. ⁴⁵ Hogy járhaszak tág téren, mert rendeleteidet

kerestem. ⁴⁶Hogy beszélhessek bizonyosságaidról királyoknak előtted s ne szégyenkezzem. ⁴⁷Majd gyönyörködöm parancsaidban, melyeket szeretek; ⁴⁸s fölemelem kezeimet parancsaidhoz, melyeket szeretek, hogy elmélkedjem törvényeiden.

⁴⁹Emlékezzél a szolgádnak jutott ígéről, mivelhogy engem reméltettél. ⁵⁰Ez vigasztalásom nyomoruságomban: hogy szavad fölélesztett engem. ⁵¹Kevélyek csúfoltak engem fölöttem nagyon; tanodtól nem hajoltam el. ⁵²Gondoltam öröktől fogva való ítéleteidre, Örökkévaló, és megvigasztalódtam. ⁵³Forróság ragadott meg engem a gonoszok miatt, kik elhagyták tanodat. ⁵⁴Dalok voltak nekem törvényeid jövevényiségem házában. ⁵⁵Gondoltam éjjel nevedre, s megőriztem tanodat. ⁵⁶Ez jutott nekem, mert megóvtam rendeleteidet.

⁵⁷Osztályrészem, oh Örökkévaló — úgy mondtam — hogy megőrzöm szavaidat. ⁵⁸Könyörögtem előtted egész szívvel: kegyelmezz nekem szavad szerint! ⁵⁹Elgondoltam útjaimat s visszatérítettem lábaimat bizonyosságaidhoz. ⁶⁰Siettem és nem késedelmeztem, hogy megőrizzem parancsaidat. ⁶¹Gonoszok csapatjai körülfogtak; tanodat nem felejtettem el. ⁶²Éjfélkor kelek föl, hogy hálát adjak neked a te igazságos ítéleteidért. ⁶³Társam vagyok mindazoknak, kik téged félnek és rendeleteid megőrzőinek. ⁶⁴Szereteteddel, Örökkévaló, tele van a föld, törvényeidre taníts engem.

⁶⁵Jót tettél szolgálóddal, Örökkévaló, a te ígéd szerint. ⁶⁶Jó értelemre és tudásra taníts engem, mert hittem parancsaidban. ⁶⁷Mielőtt sanyarogtam, tévelygő voltam, de most megőrzöm a szavadat. ⁶⁸Jó vagy te és jótevő: taníts engem törvényeidre! ⁶⁹Rám fogtak hazugságot a kevélyek, én egész szívvel megóvnom rendeleteidet. ⁷⁰Eltompult mint hájtól a szívük, én tanodban gyönyörködtem. ⁷¹Jó

nekem az, hogy sanyargattattam, azért hogy tanuljam törvényeidet. ⁷²Jó nekem szájad tana, inkább mint ezrei aranynak és ezüstnek.

⁷³Kezeid készítettek és szilárdítottak engem: értesd meg velem, hogy tanulhassam parancsaidat! ⁷⁴Tisztelőid majd látnak engem és örülnek, mert igédre várahoztam. ⁷⁵Tudom, Örökkévaló, hogy igazság a te ítéleteid és hűséggel sanyargattál. ⁷⁶Legyen, kérlek, szereteted a vigasztalásomra, a szolgálóknak jutott szavad szerint! ⁷⁷Jöjjön rám irgalmad, hogy éljek, mert tanod az én gyönyörűségem. ⁷⁸Szégyenüljenek meg a kevélyek, mert hazugsággal elnyomtak engem; én elmélkedem rendeleteiden. ⁷⁹Forduljanak felém tisztelőid és bizonyosságaid ismerői. ⁸⁰Legyen szívem gáncstalan a te törvényeidben, azért hogy meg ne szégyenüljek.

⁸¹Epedett lelkem a segedelmedért, igédre várahoztam. ⁸²Epednek szemeim szavadért, mondván: mikor vigasztalsz meg engem? ⁸³Mert olyan lettem, mint tömlő a füstben; törvényeidet nem felejtettem el. ⁸⁴Meddig tartanak szolgálóknak napjai? Mikor teszel ítéletet üldözőimen? ⁸⁵Vermeket ástak nekem a kevélyek, a kik nem tanod szerint valók. ⁸⁶Mind a parancsaid hűség, hazugsággal üldöznek: segíts engem! ⁸⁷Kevés híján semmivé tettek az országban, de én nem hagytam el rendeleteidet. ⁸⁸Szereteted szerint éltesz engem, hogy megőrizhessem szájad bizonyosságát.

⁸⁹Örökké, oh Örökkévaló, fönnáll igéd az égben. ⁹⁰Nemzedékre meg nemzedékre van a te hűséged; megszilárdítottad a földet és megállt. ⁹¹Ítéleteid szerint megállanak ma is, mert mind a te szolgálóid. ⁹²Ha tanod nem a gyönyörűségem, akkor elvesztem volna nyomorúságomban. ⁹³Soha sem felejttem el rendeleteidet; mert általuk

éltettél engem. ⁹⁴ Tied vagyok: segíts engem, mert rendeleteidet kerestem. ⁹⁵ Reám vártak a gonoszok, hogy elveszítsenek; bizonyosságaidra ügyelek én. ⁹⁶ Minden epe-désnek láttam végét; tágas a te parancsod nagyon.

⁹⁷ Mint szeretem tanodat! Egész nap ő az elmélkedésem. ⁹⁸ Ellenségeimnél bölcsebbé tesz parancsod, mert örökké enyém az. ⁹⁹ Mind a tanítóimnál eszesebbé lettem, mert bizonyosságaid az én elmélkedésem. ¹⁰⁰ Véneknél értelmesebb vagyok, mert rendeleteidet megóvtam. ¹⁰¹ Minden rossz ösvénytől tartóztattam lábaimat, azért hogy megőrizzem igédet. ¹⁰² Itéleteidtól nem távoztam el, mert te oktattál engem. ¹⁰³ Mennyivel édesebbek szavaid inyemnek, mint a méz szájamnak! ¹⁰⁴ Rendeleteid által értelmes vagyok, azért gyűlölök minden hazug ösvényt.

¹⁰⁵ Mécses a lábamnak a te igéd és világosság ösvényemnek. ¹⁰⁶ Megesküdtem s teljesítettem, hogy megőrzöm igazságos itéleteidet. ¹⁰⁷ Sanyarognom kellett nagyon: oh Örökkévaló, éltess igéd szerint! ¹⁰⁸ Szájam felajánlásait vedd kedvesen, Örökkévaló, és itéleteidre taníts engem. ¹⁰⁹ Lelkem a tenyeremen van mindig, de tanodat nem felejtettem el. ¹¹⁰ Tört vetettek gonoszok nekem, de rendeleteidtól nem tévedtem el. ¹¹¹ Birtokul vettem bizonyosságaidat örökre, mert szívem vígsága azok. ¹¹² Ráhajlítottam szívemet, hogy megtegyem törvényeidet örökké, mindvégig.

¹¹³ Tétovázókat gyűlölök, s tanodat szeretem. ¹¹⁴ Rejtetem és pajzsom vagy, igédre várahoztam. ¹¹⁵ Távozzatok tőlem, gonosztevők, hadd óvom meg Istenem parancsait! ¹¹⁶ Támogass engem szavad szerint, hogy éljek, s ne engedj megszégyenülnöm reményemmel! ¹¹⁷ Erősíts engem, hogy megsegíttessen, hogy gyönyörködhessen mindig törvényeiden. ¹¹⁸ Elvetetted mind, kik törvényeidtől eltéve-

lyegnek, mert hazug az ő csalfaságuk. ¹¹⁹ Mint salakot elmozdítottad mind a föld gonoszait, azért szeretem bizonyosságaidat. ¹²⁰ Borzadott rettegésedtől testem, és ítéleteidtől félek.

¹²¹ Cselekedtem jogot és igazságot, ne engedj át zsarolóimnak! ¹²² Kezeskedjél szolgálóért a jóra; ne zsaroljanak engem kevélyek. ¹²³ Szemeim epedtek segítségedért és igazságos szavadért. ¹²⁴ Tégy szolgálóddal szereteted szerint és törvényeidre taníts engem. ¹²⁵ Szolgáló vagyok, értesd meg velem, hadd ismerjem meg bizonyosságaidat! ¹²⁶ Ideje cselekedni az Örökkévalóért: megbontották a te tanodat. ¹²⁷ Azért szeretem parancsaidat jobban arany-nál és színarany-nál. ¹²⁸ Azért helyeslek mindenről való minden rendeletet, minden hazug ösvényt gyűlölök.

¹²⁹ Csodások a te bizonyosságaid, azért megóvta azokat lelkem. ¹³⁰ Szavaidnak megkezdése világít, értelmessé tesz együgyüeket. ¹³¹ Feltátottam szájamat s lihegtem, mert parancsaidra vágyódtam. ¹³² Fordulj hozzám és kegyelmezz nekem, joga szerint azoknak, kik nevedet szeretik. ¹³³ Lépteimet szilárdítsd meg szavaddal, s ne engedj uralkodni rajtam semmi jogtalanságot. ¹³⁴ Válts ki engem ember zsarolásától, hogy megőrizhessem rendeleteidet. ¹³⁵ Arczodat világítsd szolgálóra és taníts engem törvényeidre! ¹³⁶ Vízpatakoktól kiáradnak szemeim, mivel nem őrizték meg tanodat.

¹³⁷ Igazságos vagy, Örökkévaló, és egyenesek ítéleteid. ¹³⁸ Igazsággal megparancsoltad bizonyosságaidat és hűséggel nagyon. ¹³⁹ Sorvasztott engem buzgalmam, mert elfelejtették szavaidat szorongatóim. ¹⁴⁰ Salaktalan a te szavad nagyon és szolgáló szereti azt. ¹⁴¹ Csekély vagyok és megvetett; rendeleteidet nem felejtettem el. ¹⁴² Igazságod örökre igazság és igaz a te tanod. ¹⁴³ Szorultság és szük-

ség értek engem, parancsaid az én gyönyörűségem.
¹⁴⁴ Igazság a te bizonyságaid örökre, értelmet adj nekem,
 hogy éljek!

¹⁴⁵ Egész szívvel felkiáltottam: hallgass meg, Örökké-
 való, törvényeidet hadd óvom meg! ¹⁴⁶ Hívtalak, segíts
 engem, hogy megőrizhessem bizonyságaidat. ¹⁴⁷ Megelőz-
 tem a szürkületet és fohászkodtam; ígédre várakoztam.
¹⁴⁸ Megelőzték szemeim az őrszakokat, hogy elmélkedjem
 szavadról. ¹⁴⁹ Hangomat halljad szereteted szerint, Örökké-
 való, ítéleted szerint éltesz engem! ¹⁵⁰ Közelednek a gaz-
 ságot hajhászók, tanodtól eltávolodtak. ¹⁵¹ Közel vagy,
 Örökkévaló, s mind a parancsaid igazság. ¹⁵² Régen
 tudom bizonyságaidból, hogy örökre alapítottad azokat.

¹⁵³ Lásd nyomorúságomat és ragadj ki, mert tanodat
 nem felejtettem el. ¹⁵⁴ Vidd ügyemet és válts meg engem,
 szavad szerint éltesz engem! ¹⁵⁵ Távol van a gonoszok-
 tól segítség, mert törvényeidet nem keresték. ¹⁵⁶ Irgal-
 mad nagy, oh Örökkévaló, ítéleteid szerint éltesz engem!
¹⁵⁷ Sokan vannak üldözőim és szorongatóim, bizonysa-
 gaidtól nem hajoltam el. ¹⁵⁸ Láttam hütlenkedőket és el-
 undorodtam, a kik szavadat nem őrizték meg. ¹⁵⁹ Lásd,
 hogy szeretem rendeleteidet, Örökkévaló, szereteted sze-
 rint éltesz engem! ¹⁶⁰ Ígédnek összege igazság és örökké
 tart minden igazságos ítéleted.

¹⁶¹ Nagyok üldöztek engem ok nélkül, de ígédől meg-
 rettent szívem. ¹⁶² Örvendek én a te szavadon, mint ki
 nagy zsákmányt talál. ¹⁶³ Hazugságot gyűlölök és utálok;
 tanodat szeretem. ¹⁶⁴ Hétszer naponta dicsértelek, igaz-
 ságos ítéleteidért. ¹⁶⁵ Bőséges béke jut azoknak, kik sze-
 retik tanodat, s nincs számukra botlás. ¹⁶⁶ Reményked-
 tem segítségedre, Örökkévaló, s parancsaidat megtettem.
¹⁶⁷ Megőrizte lelkem bizonyságaidat és megszerettem őket

nagyon. ¹⁶⁸ Megőriztem rendeleteidet és bizonyosságaidat, mert mind az útjaim előtted vannak.

¹⁶⁹ Közel jusson színedhez fohászkodásom, Örökkévaló, igéd szerint adj nekem értelmet. ¹⁷⁰ Jusson könnyörgésem színed elé, szavad szerint ments meg engem! ¹⁷¹ Ömledeztesse nek ajkaim dicséretet, mert törvényeidre tanítasz engem. ¹⁷² Hangoztassa nyelvem szavadat, mert mind a parancsaid igazság. ¹⁷³ Legyen kezed megsegítésemre, mert rendeleteidet választottam. ¹⁷⁴ Vágyódtam üdvödre, oh Örökkévaló, és tanod az én gyönyörűségem. ¹⁷⁵ Hadd éljen lelkem és dicsérjen téged, és ítéleteid segítsenek engem. ¹⁷⁶ Eltévedtem, mint bujdosó bárányt keresd szolgádat, mert parancsaidat nem felejtettem el.

120. ¹ Zarándoklás éneke.

Szorultságomban az Örökkévalóhoz kiáltottam föl és ő meghallgatott engem. ² Örökkévaló, mentsd meg lelkemet hazug ajaktól, csalárdság nyelvétől! ³ Mit ad neked és mit gyarsapít neked a csalárdság nyelve? ⁴ Vitéznek élesített nyilai, meg rekettyének parazsa! ⁵ Jaj nekem, hogy Mésekhnél tartózkodtam, lakoztam Kédár sátrai mellett! ⁶ Sokat lakozott a lelkem a béke gyűlölői mellett. ⁸ Én merő béke vagyok; de midőn beszélek, ők harczra készek.

121. ¹ Ének a zarándoklásra.

A hegyek felé emelem szemeimet: honnan jön segítségem? ² Segítségem az Örökkévalótól, ki égnek és földnek teremtője. ³ Ne engedje ingadozni lábadat, ne szunnyadjon a te őriződ! ⁴ Ime, nem szunnyad és nem alszik Izraél őrzője. ⁵ Az Örökkévaló a te őriződ, az Örökkévaló a te árnyékod, jobb kezed mellett. ⁶ Nappal

nem ver téged a nap, sem éjjel a hold. ⁷ Az Örökkévaló megőríz téged minden rossztól, megőrzi lelkedet. ⁸ Az Örökkévaló megőrzi mentedet és jöttödöt, mostantól mindörökké!

¹ Zarándoklás éneke. Dávidtól.

122.

Örültem, mikor azt mondták nekem: az Örökkévaló házába menjünk. ² Ott álltak lábaink kapuidban, oh Jeruzsálem! ³ Jeruzsálem, mely építve van, mint oly város, mely egyaránt összekapcsoltatott; ⁴ a hová felvonáltak a törzsek, Jáh törzsei, bizonyságul Izraélnek, hogy hálát adjanak az Örökkévaló nevének. ⁵ Mert ott ültek trónokon törvényre, trónjain Dávid házának. ⁶ Kérdezzétek Jeruzsálem békéjét: boldogok legyenek, kik téged szeretnek! ⁷ Legyen béke bástyádon, boldogság palotáidban! ⁸ Testvéreim és társaim kedvéért, hadd szólok: Béke benned! ⁹ Az Örökkévalónak Istenünknek háza kedvéért, hadd kérjek jót neked!

¹ Zarándoklás éneke.

123.

Hozzád emeltem szemeimet, te ki az égben trónolsz! ² Ime, mint szolgák szemei uruknak kezére, mint szolgáló szemei úrnője kezére: úgy fordulnak szemeink az Örökkévalóhoz Istenünkhöz, mígnem kegyelmez nekünk. ³ Kegyelmezz nekünk, Örökkévaló, kegyelmezz nekünk, mert bőven jóllaktunk a csúfolással; ⁴ bőven is jóllakott lelkünk, gúnyjával a gondtalanoknak, csúfolásával a gőgös elnyomóknak.

¹ Zarándoklás éneke. Dávidtól.

124.

Ha nem az Örökkévaló az, ki velünk volt — így szóljon Izraél — ² ha nem az Örökkévaló az, ki velünk volt,

midőn ránk támadtak emberek: ³ akkor elevenen nyeltek volna el bennünket, midőn haragjuk föllobbant ellenünk; ⁴ akkor a vizek elsodortak volna bennünket, patak ment volna át lelkünk fölött; ⁵ akkor átmentek volna lelkünk fölött a kevély vizek. ⁶ Áldva legyen az Örökkévaló, ki nem adott bennünket ragadmányul fogaiknak! ⁷ Lelkünk mint a madár megmenekült a madarászok töréből; a tör eltörött és mi megmenekültünk. ⁸ Segítségünk az Örökkévaló nevében van, ki égnek és földnek teremtője.

125. ¹ Zarándoklás éneke.

A kik az Örökkévalóban bíznak, akár a Czión hegye, mely nem ingadozik, örökké megmarad. ² Jeruzsálem — hegyek vannak körülötte, az Örökkévaló pedig körülötte az ő népének, mostantól mindörökké. ³ Mert nem marad végig a gonoszság vesszeje az igazak sorsán, azért, hogy ne nyújtsák ki az igazak jogtalanságra kezeiket. ⁴ Tégy jót, Örökkévaló, a jókkal és azokkal, a kik egyenesek szíveikben! ⁵ De a kik elhajolnak görbe útjaikra — vigye el őket az Örökkévaló a jogtalanságot cselekvőkkel! Béke Izraélre!

126. ¹ Zarándoklás éneke.

Midőn visszahozta az Örökkévaló Czión foglyait, úgy voltunk, mint a kik álmodnak. ² Akkor megtelt szájunk nevetéssel és nyelvünk újjongással; akkor szóltak a nemzetek közt: nagyokat mívelt az Örökkévaló ezekkel! ³ Nagyokat mívelt az Örökkévaló velünk; vidámak voltunk. ⁴ Hozd vissza, Örökkévaló, foglyainkat, mint folyam-medreket a délvidéken. ⁵ A kik könnyel vetettek, újjongással aratnak: ⁶ menve mén és sír, a ki viszi a vetőmag szóratját; jöttön jó, újjongással, a ki viszi kévéit.

¹ Zarándoklás éneke. Salamontól.

127.

Ha az Örökkévaló nem építi fel a házat, hiába fáradoztak vele építői; ha az Örökkévaló nem őrzi meg a várost: hiába virraszt az őr. ²Hiába az nektek, kik korán keltek, későn ültök, kik eszitek a gyötrődés kenyerét: így ad ő kedveltjének alvásban. ³Íme, birtok az Örökkévalótól gyermekek, jutalom a testnek gyümölcse. ⁴Mint nyilak vitéznek kezében, olyanok az ifjúkor gyermekei; ⁵boldog a férfi, ki megtöltötte tegzét velök, nem szégyenülnek meg, midőn ellenségekkel beszélnek a kapuban.

¹ Zarándoklás éneke.

129.

Boldog mindaz, a ki féli az Örökkévalót, a ki útjaiban jár! ²Kezeid szerzeményét midőn eszed, boldog vagy és jó dolgod van. ³Feleséged akár a gyümölcstermő szőlőtő házad belsejében; gyermekeid akár olajfacsemeték körülötte asztalodnak. ⁴Íme, bizony így áldatik meg a férfi, a ki féli az Örökkévalót! ⁵Áldjon meg téged az Örökkévaló Cziónból és nézd Jeruzsálem jólétét élted minden napjaiban, ⁶és láss gyermekeket gyermekeidtől! Béke Izraélre!

¹ Zarándoklás éneke.

129.

Sokat szorongattak engem ifjúkorom óta — mondja csak Izraél — ²sokat szorongattak engem ifjúkorom óta, még sem bírtak velem! ³Hátamon szántottak a szántók, hosszúra húzták barázdájukat. ⁴Az Örökkévaló igazságos: szétvágta a gonoszok kötelét. ⁵Szégyent valljanak és hátráljanak meg mind a Czión gyűlölői; ⁶legyenek mint a háztetők fűve, mely mielőtt kitépik, elszáradt; ⁷melylyel nem töltötte meg markát az arató, sem ölét

a kévekötő, ^s s nem mondták az arra menők: az Örökkévaló áldása reátok! Áldunk titeket az Örökkévaló nevében!

130. ¹ Zarándoklás éneke.

A mélységből szólítalak, Örökkévaló! ² Uram, hallgass szavamra, legyenek füleid figyelmesek könyörgésem szavára! ³ Ha bűnöket őrzöl meg, Jáh, Uram, ki állhat meg? ⁴ Mert nálad a bűnbocsátás, azért hogy féljünk téged. ⁵ Reménykedtem az Örökkévalóban, reménykedett a lelkem és igéjére várahoztam. ⁶ Lelkem várt az Úrra, inkább mint örök a reggelre, mint örök a reggelre. ⁷ Várahozzál, Izraél, az Örökkévalóra, mert az Örökkévalónál van a szeretet, és bőviben van nála a megváltás; ⁸ és Ő meg fogja váltani Izraélt mind a bűneitől!

131. ¹ Zarándoklás éneke. Dávidtól.

Örökkévaló, nem volt fenhéjázó a szívem, s nem voltak büszkék a szemeim, s nem jártam dolgokban, melyek nagyok és csodálatosak nekem. ² Bizony csitítottam és csendesítettem lelkemet: mint az elválasztott gyermek az anyjánál, mint az elválasztott gyermek, olyan bennem a lelkem. ³ Várahozzál, Izraél, az Örökkévalóra, mostantól mindörökké!

132. ¹ Zarándoklás éneke.

Emlékezzél meg, Örökkévaló, Dávid számára mind az ő sanyargásáról. ² A ki megesküdött az Örökkévalónak, fogadást tett Jákób hatalmasának: ³ nem megyek be házam sátrába, nem szállok föl ágyam nyoszolyájára, ⁴ nem engedek álmat szemeimnek, szempilláimnak szendergést, ⁵ míg nem találom helyet az Örökkévalónak, lakást Jákób hatalmasának. ⁶ Ime, hallottuk Efrátban,

találtuk az erdő mezejében. ⁷ Hadd menjünk be lakásába, boruljunk le lábai zsámolyához! ⁸ Kelj föl, Örökkévaló, nyugvóhelyedre, te és hatalmad ládája. ⁹ Papjaid öltözzenek igazságba és jámboraid ujjongjanak! ¹⁰ Dávid szolgád miatt ne utasítsd vissza fölkenteknek arcát. ¹¹ Megesküdött az Örökkévaló Dávidnak igazában, a mitől el nem tér: Tested gyümölcséből valót helyezek a te trónodra; ¹² ha fiaid megőrzik szövetségemet s bizonyágomat, melyre őket tanítom, fiaik is mindenkorig üljenek a te trónodon! ¹³ Mert kiválasztotta az Örökkévaló Cziónt, megkivánta azt magának lakóhelyül: ¹⁴ ez nyugvóhelyem mindenkorra, itt fogok lakni, mert megkivántam azt. ¹⁵ Eleségét áldva áldom, szűkölködőit jóllakatom kenyérrel, ¹⁶ papjait meg üdvbe öltöztetem, és jámborai ujjongva ujjonganak. ¹⁷ Ott sarjasztok szarvat Dávidnak, elrendezek mécesst fölkentemnek. ¹⁸ Ellenségeit szégyenbe öltöztetem, rajta pedig tündöklék koszorúja.

¹ Zarándoklás éneke. Dávidtól.

133.

Ime, mi jó és mi kedves, hogy testvérek együtt laknak! ² Akár a jó olaj a fejen, a szakállra lefolyó, Áron szakállára, a mely lefoly ruháinak szélére; ³ akár a Chermón harmata, a mely lefoly Czión hegyeire — mert oda rendelte az Örökkévaló az áldást, életet mindörökké!

¹ Zarándoklás éneke.

134.

Ime, áldjátok az Örökkévalót, mind az Örökkévaló szolgái, kik álltok az Örökkévaló házában az éjjeleken. ² Emeljétek föl kezeiteket a szentély felé és áldjátok az Örökkévalót! ³ Áldjon meg téged az Örökkévaló Cziónból, ki égnek és földnek teremtője!

135. ¹ Hallelúja! Dicsérjétek az Örökkévaló nevét, dicsérjétek, az Örökkévaló szolgálói ti, ² a kik álltok az Örökkévaló házában, Istenünk házának udvaraiban! ³ Dicsérjétek Jáht, mert jóságos az Örökkévaló; zengjétek nevének, mert kedves. ⁴ Mert Jákóbot választotta ki magának Jáh, Izraélt kiváló tulajdonául. ⁵ Mert tudom én, hogy nagy az Örökkévaló s a mi Urunk inkább mind az isteneknél. ⁶ Mindent, a mit akart az Örökkévaló, megtett az égben és a földön, a tengerekben és mind a mélységekben. ⁷ Fölszállat felhőket a föld végéről, villámokat készít az esőhöz, kihoz szelet tárházaiból. ⁸ A ki megverte Egyiptom elsőszülötteit, embertől baromig; ⁹ küldött jeleket és csodákat közepedbe, oh Egyiptom, Fáraóra és mind a szolgálóira. ¹⁰ A ki megvert sok nemzetet, s megölt hatalmas királyokat: ¹¹ Szichónt, az Emóri királyát és Ógot, Básán királyát, és Kanaán királyságait mind; ¹² s adta országukat birtokul, birtokul Izraél népének. ¹³ Örökkévaló, neved örökké tart; Örökkévaló, híred nemzedékre meg nemzedékre! ¹⁴ Mert igazát szerzi az Örökkévaló népének és szolgálóin szánakozik. ¹⁵ A nemzetek bálványai ezüst és arany, ember kezeinek művei. ¹⁶ Szájuk van, de nem beszélnek, szemeik vannak, de nem látnak; ¹⁷ füleik vannak, de nem hallanak, még lehelet sincsen szájukban. ¹⁸ A milyenek ők, legyenek készítőik, mindenki, ki bennök bízik. ¹⁹ Izraél háza, áldjátok az Örökkévalót, Áron háza, áldjátok az Örökkévalót! ²⁰ Lévi háza, áldjátok az Örökkévalót, istenfélők ti, áldjátok az Örökkévalót! ²¹ Áldva legyen az Örökkévaló Cziónból, a Jeruzsálemben lakozó! Hallelúja!

136. ¹ Adjátok hálát az Örökkévalónak, mert jóságos, mert örökké tart a kegyelme! ² Adjátok hálát az istenek

Istenének, mert örökké tart a kegyelme. ³ Adjatok hálát az urak Urának, mert örökké tart a kegyelme. ⁴ Annak, ki egyedül mivel nagy csodatetteket, mert örökké tart a kegyelme. ⁵ Annak, ki értelemmel készítette az eget, mert örökké tart a kegyelme. ⁶ Annak, ki a földet kiterítette a vizek fölé, mert örökké tart a kegyelme. ⁷ Annak, ki nagy világítókat készített, mert örökké tart a kegyelme. ⁸ A napot uralkodásra nappal, mert örökké tart a kegyelme. ⁹ A holdat és csillagokat uralkodásra éjjel, mert örökké tart a kegyelme. ¹⁰ Annak, ki megverte Egyiptomot elsőszülöttjeikben, mert örökké tart a kegyelme. ¹¹ S kivezette Izraélt közülök, mert örökké tart a kegyelme. ¹² Erős kézzel és kinyújtott karral, mert örökké tart a kegyelme. ¹³ Annak, ki hasábokra hasította a nádas tengert, mert örökké tart a kegyelme. ¹⁴ És közepén átvonultatta Izraélt, mert örökké tart a kegyelme. ¹⁵ És behajította Fáraót és hadát a nádas tengerbe, mert örökké tart a kegyelme. ¹⁶ Annak, ki a pusztában járatta népét, mert örökké tart a kegyelme. ¹⁷ Annak, ki megvert nagy királyokat, mert örökké tart a kegyelme. ¹⁸ S megölt hatalmas királyokat, mert örökké tart a kegyelme. ¹⁹ Szíchónt, az Emóri királyát, mert örökké tart a kegyelme. ²⁰ És Ógot, Básán királyát, mert örökké tart a kegyelme. ²¹ És adta országukat birtokul, mert örökké tart a kegyelme. ²² Birtokul Izraélnek, az ő szolgájának, mert örökké tart a kegyelme. ²³ A ki alacsonyságunkban megemlékezett rólunk, mert örökké tart a kegyelme. ²⁴ S megváltott minket szorongatóinktól, mert örökké tart a kegyelme. ²⁵ Kenyeret ad minden halandónak, mert örökké tart a kegyelme. ²⁶ Adjatok hálát az ég Istenének, mert örökké tart a kegyelme.

137. ¹ Bábel folyóinál — ott ültünk, sirtunk is, mikor megemlékeztünk Cziónról. ² A fűzfákra aggattuk benne hárfáinkat. ³ Mert ott kértek tőlünk foglyulejtőink ének-szót, és zaklatóink vígságot: énekeljetez nekünk Czión énekeiből! ⁴ Hogyan énekeljük az Örökkévaló énekét idegen földön? ⁵ Ha rólad megfeledkezem, Jeruzsálem, feledkezzék rólam a jobbom! ⁶ Tapadjon nyelvem inyemhez, ha meg nem emlékezem rólad, ha föl nem emelem Jeruzsálemet örömöm tetejére! ⁷ Emlékezzél meg, Örökkévaló, Jeruzsálem napjáról, Edóm fiairól, a kik azt mondták: düljátok, düljátok az alapig benne! ⁸ Bábel leánya, pusztulásra való te — boldog, a ki megfizeti néked tette-det, melyet elkövettél rajtunk! ⁹ Boldog, a ki megragadja, és szétzúzza kisdedeidet a sziklán!

138. ¹ Dávidtól.

Magasztallak egész szívemmel, szemben az istenekkel zengek neked. ² Leborulok szent templomod felé és magasztalom nevedet szeretetedért és hűségédért, mert nagygyá tetted minden neved fölött a szavadat. ³ A mely napon hívtalak, meghallgattál; büszkévé teszel, lelkemben erő van. ⁴ Magasztaljanak téged, Örökkévaló, mind a föld királyai, mert hallották szájad szavait, ⁵ és énekeljék meg az Örökkévaló útjait, mert nagy az Örökkévaló dicsősége. ⁶ Mert magas az Örökkévaló, de látja az alacsonyt s a fenhéjazót messziről ismeri. ⁷ Ha járok szorongatás közepette, életben tartasz; ellenségeim haragja ellen kinyújtod kezedet, s megsegít engem a te jobbod. ⁸ Az Örökkévaló végez érettem; Örökkévaló, kegyelmed örökké tart, kezeid műveit ne hagyd cserben!

¹A karmesternek. Zsoltár Dávidtól.

139.

Örökkévaló, átkutattál engem és megismertél. ²Te ismered ültemet és keltemet, érted gondolatomat messziről. ³Jártamat és feketemet meghánytad, s mind az útjaimat kitapasztaltad, ⁴mert nincs szó nyelvemen; immár, Örökkévaló, ismered azt egészen. ⁵Hátul és elől körülzártál engem és reám tetted kezedet. ⁶Csodálatos nekem a megismerése, túl magas, nem bírom meg. ⁷Hová menjek szellemedtől, s hová szökjem szined elől? ⁸Ha felszállok az égbe, te ott vagy, s ha ágyat terítenék az alvilágban, imhol vagy. ⁹Venném hajnalnak szárnyait, laknám tengernek végén: ¹⁰ott is kezed vezet engem, és megragad a te jobbod. ¹¹Ha mondom: bizony, sötétség borít el engem és éjjellé válik a világosság körülöttem: ¹²a sötétség sem sötét neked, s az éjjel világít mint a nappal, akár sötétség akár világosság! ¹³Mert te szerzedet veséimet, szótél engem anyám testében. ¹⁴Magasztallak azért, hogy féltelmetesen csodás lettem; csodások a műveid és lelkem tudja nagyon. ¹⁵Nem volt rejtve előtted csontozatom, a hogy alkottattam titokban, himeztettem földnek aljaiban. ¹⁶Idomtalan testemet látták szemeid; s könyvedben mind be vannak írva a napok, melyek alkotandók, midőn egy sem volt még közülök. ¹⁷Nekem pedig mi drágák a gondolataid, oh Isten, mi tetemesek az összegeik! ¹⁸Megolvasnám — számosabbak a fövenynél; fölélbredek és még veled vagyok. ¹⁹Vajha megölnéd, oh Isten, a gonoszt! És vérontás emberei ti, távozzatok tőlem! ²⁰Kik téged megemlítenek fondorlatnál, hamisan ejtették ki nevedet — ellenségeid. ²¹Nemde gyűlölőidet, oh Örökkévaló, gyűlölöm és az ellened támadóktól elundorodom. ²²Teljes gyűlölettel gyűlölöm őket, ellenségeimmé lettek nekem! ²³Kutass át engem, Isten s ismerd meg szívemet; vizes-

gálj meg, s ismerd meg tépelődésemet! ²⁴S lásd, van-e bennem bosszantásnak útja, s vezess engem az örök útra!

140. ¹A karmesternek. Zsoltár Dávidtól.

²Szabadíts meg, Örökkévaló, rossz embertől, erőszakos férfiútól óvj meg engem! ³Kik szívben rosszaságokat gondoltak ki, mindennap harczokat szítanak. ⁴Élesítették nyelvüket, mint a kigyó, vipera mérge van ajkaik alatt. Széla. ⁵Őrizz meg, Örökkévaló, gonosznak kezeitől, erőszakos férfiútól óvj meg engem, kik arra gondoltak, hogy meglökjék lábaimat. ⁶Csapdát rejtettek el ellenem a gögösek meg köteleket, hálót terítettek ki, útnak oldalán töröket vetettek nekem. Széla. ⁷Mondom az Örökkévalónak: Istenem vagy; figyelj, Örökkévaló, könyörgésem szavára! ⁸Örökkévaló, én Istenem, segítségem erőssége, befödted fejemet harczolás napján. ⁹Ne add meg, Örökkévaló, a gonosznak vágyait, szándékát ne engedd teljesezni, midőn emelkedik. Széla. ¹⁰Bekerítőim fejét borítsa ajkaik nyomorultsága! ¹¹Hulljon rájuk parázs, tűzbe döntse őket, gödrökbe, hogy fel ne keljenek! ¹²A nyelv embere ne szilárduljon meg az országban, az erőszak embere — baj hajszolja őt ledőlésig. ¹³Tudom, hogy megszerzi az Örökkévaló a szegénynek igazát, a szűkölködőknek jogát. ¹⁴Bizony az igazak hálát mondanak nevednek, egyenesek ülnek színed előtt.

141. ¹Zsoltár Dávidtól.

Örökkévaló, hívtalak, siess felém; figyelj szavamra, mikor hívlak téged! ²Álljon meg előtted imádságom füstölő szer gyanánt, kezeim fölemelése esti áldozat gyanánt!

³Tégy, Örökkévaló, őrizetet szájamnak, vigyázz ajkaim ajtajára. ⁴Ne hajlítsd szívemet rossz dologra, hogy gazság tetteire vetemedjem jogtalanságot cselekvő férfakkal, és ne étkezzem csemegéikből. ⁵Üt engem az igaz — szeretet az, fedd engem — fejre való olaj az; ne szabadkozzék fejem, mert egyre van imádságom rosszaságaik ellen ⁶Szikla oldalára zuhantak biráik és hallgatták szavaimat, hogy kedvesek. ⁷Mint mikor föl-szaggatják és hasogatják a földet, szétszórattak csontjaink az alvilág szájához. ⁸Mert hozzád, Örökkévaló, én Uram, fordulnak szemeim, benned kerestem menedéket, ne öntsd ki lelkemet! ⁹Őrizz meg a törtől, melyet nekem vetettek, és a jogtalanság cselekvőinek csapdáitól; ¹⁰esse-nek kiki a hálójába a gonoszok egyaránt, míg én elhaladok!

¹Oktató dal Dávidtól, midőn a barlangban volt. Ima. **142.**

²Hangommal az Örökkévalóhoz kiáltok, hangommal az Örökkévalóhoz könyörgök. ³Kiöntöm előtte panaszomat, szorultságomat elmondom előtte. ⁴Midőn elborul bennem szellemem — hisz te ismered ösvényemet — az úton, melyen járok, tört rejtettek el nekem. ⁵Tekints jobbra s nézd: nincs senkim, a ki ismerne; menekvés elveszett előlem, nincs ki lelkemmel törődnék. ⁶Kiáltottam hozzád, Örökkévaló, azt mondtam: te vagy menedékem, osztályrészem az élők országában. ⁷Figyelj fohászomra, mert megfogytam nagyon, ments meg engem üldözőimtől, mert hatalmasabbak nálam! ⁸Hozd ki a börtönből lelkemet, hogy magasztalja nevedet, velem ékeskednek az igazak, midőn jót végzel rajtam.

143. ¹Zsoltár Dávidtól.

Örökkévaló, halljad imámat, figyelj könyörgésemre ; hűségemben hallgass meg, igazságodban ! ²S ne szállj ítéletre szolgáladdal, mert nem bizonyul igaznak előtted semmi élő. ³Mert ellenség üldözte lelkemet, földig zúzta éltemet, lakoztatott engem sötét helyeken, mint őskornak holtjait. ⁴S elborult bennem szellemem, belsőmben eliszonyodik a szívem. ⁵Megemlékeztem a hajdankor napjairól, elmélkedtem minden tettekről, kezed művéről elgondolkodtam. ⁶Kezeimet terjesztettem hozzád ; lelkem, mint a bágyadt föld, eped feléd. Széla. ⁷Gyorsan hallgass meg, Örökkévaló, lelkem elepedt ; ne rejtse el tőlem arczodat, hogy ne legyek hasonlónak a gödörbe szállókhoz. ⁸Hallasd velem reggel szeretetedet, mert benned biztam ; tudasd velem az utat, melyen járjak, mert hozzád vittem lelkemet. ⁹Ments meg ellenségeimtől, Örökkévaló, hozzád menekültem. ¹⁰Taníts engem, hogy megtegyem akarodat, mert te vagy Istenem ; jóságos szellemed vezessen engem síkság földjén. ¹¹Neved kedvéért tarts életben, igazságoddal vezesd ki lelkemet a szorultságból. ¹²És kegyelmedben semmisítsd meg ellenségeimet, és veszítsd el mind a lelkem szorongatóit, mert szolgáló vagyok.

144. ¹Dávidtól.

Áldva legyen az Örökkévaló én sziklám, ki kezeimet háborúra tanítja, újjaimat harcra. ²Kegyelmem és váram, mentsváram és megszabadítóm nekem, pajzsom, s ő benne kerestem menedéket, a ki népeket leigáz én alám. ³Örökkévaló, mi az ember, hogy őt megismerted, a halandó fia, hogy őt számba vetted ? ⁴Az ember a lehelethez hasonlít, napjai mint a muló árnyék. ⁵Örökkévaló, hajtsd meg egedet és szállj le, érintsd meg a hegyeket,

hogy füstölögjenek; ⁶ hajíts villámot és szórd szét őket, küldd nyilaidat és zavard meg őket. ⁷ Nyújtsd ki kezedet a magasból, ragadj ki és ments meg nagy vizektől, az idegenek kezéből; ⁸ kiknek szája hamisat beszélt és jobbjuk hazugság jobbja. ⁹ Isten, új éneket hadd énekelek neked, tíz huru lanton hadd zengenek neked. ¹⁰ Ki segedelmet adott a királyoknak, ki kiragadta szolgáját, Dávidot gonosz kardtól: ¹¹ ragadj ki és ments meg engem az idegenek kezéből, kiknek szája hamisat beszélt, és jobbjuk hazugság jobbja. ¹² A midőn fiaink akár csemeték, nagyra nevelve ifjúkorukban, leányaink akár sarokpillérek, kivágva templomnak mintájára; ¹³ csürjeink telvék, nyújtván eleséget eleségre, juhaink ezrivel szaporodnak, tizezrivel térségeinken; ¹⁴ ökreink megterhelve — sem rés, sem kivonulás, sem sikoltás piacainkon: ¹⁵ boldog a nép, melynek így vagyon dolga, boldog a nép, melynek az Örökkévaló az ő Istene!

¹ Dicsérő dal Dávidtól.

145.

Hadd magasztallak, Istenem, oh király, s hadd áldom nevedet mindörökké. ² Mindennap hadd áldalak téged, s dicsérem nevedet mindörökké. ³ Nagy az Örökkévaló és dicséretes nagyon, és kikutathatatlan az ő nagysága. ⁴ Nemzedék nemzedéknek dicsőíti műveidet és hatalmas tetteidet hirdetik. ⁵ Fenséges dicsőséged díszen és csodáttetteid dolgain hadd gondolkodom el. ⁶ S félelmes tetteid erejéről szóljanak, és nagyságodat hadd beszélem el. ⁷ Nagy jóságod hírét ömleszszék, és igazságodon ujjongjanak. ⁸ Kegyelmes és irgalmas az Örökkévaló, hosszantűrő és nagy szeretetű. ⁹ Jóságos az Örökkévaló mindenekhez, és irgalma rajta van mind az ő művein. ¹⁰ Magasztalnak téged, Örökkévaló, mind a műveid, és jámboraid áldanak téged.

¹¹Királyságod dicsőségéről szólnak, és hatalmadat elmondják, ¹²hogyan tudassák az ember fiaival hatalmas tetteit, és királysága diszének dicsőségét. ¹³Királyságod minden időknél királysága, és uralmad minden nemzedékben meg nemzedékben. ¹⁴Támogatja az Örökkévaló mind az elesőket, s fölegyenesíti mind a görnyedteket. ¹⁵Mindenek szemei hozzád reménykednek, s te megadod nekik eledelöket a maga idején. ¹⁶Megnyitod kezedet és jóllakatsz minden élőt jóakarattal. ¹⁷Igazságos az Örökkévaló mind az útjain és kegyes mind az ő művei iránt. ¹⁸Közel van az Örökkévaló mind a szólítóhoz, mind azokhoz, kik igazán szólítják. ¹⁹Tisztelőinek akaratát megteszi s fohászukat hallja és megsegíti őket. ²⁰Megőrzi az Örökkévaló mindazokat, a kik őt szeretik, de mind a gonoszokat megsemmisíti. ²¹Az Örökkévaló dicséretét mondja el szájam, és áldja minden halandó szentséges nevét mindörökké!

146. ¹Hallelúja!

Dicsérd, én lelkem, az Örökkévalót! ²Hadd dicsérem az Örökkévalót életemben, hadd zengek Istenemnek, amíg vagyok. ³Ne bizzatok nemeseiben, ember fiában, kinek nincsen segedelme: ⁴elszáll szelleme, visszatér földjéhez, azon a napon elvesznek szándékai. ⁵Boldog, kinek Jákób Istene a segítsége, kinek reménye van az Örökkévalóban, az ő Istenében, ⁶ki készítette az eget és földet, a tengert és mindazt, mi bennük van; a ki hűséget tart örökké, ⁷jogot szerez a zsaroltaknak, kenyeret ad az éhezőknek. Az Örökkévaló fölszabadítja a foglyokat; ⁸az Örökkévaló látókká teszi a vakokat; az Örökkévaló fölegyenesíti a görnyedteket; az Örökkévaló szereti az igazakat; ⁹az Örökkévaló megőrzi a jövevényeket, az

árvát és özvegyet föntartja — de a gonoszok útját elgörbíti. ¹⁰Az Örökkévaló király lesz örökké, Istened, oh Czión, nemzedékre meg nemzedékre! Hallelúja!

¹Hallelúja!

147.

Mert jó zengeni Istenünknek, mert kellemes, illendő a dicséret. ²Fölepíti Jeruzsálemet az Örökkévaló, Izraél eltaszítottjait egybegyűjti. ³Ő, ki meggyógyítja a megtört szivüeket és bekötözi fájdalmaikat; ⁴számát olvassa meg a csillagoknak, mindnyájukat néven szólítja. ⁵Nagy az urunk és sok erejű, értelmének nincsen száma. ⁶Föntartja az alázatosakat az Örökkévaló, földig alázza le a gonoszokat. ⁷Énekeljete az Örökkévalónak hálaszóval, zengjete Istenünknek hárfával! ⁸A ki felhőkkel borítja az eget, ki esőt készít a földnek, ki füvet sarjaszt a hegyeken; ⁹megadja kenyerét a baromnak, a hollófiaknak, a melyek felkiáltanak. ¹⁰Nem a lónak erejében telik kívánsága, nem a férfi czombjaiban telik kedve. ¹¹Kedveli az Örökkévaló azokat, kik őt félik, azokat, kik várakoznak kegyelmére. ¹²Dicsőítsd, Jeruzsálem, az Örökkévalót, dicsérd Istenedet, oh Czión! ¹³Mert megerősítette kapuid reteszeit, megáldotta gyermekeidet tebenned. ¹⁴Ő, ki békét teszen határodul, búzának javával jóllakat téged; ¹⁵ki szavát a földre küldi, hamarosan szalad az igéje; ¹⁶ki havat ad, akár a gyapju, deret szór, akár a hamu, ¹⁷dobja jegét, akár kenyérdarabok, fagya előtt ki állhat meg? ¹⁸Küldi igéjét s elolvasztja azokat, fuvatja szelét: folynak a vizek. ¹⁹Tudtára adja igéjét Jákóbnak, törvényeit és rendeleteit Izraélnek. ²⁰Nem tett úgy egy nemzetnek sem, és rendeleteit — nem ismerik azokat. Hallelúja!

148. ¹Hallelúja!

Dicséritek az Örökkévalót az égből, dicséritek a magasságban! ²Dicséritek mind az ő angyalai, dicséritek mind az ő seregei! ³Dicséritek, nap és hold, dicséritek mind a világító csillagok! ⁴Dicséritek, egek egei s a vizek, melyek az egeken fölül vannak! ⁵Dicsérik az Örökkévaló nevét, mert ő parancsolta, s megteremtődtek; ⁶odaállította őket mindenkorra, örökre, törvényt adott, meg nem szeghetőt. ⁷Dicséritek az Örökkévalót a földről, tengeri szörnyek és mind a mélységek; ⁸tűz és jégeső, hó és füst, szélvihar, igéjének végezője; ⁹a hegyek és mind a halmok, gyümölcsfa és mind a czedrusfák; ¹⁰a vad és minden barom, csúszó-mászó és szárnyas madár; ¹¹föld királyai és mind a nemzetek, vezérek és mind a föld birái. ¹²ifjak meg hajadonok is, vének fiatalokkal együtt. ¹³Dicséritek az Örökkévaló nevét, mert magasztos az ő neve egyedül — fensége föld és ég fölött van. ¹⁴Felemelte népe szarvát, dicséretül mind a jámborainak, Izraél fiainak, a hozzá közelvaló népnek. Hallelúja!

149. ¹Hallelúja!

Énekeljete az Örökkévalónak új éneket, dicsérete hangozzék a jámborok gyülekezetében! ²Örüljön Izraél a teremtmőjében, Czión fiai vigadjanak királyukban! ³Dicsérik nevét körtáncz mellett, dobbal és hárfával zengjenek neki. ⁴Mert az Örökkévalónak kedve telik népében, megdicsőíti az alázatosakat segítséggel. ⁵Vigadjanak a jámborok dicsőségben, ujjongjanak fekvőhelyeiken; ⁶Isten magasztalása torkukban, és két élű kard kezükben — ⁷hogy bosszút végezzenek a nemzeteken, fenyítéseket a népeken; ⁸hogy megkössék királyaikat bilincsekkel, s elő-

kelőiket vasbéklyókkal; ⁹ hogy végezzék rajtuk a megírott törvényt. Dísze az mind az ő jámborainak. Hallelúja!

¹Hallelúja!

150.

Dicsérjétek Istent szentélyében, dicsérjétek hatalmas mennyboltozatában! ²Dicsérjétek hatalmas tetteiért, dicsérjétek bőséges nagysága szerint! ³Dicsérjétek harsonafuvásával, dicsérjétek lanttal és hárfával! ⁴Dicsérjétek dobbal és körtánczczal, dicsérjétek zeneszerekkel és fuvolával! ⁵Dicsérjétek hangzatos czimbalmokkal, dicsérjétek riadásos czimbalmokkal! ⁶Minden lélek dicsérje Jáht! Hallelúja!

PÉLDABESZÉDEK.

1. ¹ Példabeszédei Salamonnak, Dávid fiának, Izraél királyának. ² Hogy tudjunk bölcseséget és oktatást, hogy értsük az értelmesség mondásait; ³ hogy elfogadjunk belátásra való oktatást, igazságot, jogot és egyenességet; ⁴ hogy adjanak az együgyűeknek okosságot, az ifjúnak tudást és meggondolást; ⁵ hallja a bölcs s gyarapodjék tanulásban, s az értelmes útmutatást szerezzon; ⁶ hogy értsünk példázatot s ékes beszédet, bölcsök szavait és rejtvényeit. ⁷ Istenfélelem a tudás kezdete; bölcseséget és oktatást az oktalanok megvetnek.

⁸ Halljad, fiam, atyád oktatását és el ne hagyjad anyád tanítását; ⁹ mert kecses füzér azok fejednek és díszláncz a te nyakadnak. ¹⁰ Fiam, ha téged vétkesek csábítanak, ne engedj! ¹¹ Ha azt mondják: jer velünk, leselkedjünk vérre, ólálkodjunk ártatlanra ok nélkül; ¹² nyeljük el őket elevenen, mint az alvilág és egészen, mint a verembe szállókat; ¹³ mindenféle drága vagyont találunk, megtöltjük házainkat zsákmánynyal; ¹⁴ sorsodat veted közöttünk, egy zacskónk lesz mindnyájunknak: ¹⁵ fiam, ne járj az úton velük, tartsd vissza lábadat ösvényüktől; ¹⁶ mert lábaik rosszra futnak, és sietnek vért ontani. ¹⁷ Hisz hiába van kivette a háló minden szárnyas szemei előtt.

¹⁸ Ők pedig a maguk vérére leselkednek, a maguk lelkére ólálkodnak. ¹⁹ Ilyenek útjai mindenkinek, ki nyereszkedést üz: gazdájának lelkét veszi az el.

²⁰ Bölcsesség az utczán megszólal, a piaczkon hallatja hangját; ²¹ zajongó utczák sarkán hirdet, kapuk bejáratain, a városban mondja el mondásait: ²¹ Meddig, együgyűek, szeretitek az együgyűséget, s kívánják meg a csúfolók a csúfolást, és gyűlölik a balgák a tudást? ²³ Fordulnátok feddésekre! Ime, ömleszténém nektek szellememet, tudatnám veletek szavaimat.

²⁴ Mivel hivtalak, de ti vonakodtatok, kinyujtottam kezemet, de senki sem figyelt, ²⁵ elvetettétek minden tanácsomat és feddésemenek nem engedtetek: ²⁶ én is nevettek majd szerencsétlenségteken, gúnyolódok, mikor eljő rettegetek, ²⁷ mikor eljő mint zivatar a ti rettegetek és szerencsétlenségtek mint szélvész érkezik, mikor jó reátok szorultság és szükség. ²⁸ Akkor hívnak majd engem, de nem felelek, keresnek engem, de nem találják meg; ²⁹ mivelhogy gyűlölték a tudást s az istenfélelmet nem választották, ³⁰ nem engedtek tanácsomnak, megvetették minden feddésemet. ³¹ Egyenek hát az útjok gyümölcséből, s lakjanak jól a maguk tanácsaiból. ³² Mert az együgyűek megátalkodottsága megöli őket, s a balgák gondatlansága elveszti őket; ³³ de a ki rám hallgat, biztos fog lakni s nyugodt lesz a veszedelem rettegetésétől.

¹ Fiam, ha elfogadod mondásaimat és parancsaimat? magadnál rejtéd, ² figyeltetve füledet a bölcseségre, szívedet az értelemre hajtod; ³ bizony, ha az értelmességet hívod, az értelemért hallatod szavadat; ⁴ ha keresed azt, mint az ezüstöt, s mint a kincseket kutatod: ⁵ akkor

megérted az Isten félelmét, s Isten megismerését találod. ⁶ Mert az Örökkévaló ad bölcseséget, szájából tudást és értelmet; ⁷ üdvöt tartogat az egyeneseknek, pajzsa ő a gáncstalanul járóknak, ⁸ megóva a jognak ösvényeit és őrizve jámborainak útját. ⁹ Akkor értesz igazságot és jogot és egyenességet — a jónak minden nyomdokát. ¹⁰ Mert bölcsesség jut szivedbe, és tudás kedves lesz a lelkednek. ¹¹ Meggondolás fog örködni feletted, értelm meg fog óvni tégedet. ¹² Hogy megmentsen téged a rossznak útjától, embertől, ki ferdeségeket beszél, ¹³ a kik elhagyják az egyenesség ösvényeit, hogy járjanak sötétség útjain; ¹⁴ kik örülnek azon, hogy rosszat tesznek, vígadnak a rossznak ferdeségén; ¹⁵ kik ösvényeiken fonákok s álnokok a nyomdokaikban. ¹⁶ Hogy megmentsen téged idegen asszonytól, idegen nőtől, ki simává tette mondásait; ¹⁷ ki elhagyta ifjúkori társát és Istene szövetségét elfelejtette. ¹⁸ Mert halálra hanyatlík az ő házával és az árnyakhoz nyomdokai. ¹⁹ Mind, a kik bemennek hozzá, nem térnek vissza s nem érik el az élet ösvényeit. ²⁰ Azért, hogy járj a jóknak útján s megőrizzed az igazak ösvényeit. ²¹ Mert az egyenesek fogják lakni az országot és a gáncstalanok megmaradnak benne. ²² De a gonoszok ki fognak irtatni az országból és a hűtlenedőket kiszakítják belőle.

3. ¹ Fiam, tanomat el ne felejtse s parancsaimat óvja meg a szíved; ² mert hosszú életet s életnek meg békének az éveit gyarapítják neked. ³ Szeretet és hűség ne hagyjanak el téged, kösd azokat nyakadra, írjad szíved táblájára; ⁴ hogy találj kegyet és kiváló észet Isten és ember szemeiben.

⁵ Bízál az Örökkévalóban egész szíveddel, és értelmes-

ségedre ne támaszkodjál. ⁶ Minden útjaidban ismerd meg őt s ő majd egyengeti ösvényeidet. ⁷ Ne légy bölcs a magad szemeiben, féljed az Örökkévalót és távozz a rossztól. ⁸ Gyógyítás lesz az testednek, s üdítés csontjaidnak. ⁹ Tiszteld az Örökkévalót vagyondból s minden természet zsengejéből, ¹⁰ s megtelnek csüreed bőséggel s mustól áradnak el présházaid.

¹¹ Az Örökkévaló oktatását, fiam, meg ne vesd s ne utáld meg fenyítését; ¹² mert a kit szeret az Örökkévaló, azt fenyíti, miként atya, a ki fiát kedveli. ¹³ Boldog az ember, ki bölcseséget talált és az ember, ki értelemre szert tett; ¹⁴ mert jobb az ő megszerzése mint ezüst megszerzése és finom aranynál a jövedelme. ¹⁵ Becsesebb az koráloknál, és mind a drágaságaid nem érnek föl vele. ¹⁶ Hosszú élet van jobbában, baljában gazdagság és dicsőség. ¹⁷ Útjai kellemesség útjai és mind az ösvényei béke. ¹⁸ Élet fája az a hozzá ragaszkodóknak, és bár ki tartja, boldognak mondható.

¹⁹ Az Örökkévaló bölcseséggel alapította a földet, megszilárdította az eget értelemmel; ²⁰ tudása által hasadtak meg a mélységek és a fellegek harmattól csepegtek. ²¹ Fiam, ne mozduljanak el szemeid elől, óvd meg a valódi belátást és a meggondolást; ²² s majd lesznek élettől a te lelkednek és kedvességül a te nyakadnak. ²³ Akkor bizton fogsz járni útadon, s lábadat meg nem ütöd. ²⁴ Ha lefekszel, nem rettegsz, s mikor lefeküdtél, kellemes lesz az álmod. ²⁵ Nem kell félned hirtelen rettegetéstől s a gonoszoknak zivatarától, midőn megjő. ²⁶ Mert az Örökkévaló lesz bizodalmad s megőrzi lábadat a kelep-czétől. ²⁷ Ne vond meg a jót gazdájától, midőn kezed hatalmában van, hogy megtegyed. ²⁸ Ne mondd felebarátodnak: menj és térj vissza, majd holnap adok — holott

van nálad. ²⁹ Ne koholj felebarátod ellen rosszat, holott ő bizton lakik nálad. ³⁰ Ne perelj emberrel ok nélkül, ha nem tett veled rosszat. ³¹ Ne irigykedj erőszakos férfira és ne válaszd semmi útját: ³² mert az Örökkévaló utálata az álnok, de egyenesekkel van meghittsége. ³³ Az Örökkévalónak átka van a gonosznak házában, de az igazak hajlékát megáldja. ³⁴ Ha csúfolókkal jár el, megcsúfolja őket, de az alázatosoknak kegyet ad. ³⁵ A bölcsék dicsőséget kapnak birtokul, de a balgák szégyent visznek el.

4. ¹ Halljátok, fiúk, az atya oktatását s figyeljete, hogy megösmerjétek az értelmességet; ² mert jó tanúlságot adtam nektek, tanomat el ne hagyjátok. ³ Mert fia voltam atyámnak, gyöngéd s egyetlen az anyám előtt; ⁴ az tanított meg engem, s mondta nékem: Tartsa meg szavaimat szíved, őrizd meg parancsaimat, hogy élj. ⁵ Szerezz bölcseséget, szerezz értelmességet; ne felejtsd el, ne hajolj el szájam mondásaitól. ⁶ Ne hagyd el őt s megőriz téged, szeresd őt és megóv téged. ⁷ Kezdeté a bölcsességnek: szerezz bölcseséget! s minden szerzeményeden szerezz értelmességet! ⁸ Tüntesd ki őt és fölemel téged, tiszteltté tesz téged, midőn átkarolod. ⁹ Ad majd fejednek kecses füzért, díszes koronával ajándékoz meg téged. ¹⁰ Halljad fiam s fogadd el mondásaimat, hogy megsokasodjanak a te életed évei. ¹¹ Bölcsesség útjára tanítottalak, jártalak az egyenesség nyomdokaiban. ¹² Jártadban nem szorul meg lépésed, s ha futsz, nem botlasz meg. ¹³ Ragaszkodjál az oktatáshoz, ne hagyd abba, óvd meg őt, mert ő az életed. ¹⁴ A gonoszok ösvényére ne menj, és ne haladj a rosszak útján. ¹⁵ Vesd el, ne vonulj rajta, térj le róla s vonulj el. ¹⁶ Mert nem alusznak, ha rosszat nem tesznek, s el van rabolva álmuk, ha botlást nem

okoznak. ¹⁷ Mert ették a gonoszság kenyerét és az erőszakoskodás borát isszák. ¹⁸ S az igazak ösvénye akár a fényes napvilág, mely egyre világosabb lesz a nappal megszilárdultáig; ¹⁹ a gonoszok útja akár az éjhomály, nem tudják, miben botlanak meg.

²⁰ Fiam, szavaimra figyelj, mondásaimra hajtsad füledet; ²¹ ne mozduljanak el szemeid elől, őrizd azokat szíved belsejében: ²² mert élet azok megtalálóiik számára s egész testöknek gyógyulás. ²³ Minden örzendőnél jobban óvjad szívedet, mert abból erednek az élet forrásai. ²⁴ Vesd le magadról a szájnak görbeségét, s az ajkak ferdeségét távolítsd el magadtól. ²⁵ Szemeid előre tekintsenek és szempilláid egyenesen nézzenek magad elé. ²⁶ Mérlegeld lábad nyomdokát s mind az útjaid megszilárdúlnak. ²⁷ Ne hajolj jobbra és balra, távoztasd lábadat a rossztól.

¹ Fiam, bölcseségemre figyelj, értelmemre hajtsad füledet, ² hogy megőrizd a meggondolást s a tudást óvják meg az ajkaid. ³ Mert szinméztől csepegnek az idegen nőnek ajkai és inye simább az olajnál; ⁴ de a vége keserű, mint az üröm, éles, mint a kétélű kard. ⁵ Lábai halálra szállnak le, az alvilágot tartják lépteik; ⁶ az élet ösvényeit nehogy mérlegelje, tétováztaik nyomdokai, a nélkül hogy tudná.

⁷ Most pedig, fiúk, hallgassatok reám, s ne térjeteik el szájam mondásaitól! ⁸ Távol tartsd tőle útadat, s ne közeledjél háza bejáratához. ⁹ Nehogy másoknak adjad díszedet és esztendőidet a kegyetleneknek; ¹⁰ nehogy idegeknek lakjanak jól erőddel és fáradalmaiddal idegen ember házában. ¹¹ Söhajtasz majd végeden, midőn elfogy tested és húsod, ¹² és azt mondod: mint gyűlöltem az oktatást s a feddést megvetette szívem, ¹³ és nem hall-

gattam oktatóim szavára s tanítóim felé nem hajtottam fülemet! ¹⁴ Kevés híján benn voltam minden bajban, gyülekezet és község közepette! ¹⁵ Igyál vizet saját vermedből és folyóvizet saját kutadból. ¹⁶ Az utczára omoljanak forrásaid, a piacokra vizpatakok? ¹⁷ Legyenek egyedül a tieid s nem idegenekéi veled együtt. ¹⁸ Legyen a te kútfőd áldott s örülj ifjúkorod feleségével. ¹⁹ Szerelmetes özike, kedves zerge: emlői ittasítsanak minden időben, szerelmében mámorosodjál mindig; ²⁰ hisz miért mámorosodnál, fiam, idegen nővel s ölelnéd más asszonynak keblét? ²¹ Mert az Örökkévaló szemei előtt vannak a férfi útjai s mind a nyomdokait mérlegeli. ²² Bűnei megfogják a gonoszt és vétke kötelékeivel fogva tartatik. ²³ Ő meg fog halni oktatás híján s oktalanságának nagyságában eltévelyeg.

6. ¹ Fiam, ha kezes lettél felebarátodnál, tenyeredet összecsapta az idegennél, ² törbe jutottál szájad mondásai által, megfogattál szájad mondásai által: ³ tedd ezt ugyan, fiam, hogy megmenekülj, minthogy felebarátod markába kerültél: menj, tiportasd magadat és ostromold felebarátodat; ⁴ ne engedj álmodot szemeidnek, sem szendergést szempilláidnak; ⁵ menekülj, mint szarvas a kézről, s mint a madár a madarász kezéből.

⁶ Menj a hangyához, rest, nézd útjait, hogy okulj: ⁷ ő, a kinek nincs vezére, felügyelője és uralkodója, ⁸ elkészíti nyáron a kenyerét, összegyűjtötte aratáskor az eledelét. ⁹ Meddig, rest, fogsz feküdni, mikor kelsz fel álmodból? ¹⁰ Egy kis alvás, egy kis szendergés, egy kis kézösszekulcsolás, hogy feküdj: ¹¹ majd eljön, mint vándor, a te szegénységed és szükölködésed, mint a pajzos férfi.

¹² Alávaló ember, jogtalan férfi, szájnak görbeségével jár, ¹³ hunyorgat szemeivel, kapargat lábaival, mutogat újjaival; ¹⁴ ferdeség a szívében, rosszat kohol minden időben, vizsályokat indít. ¹⁵ Azért hirtelen jön meg szerencsétlensége, rögtön megtöretik és nincsen gyógyulás.

¹⁶ Hat dolog van, a mit gyűlöl az Örökkévaló és hét, a mi lelkének utálatosa: ¹⁷ Fennhéjázó szemek, hazug nyelv, és ártatlan vért ontó kezek; ¹⁸ szív, mely jogtalan gondolatokat kohol, lábak, melyek futva sietnek a rosszra; ¹⁹ hazugságnak lehelője, hamis tanú, s a ki vizsályokat indít testvérek közt.

²⁰ Óvd meg, fiam, atyád parancsát és el ne hagyjad anyád tanítását; ²¹ kösd azokat szivedre mindenkor, fűzd azokat nyakadra. ²² Mikor jársz, az vezetni fog téged, mikor lefekszel, örködik feletted, s mikor felébredtél, az beszélget veled. ²³ Mert mécses a parancs és a tan világosság, és élet útja az oktatásnak feddései. ³⁴ Hogy megőrizzen téged a rossz asszonytól, a simanyelvű idegen nőtől. ²⁵ Ne kívánd meg szépségét szívedben, s el ne fogjon téged szempilláival. ²⁶ Mert parázna asszonyért egy czipó kenyérre jutsz, s férjes asszony a drága lelket vadászsza. ²⁷ Kaparhat-e valaki tüzet az ölében és ruhái el nem égnek, ²⁸ avagy járhat-e valaki parázson és lábai meg nem perzselődnek? ²⁹ Olyan az, a ki bemegy felebarátjának feleségéhez, nem marad büntetlenül, bárki hozzányúl. ³⁰ Nem gúnyolják a tolvajt, midőn lop, hogy kielégítse lelkét, midőn éheznek; ³¹ ha rajtakapják, hétszeresen fizet, házának egész vagyonát odaadja. ³² Ki házasságot tör asszonynyal, esztelen; a ki önmagát megrontja, az cselekszi ezt. ³³ Kárt és szégyent talál, és gyalázata nem töröltetik el. ³⁴ Mert féltékenység a férfiúnak dühe s nem

kímél a bosszú napján, ³⁵ nincs tekintettel semmi vált-
ságra s nem enged, noha sokasítod az ajándékot.

7. ¹ Fiam, őrizd meg mondásaimat és parancsaimat rejtse el magadnál. ² Őrizd meg parancsaimat, hogy élj és tanomat, mint szemeid fényét. ³ Kösd azokat újjaidra, írd azokat szived táblájára. ⁴ Mondd a bölcseségnek: nővérem vagy, s rokonnak nevezd az értelmességet; ⁵ hogy megőrizzen idegen asszonytól, idegen nőtől, ki símává tette beszédjét. ⁶ Mert házam ablakán, rácsozatomon át tekintettem ki. ⁷ Ekkor láttam az együgyűek között, észre vettem a fiúk közt egy esztelen ifjút: ⁸ elhalad az utcán annak szöglete mellett és a házához menő uton lépdel, ⁹ szürkületkor, a nap estéjén, éj sötétségében és homályban. ¹⁰ S ime elejébe egy asszony, parázna ruhájú és álnok szívű; ¹¹ zajongó ő és csapongó, házában nem nyugosznak lábai: ¹² egyszer az utcán, másszor piacokon, minden szöglet mellett leselkedik. ¹³ Megragadja őt, megcsókolja őt, szemérmetlen arczczal mondja neki: ¹⁴ Béke-áldozatokkal tartozom, ma megfizettem fogadalmaimat; ¹⁵ azért jöttem ki elédbe, hogy fölkeressem szinedet, és megtalálaltalak. ¹⁶ Takarókkal takartam le nyoszolyámat, egyiptomi tarka szövettel; ¹⁷ behintettem fekvőhelyemet myrrhával, aloéval s fahéjjal. ¹⁸ Jöjj! ittasodjunk szeretettel reggelig, enyelegjünk szerelemben. ¹⁹ Mert nincs otthon a férfi, útra ment messzire; ²⁰ a pénzes zacskót kezébe vette, holdtölte napjára fog haza jönni. ²¹ Elhajlította őt sok rábeszélésével, ajkai simaságával eltántorítja. ²² Megy utána hirtelen, mint ökör, mely a levágásra megyen, s mint békóban fenytéséhez az oktalan; ²³ mignem nyíl furja át máját, a mint madár siet a törhöz, s nem tudja, hogy életébe kerül.

²⁴ Most tehát, fiúk, hallgassatok reám s figyeljetelek szájam mondásaira: ²⁵ ne térjen az ő utjaira szived, ne tévelyegj ösvényein; ²⁶ mert sokan vannak a megöltek, kiket elejtett, és számosak mind a meggyilkoltjai. ²⁷ Az alvilág útjai vannak házában, levisznek a halál kamaráihoz.

¹ Nemde, szólít a bölcsesség és az értelem hallatja hangját; ² magaslatok tetején, az útnál, ösvények közében ott áll, ³ kapuk oldalán, város elején, ajtók bejáratánál megszólal: ⁴ Hozzátok szólok, férfiak, s hangommal az ember fiaihoz. ⁵ Értsetek, együgyűek, okosságot, s balgák ti, értelmes szívűek legyetek! ⁶ Halljátok, mert jeles dolgokat beszélek s ajkaim megnyílása egyenesség: ⁷ mert igazat szól inyem és ajkaim utálata a gonoszság. ⁸ Igazsággal vannak szájam minden mondásai; nincs közöttük ferde és görbe; ⁹ mindnyájan egyenesek az értelmesnek és helyesek azoknak, kik tudást találnak. ¹⁰ Fogadjátok el oktatásomat és ne az ezüstöt, s a tudást inkább válogatott aranyból. ¹¹ Mert jobb a bölcsesség korálknál, és semmi drágaság nem ér fel ő vele. ¹² Én bölcsesség lakom az okosság mellett és tudást, meggondolást találok. ¹³ Istentélelem: gyűlölni a rosszat; gőgöt és gőgösséget, rossz utat és álnok szájat gyűlölök. ¹⁴ Enyém a tanács és valódi belátás, én vagyok az értelem, enyém az erő. ¹⁵ Általam uralkodnak királyok, és törvényt szabnak fejedelmek igazsággal; ¹⁶ általam vezérelnek vezérek és a nemesek, mind a földnek birái. ¹⁷ Azokat, kik engem szeretnek, szeretem, s kik engem keresnek, meg fognak találni. ¹⁸ Gazdagság és dicsőség nálam van, tartós vagyon és igazság. ¹⁹ Jobb gyümölcsöm aranyból és színaranyból és jövedelmem a válogatott ezüstnél. ²⁰ Az igazság pályáján járok, a jog ösvényeinek közepette: ²¹ hogy azoknak,

kik engem szeretnek, valódi vagyont adjak birtokul és megtöltsem kincstáraikat.

²² Az Örökkévaló szerzett engem útja kezdetén, cselekedetének elején régtől fogva. ²³ Őskortól fogva avatattam fel, kezdettől, a föld eleitől fogva. ²⁴ Mikor nem voltak mélységek, létesítettem, mikor nem voltak források, vizzel terheltek; ²⁵ mielőtt a hegyek elsülyesztettek, a halmoknak előtte létesítettem; ²⁶ míg nem alkotott még földet és térségeket, a világ porainak összegét. ²⁷ Midőn megszilárdította az eget, ott voltam, midőn megszabta a kört a mélység felszínén; ²⁸ midőn megerősítette a fellegeket felülről, midőn erősekké lettek a mélység forrásai; ²⁹ midőn a tengernek megadta a törvényét, s hogy a vizek meg ne szegjék parancsát, midőn megszabta a földnek alapjait. ³⁰ Voltam nála növendékül, voltam gyönyörűségül napról napra, játszadozva előtte minden időben, ³¹ játszadozva földje világában, s gyönyörűségem telik az ember fiaival.

³² Most tehát, fiúk, hallgassatok reám; hisz boldogok, kik útjaimat őrzik. ³³ Halljátok az oktatást, hogy bölcsékké legyetek, és el ne vessétek. ³⁴ Boldog az az ember, ki rám hallgat, örködvén ajtóimon napról napra, megőrizvén kapuim ajtófélfáit. ³⁵ Mert a ki engem talált, életet talált és kegyet nyert az Örökkévalótól; ³⁶ de a ki engem elvet, önmagát bántalmazza, mind kik engem gyűlölnék, a halált szeretik.

9. ¹ Bölcsesség fölépítette házát, kivágta oszlopait, hetet. ² Levágta a lakomájára valót, töltötte borát, el is rendezte asztalát. ³ Küldte leányzóit, vendégeket hí meg a város magaslatainak tetején. ⁴ Ki együgyű, térjen ide; esztelen — annak mondja: ⁵ Jertek, egyetek kenyeremből és

igyatok a borból, melyet töltöttem! ⁶ Hagyjátok az együgyűséget, hogy éljetez és haladjatok az értelem útján. ⁷ A ki csúfolót oktat, szégyent szerez magának, s a ki gonoszt megint, hibát önmagának. ⁸ Ne intsd meg a csúfolót, nehogy meggyűlöljön, intsd meg a bölcsét és megszeret téged. ⁹ Adj a bölcsnek és még bölcsőbb lesz, tudasd az igazzal és gyarapodik tanulásban. ¹⁰ A bölcsesség kezdete az istenfélelem, és a Szentnek megismerése értelem. ¹¹ Mert általam sokasodnak napjaid és meggyarapodnak a te életed évei. ¹² Ha bölcs lettél, magadnak lettél bölcs, s ha csúfoló lettél, egyedül te viseled. ¹³ Balgaság asszony zajongó, együgyű és mitsem tud. ¹⁴ Háza bejáratába ül, székre, a város magaslatain, ¹⁵ hogy meghívja az uton arra menőket, kik egyenesen járnak ösvényeiken. ¹⁶ Ki együgyű, térjen ide, és esztelen — annak mondja: ¹⁷ Lopott víz édes és titkosság kenyere kellemes! ¹⁸ És nem tudja, hogy árnyak vannak ott, az alvilág mélységeiben vannak meghívottjai.

¹ Salamon példabeszédei.

10.

Bölcs fiú megörvendezteti atyját, s balga fiú anyjának bánata. ² Nem használnak gonoszság kincsei, de az igazság megment a haláltól. ³ Nem éhezteteti az Örökkévaló az igaznak lelkét, de a gonoszok vágyát eltaszítja. ⁴ Szegénynyé lesz, ki renyhe kézzel dolgozik, de a szorgalmasak keze gazdagít. ⁵ Nyáron gyűjt az eszes fiú, aratáskor mélyen alszik a szégyenletes fiú. ⁶ Áldások az igaznak fejére, de a gonoszok szája erőszakot takar. ⁷ Az igaznak emlékezete áldásra való, de a gonoszok neve elrothad. ⁸ A bölcs szívű elfogad parancsokat, de az okatlan ajkú elbukik. ⁹ A ki gáncstalanságban jár, bizton jár, de a ki elgörbíti útjait, bünhődik. ¹⁰ Ki szemmel hunyorgat, fáj-

dalmat okoz, s az oktalan ajkú elbukik. ¹¹Életforrás az igaznak szája, de a gonoszok szája erőszakot takar. ¹²A gyűlölség vizzályokat ébreszt, de minden büntettet eltakar a szeretet. ¹³Az értelmesnek ajkain bölcsesség található, de bot való az esztelen hátának. ¹⁴A bölcsek rejtegetik a tudást, de az oktalannak szája közeli rettegés. ¹⁵A gazdagnak vagyona az ő erős vára, a szegények rettegése szegénységük. ¹⁶Az igaznak munkabére életre visz, a gonosznak jövedelme vétekre. ¹⁷Életnek pályáján jár, ki az oktatást megőrzi, de a ki a feddést elhagyja, tévelyeg. ¹⁸Gyűlölséget takargat a hazug ajkú, de a ki rágalmat terjeszt, az balga. ¹⁹Sok szó mellett nem marad el a bűn, de ajkait tartóztatja a belátó. ²⁰Válogatott ezüst az igaznak nyelve, a gonoszok szíve vajmi kevés. ²¹Az igaznak ajkai sokakat vezérlenek, de az oktalanok esztelen által halnak meg. ²²Az Örökkévaló áldása — az gazdagít, s mellette nem gyarapít a fáradalom. ²³Mintegy nevetség a balgának gazságot cselekedni, és bölcseséget az értelem emberének. ²⁴A gonosznak félelme — az jön rá, de az igazak kívánsága megadatik. ²⁵A mint elvonúl a szélvész, máris nincs a gonosz, de az igaz örök alap. ²⁶Mint eczet a fogaknak s mint füst a szemeknek, olyan a rest a küldőinek. ²⁷Az istenfélelem gyarapítja a napokat, de a gonoszok évei megrövidülnek. ²⁸Az igazak várakozása öröm, de a gonoszok reménye elvész. ²⁹Menedék a gáncstalanságnak az Örökkévaló útja, de rettegés a jogtalanságot cselekvőknek. ³⁰Az igaz soha sem inog meg, de a gonoszok nem fogják lakni az országot. ³¹Az igaznak szája bölcseséget terem, de a ferdeség nyelve kiirtatik. ³²Az igaznak ajkai jóakaratot ismernek, de a gonoszok szája ferdeség.

11. ¹Csalárd mérleg utálata az Örökkévalónak, de teljes

súlykő kedvére van. ² Jött a kevélység és jött a szégyen is; de a szerényeknél bölcsesség van. ³ Az egyenesek gáncstalansága vezeti őket, de a hűtlenkedők ferdesége elpusztítja őket. ⁴ Nem használ a vagyon a haragnak napján, de az igazság megment a haláltól. ⁵ A gáncstalannak igazsága egyenessé teszi útját, de gonoszsága által elesik a gonosz. ⁶ Az egyenesek igazsága megmenti őket, de vágyuk által megfogatnak a hűtlenkedők. ⁷ Gonosz ember halálával elvesz a remény, s a jogtalanság várakozása elveszett. ⁸ Az igaz kiszabadult a szorongatásból, és jött helyébe a gonosz. ⁹ Szájjal rontja meg felebarátját az istentelen, de tudás által kiszabadulnak az igazak. ¹⁰ Mikor jó dolguk van az igazaknak, vigad a város, s mikor elvesznek a gonoszok, ujjongás van. ¹¹ Az egyenesek áldása által emelkedik a város, de a gonoszok szája által leromboltatik. ¹² Gúnyolódik felebarátján az esztelen, de az értelmes ember hallgat. ¹³ Ki mint rágalmazó jár, feltárja a titkot, de a hűséges szellemű eltakarja a dolgot. ¹⁴ Utmutatások nélkül elesik a nép, de a tanácsosok sokaságában győzelem van. ¹⁵ Nagyon rosszul jár, ha ki idegenért kezeskedett, de a ki gyűlöli a kézcsapást, az biztos van. ¹⁶ Kedves asszony megtartja a tiszteletet, és az erősek megtartják a gazdagságot. ¹⁷ Saját lelkével tesz jót a kegyes ember, de saját testét megzavarja a kegyetlen. ¹⁸ A gonosz hazug munkabért szerez, de a ki igazságot vet, igaz jutalmat. ¹⁹ Igazságos becsületesség életre visz, de ki a rosszat hajhászsa, halálára teszi. ²⁰ Az Örökkévaló utálata az álnok szívűek, de kedvére vannak a gáncstalan útuak. ²¹ Kezet kézre! Nem marad büntetlenül a rossz, de az igazak magzatja megmenekül. ²² Aranygyűrű sertésnek orrában, szép asszony, de ész híján. ²³ Az igazak kívánsága csupán a jó, a gonoszok reménye —

harag. ²⁴ Van, a ki szór és még gyarapszik, de a ki megvon attól, a mi illő — csak szűkölködéssre teszi. ²⁵ Áldásos lélek bőségben részesül, s a ki telít, maga is telítetik. ²⁶ A ki visszatartja a gabonát, azt megátkozza a nép, de áldás száll a gabonaeladónak fejére. ²⁷ A ki jóra igyekszik, kedvességet keres, de a ki rossz után tör, ő reá jön az. ²⁸ A ki gazdagságában bíz, az el fog esni, de mint a falevél virulnak az igazak. ²⁹ A ki megzavarja házát, szelet kap birtokul, és szolgája lesz az oktalan a bölcszívűnek. ³⁰ Az igaznak gyümölcse életnek fája, és lelket nyer meg a bölcs. ³¹ Lám az igaznak a földön fizetnek, hát még a gonosznak és vétkezőnek.

12. ¹ A ki szereti az oktatást, szereti a tudást, de a ki gyűlöli a feddést, az oktalan. ² Kedvességet nyer a jó az Örökkévalótól, de a fondorlatok emberét kárhoztatja. ³ Nem szilárdul meg az ember gonoszság által, de az igazak gyökere meg nem inog. ⁴ A derék asszony férjének koronája, de mint rothadás csontjaiban a szégyenletes. ⁵ Az igazak gondolatai jogosság, a gonoszok tanácsai csalárdság. ⁶ A gonoszok szavai: vérre leselkedni, de az egyenesek szája megmenti őket. ⁷ Megfordulnak a gonoszok és máris nincsenek, de az igazak háza fönnáll. ⁸ Eszéhez képest dicsértetik a férfi, de az elferdült szívű csúffá lesz. ⁹ Jobb, a kit lenéznek, de van szolgája, mint a ki előkelősködik, de kenyér híjával van. ¹⁰ Ismeri az igaz barmának lelkét, de a gonoszok irgalma kegyetlenség. ¹¹ A ki földjét műveli, jól fog lakni kenyérral, de a ki üres dolgokat hajhász, esztelen. ¹² Kivánta a gonosz hálóba keríteni a rosszakat, de az igazak gyökere megmarad. ¹³ Az ajkak bűnében gonosz tör van, de az igaz kikerült a szorongatásból. ¹⁴ Szájának gyümölcséből jóval lakik jól a férfi, s az ember kezeinek tettét visszafizetik

neki. ¹⁵Az oktalannak útja egyenes az ő szemeiben, de tanácsra hallgat a bölcs. ¹⁶Az oktalannak aznap tudódik ki bosszúsága, de eltakarja a szégyent az okos. ¹⁷A ki hűséget terjeszt, igazság szerint vall, de hazug tanú a csalárd. ¹⁸Van a ki fecseg akár kardszurások, de a bölcsnek nyelve gyógyítás. ¹⁹Az igaz ajak fönnáll örökre, de csak szempillantásig a hazug nyelv. ²⁰Csalárdság van a rosszat koholók szívében, de a békét tanácsolóknak öröm jut. ²¹Nem esik meg az igazon semmi jogtalanság, de a gonoszok telvék rosszal. ²²Az Örökkévaló utálata a hazug ajkak, de kedvére vannak a hűséggel cselekvők. ²³Okos ember eltakarja a tudást, de a balgák szíve kikiáltja az oktalanságot. ²⁴A szorgalmasak keze uralkodni fog, de a renyheség alattvalóvá lesz. ²⁵Aggódás az ember szívében leveri azt, de a jó szó felvidítja. ²⁶Utbaigazítja társait az igaz, de a gonoszok útja eltévelyíti őket. ²⁷Nem süti meg a renyhe a vadját, de drága vagyona az embernek a szorgalom. ²⁸Az igazság pályáján élet van, és ösvényének útján nem halál.

¹A bölcs fiú hallgatott atyja oktatására, de a csúfoló **13.** nem hallgatott dorgálásra. ²Szájának gyümölcséből eszik jót a férfi, de a hűtlenkedők lelke erőszak. ³A ki megóvja száját, megőrzi lelkét, de a ki fölszakítja ajkait, számára rettegés! ⁴Kivánkozik, de hiába, a restnek lelke, de a szorgalmasak lelke bőségben részesül. ⁵Hazug szót gyűlöl az igaz, de a gonosz megszégyenít és meggyaláz. ⁶Az igazság megőrzi a gáncstalan utút, de a gonoszság megdönti a vétkest. ⁷Van a ki gazdagnak tetteti magát, de nincs semmije, a ki szegénynek tetteti magát, s nagy vagyona van. ⁸Az ember lelkének váltsága a gazdagsága, de a szegény nem hallgatott dorgálásra. ⁹Az igazak világossága vígan ég, de a gonoszok mécsese kialszik. ¹⁰Kevély-

séggel csak czivódás okoztatik, de a tanácskozóknál bölcsesség van. ¹¹Hiábavalóság által szerzett vagyon kevesbedik, de a ki markonként gyűjt, gyarapít. ¹²Halogatott várakozás beteggé teszi a szívet, de élet fája a bekövetkezett kivánság. ¹³A ki gúnyolja az ígét, lekötetik neki, de a ki féli a parancsot, az megjutalmaztatik. ¹⁴A bölcsnek tanítása életforrás, hogy távozzunk a halál töreitől. ¹⁵Igazi eszeség kegyet szerez, de a hűtlenkedők útja kemény. ¹⁶Minden okos tudással cselekszik, de a balga kitarja az oktalanságot. ¹⁷Gonosz követ bajba esik, de gyógyítás hűséges küldött. ¹⁸Szegénységet és szégyent ér, a ki elveti az oktatást, de a ki megőrzi a feddést, tiszteltetik. ¹⁹Megvalósult kivánság kellemes a léleknek, de utálata a balgáknak kerülni a rosszat. ²⁰A ki bölcsekkel jár, bölcsesé lesz, de a ki balgákkal társul, rosszul jár. ²¹A vétkeket üldözi a rosszaságuk, de az igazaknak jóval fizetnek. ²²A jó örököt hagy fiai fiainak, de az igaz számára van eltéve a vétkezőnek vagyona. ²³Bő eleséget terem a szegények ugara, de van, a ki tönkre jut jog hiján. ²⁴A ki visszatartja vesszejét, gyűlöli fiát, de a ki szereti, idején keresi föl fenyítéssel. ²⁵Az igaz eszik lelke jóllaktáig, de a gonoszok hasa hiányt érez.

14. ¹Az asszonyok legbölcsebbike fölépítette házát, de az oktalanság önkezeivel lerontja. ²Egyenességében jár, a ki az Örökkévalót féli, de álnok az útjain, a ki őt megveti. ³Az oktalannak szájában a gögnek vesszeje van, de a bölcsek ajkai megőrzik őket. ⁴Ökrök hiján tiszta a jászol, de termések bősége a marha erejében van. ⁵Hűséges tanú nem hazudik, de hazugságokat terjeszt hazug tanú. ⁶Keresett a csúfoló bölcseséget, de nincs, az értelmesnek azonban könnyű a tudás. ⁷Menj el a balga ember közeléből, és nem ismerted meg tudásnak ajkait. ⁸Az

okosnak bölcsesége: érteni az útját, de a balgák oktalansága csalárdság. ⁹Az oktalanok közt tolmács a bűn és az egyenesek közt a jóakarát. ¹⁰A szív ismeri önmagának keservét, és örömébe nem vegyül idegen. ¹¹A gonoszok háza megsemmisül, de az egyenesek sátra virul. ¹²Van út, mely egyenes az ember előtt, de a vége — halálnak útjai. ¹³Nevetés közt is fájhat a szív, és az örömek vége bánat. ¹⁴Saját útjaiból lakik jól a tévedt szívű, az övéiből a jó ember. ¹⁵Az együgyü minden szónak hisz, de az okos ügyel lépésére. ¹⁶A bölcs fél és kerüli a rosszat, de a balga fölháborodik és elbizakodik. ¹⁷A hirtelen haragú oktalanságot követ el, és a fondorlatok embere meggyűlöltetik. ¹⁸Birtokul nyertek az együgyüek oktalanságot, de az okosok körülfogják a tudást. ¹⁹Legörnyedtek a rosszak a jók előtt és a gonoszok az igaznak kapuinál. ²⁰Társánál is gyűlöletessé válik a szegény, de a gazdagnak barátai sokan vannak. ²¹A ki gúnyolódik felebarátján, vétkezik, de a ki könyörül a szegényeken, boldog az. ²²Nemde eltévelyegnek a rosszat koholók, de szeretetet és hűséget találnak a jót koholók. ²³Minden fáradalomból nyereség származik, de az ajkak beszédje csak hiányra visz. ²⁴A bölcsek koronája a gazdagságuk, a balgák oktalansága oktalanság. ²⁵Lelkeket ment meg az igaz tanú, de hazugságokat terjeszt a csalárd. ²⁶Az istenfélelemben erős bizalom van, fiainak is menedékük lesz. ²⁷Az istenfélelem életforrás, hogy távozzunk a halál töreitől. ²⁸Abban, hogy sok a nép, van a király dísze, és a nemzet fogytában a fejedelem rettegése. ²⁹A késedelmes haragú nagy értelmességű, de a hirtelen indulatú oktalanságot visz el. ³⁰A testnek élete a szelid szív, de a csontok rothadása a vakbuzgalom. ³¹A ki nyomorgatja a szegényt, az káromolta alkotó-

ját, de tiszteli őt, a ki könyörül a szükölködőn. ³² Szerencsétlenségében eltaszítatik a gonosz, de halálakor is bízik az igaz. ³³ Az értelmesnek szívében bölcsesség nyugszik, de a balgák közepében kitudódik. ³⁴ Igazság felemeli a nemzetet, de a népek gyalázata a véték. ³⁵ A király jóakarata az eszes szolgálé, de haragja lesz a szégyenletesé.

15. ¹ Gyöngéd felelet elfordítja az indulatot, de bántó szó haragot kelt. ² A bölcsek nyelve jó tudást ad és a balgák szája oktalanságot bugyogtat. ³ Minden helyen vannak az Örökkévaló szemei, szemlélve a rosszakat és jókat. ⁴ A nyelv szelidsége életnek fája, de ferdeség benne romlás a lélekben. ⁵ Az oktalan megveti atyjának oktatását, de a ki a feddést megőrzi, okossá lesz. ⁶ Az igaznak házában nagy készlet van, de a gonosznak jövedelmében zavarodás. ⁷ A bölcsek ajkai szórják a tudást, de a balgák szíve helytelen. ⁸ A gonoszok áldozata utálata az Örökkévalónak, de az egyenesek imádsága kedvére van. ⁹ Az Örökkévaló utálata a gonosznak útja, de az igazságra törekvőt szereti. ¹⁰ Súlyos fenyítés jut annak, ki az utat elhagyja, a ki a feddést gyűlöli, meghal. ¹¹ Alvilág és enyészet az Örökkévaló előtt vannak, hát még az ember fiainak szívei. ¹² Nem szereti a csúfoló, hogy feddik őt: bölcsekhez el nem jár. ¹³ Örvendő szív derültté teszi az arcot, de a szív fájdalmában levert a lélek. ¹⁴ Értelmes szív tudást keres, de a balgák szája oktalanságot követ. ¹⁵ A szegénynek napjai mind szomorúak, de a vidám szívű — állandó lakoma. ¹⁶ Jobb kevés istenfélelemmel, mint sok kincs és háborúság vele. ¹⁷ Jobb egy étel zöldség, a hol szeretet van, mint hizlalt ökör és gyűlölet mellette. ¹⁸ Az indulatos ember vizályt gerjeszt, de a hosszantűrő lecsendesíti a pörlekedést. ¹⁹ A restnek

útja akár a tövis-sövény, de az egyenesek pályája fel van töltve. ²⁰ Bölcs fiú megörvendezteti atyját, s ember, a ki balga, megveti anyját. ²¹ Az oktalanság öröm az esztelennek, de az értelem embere egyenesen jár. ²² Meghiúsúlnak a gondolatok tanácskozás híján, de ha sok a tanácsadó, megállanak. ²³ Öröm jut az embernek szája feleletében, és szó a maga idején — mi jó! ²⁴ Az élet pályája fölfelé megy az eszes számára, azért hogy távozzék az alvilágtól alant. ²⁵ A gögösek házát kiszakítja az Örökkévaló, de fönnállni engedi az özvegynek határát. ²⁶ Az Örökkévaló utálata rossz gondolatok, de tiszták a kedves beszédek. ²⁷ Megzavarja házát a nyereszkedést üző, de a ki ajándékokat gyűlöl, élni fog. ²⁸ Az igaznak szíve gondolkozik azon, mit feleljen, de a gonoszok szája bugyogtatja a rosszaságokat. ²⁹ Távolság van az Örökkévaló a gonoszoktól, de az igazak imádságát meghallja. ³⁰ A szemek világossága megörvendezteti a szívet, jó hír zsirossá teszi a csontot. ³¹ Fül, mely hallgat az élet feddésére, bölcsék között fog időzni. ³² A ki elveti az oktatást, megveti a lelkét, de a ki feddésre hallgat, észet szerez. ³³ Istenfélelem oktatás a bölcseségre, és a tisztelet előtt jár az aláztatosság.

¹ Az emberéi a szívnek szándékai, de az Örökkévalótól **16.** való a nyelv felelete. ² Mindenik útja az embernek tiszta az ő szemében, de az elméket meghatározza az Örökkévaló. ³ Hárítsd az Örökkévalóra dolgaidat, és majd megszilárdulnak gondolataid. ⁴ Mindet a maga céljára alkotta az Örökkévaló, és a gonoszt is a bajnak napjára. ⁵ Az Örökkévaló utálata minden büszke szívü; kezet kézre, nem marad büntetlenül. ⁶ Szeretettel és hűséggel megengeszteltetik a bűn, és istenfélelem által távozunk a rossztól. ⁷ Midőn kedveli az Örökkévaló a férfi útjait,

ellenségeit is megbékélteti vele. ⁸ Jobb kevés igazsággal, mint termések bősége jog nélkül. ⁹ Az ember szíve kigondolja útját, de az Örökkévaló igazítja lépését. ¹⁰ Varázs van királynak ajkain: az ítéletben ne vétsen szája. ¹¹ Jogos mérleg és serpenyő az Örökkévalóé, az ő műve minden súlykő a zacskóban. ¹² Királyoknak utálata gonosztságot cselekedni, mert igazság által szilárdul meg a trón. ¹³ Királyoknak kedve az igazság ajkai; s a ki egyeneset beszél, azt szereti. ¹⁴ Királynak indulata: halál követői, de bölcs ember megengeszteli azt. ¹⁵ Király arcának világosságában élet van, és jóakarata olyan mint a tavaszi eső felhője. ¹⁶ Bölcseséget szerezni mennyivel jobb az aranynál, és értelmet szerezni becsesebb az ezüstenél. ¹⁷ Az egyenesek pályája: távozni a rossztól; lelkét őrzi meg, a ki megóvjá útját. ¹⁸ Romlás előtt jár a gőg, és botlás előtt lélek büszkesége. ¹⁹ Jobb alázatos lelkűnek lenni szerények közt, mint zsákmányt osztani gőgösökkel. ²⁰ A ki ügyel az ígére, jót fog találni, s a ki az Örökkévalóban bizik, boldog az! ²¹ A bölcsszívűt nevezik értelmesnek, s az ajkak édessége gyarapítja a tanulságot. ²² Életforrás az ész a gazdájának, s az oktalank fenytése az oktalanság. ²³ A bölcsnek szíve oktatja száját és ajkain gyarapítja a tanulságot. ²⁴ Színméz a kellemes beszéd, édes a léleknek és gyógyítás a csontnak. ²⁵ Van út, mely egyenes az ember előtt, de a vége — halálnak útjai. ²⁶ A dolgozónak vágya dolgozott érette, mert szorította őt a szája. ²⁷ Az alávaló ember veszedelmet ás, ajkán pedig mintha égető tűz volna. ²⁸ A ferdeség embere vizsályt indít, és a suttogó barátot választ el. ²⁹ Az erőszak embere elcsábítja felebarátját, hogy vezesse őt úton, mely nem jó. ³⁰ A ki behunyja szemeit, hogy ferdeséget gondoljon ki, a ki fintorgatja ajkait: elhatározta a rosszat. ³¹ Diszes

korona az ősz haj, igazság útján találtatik. ³² Jobb a hosszantűrő, mint a hős, és az indulatán uralkodó, mint a ki várost vesz be. ³³ Ölbe vetik a sorsot, de az Örökkévalótól való minden ítélete.

¹ Jobb száraz darab kenyér és nyugalom mellette, mint **17.** ház tele háborúságos áldozatokkal. ² Eszes szolga uralkodni fog a szegényletes fiun, és a testvérek közt osztzkodni fog az örökségen. ³ Tégely az ezüstnek s kohó az aranynak, de a szivek vizsgálója az Örökkévaló. ⁴ A gonosztevő figyel a jogtalanság ajkára, a hazug hallgat a veszedelem nyelvére. ⁵ A ki gúnyolódik a szegényen, káromolta alkotóját, a ki örvend szerencsétlenségen, nem marad büntetlenül. ⁶ Az öregek koronája gyermekeik gyermekei és a gyermekek dísze a szüleik. ⁷ Nem illő az aljashoz fennhéjázó beszéd, hát még a nemeshez hazug beszéd. ⁸ Bűvös kő a megvesztegetés gazdája szemeiben; bármerre fordul, boldogul. ⁹ A ki eltakarja a büntettet, szeretetet keres, de a ki ismételteti a dolgot, barátot választ el. ¹⁰ Mélyen hat a dorgálás az értelmesre, inkább mint mikor százszor ütik a balgát. ¹¹ Csak bajt keres az engedetlen, s kegyetlen követ bocsáttatik ellene. ¹² Találjon rá az emberre kölykétől megfosztott medve, és ne a balga az ő oktalanságában. ¹³ A ki rosszat fizet jóért, nem mozdul el házából a baj. ¹⁴ Viznek kieresztése a vizsály kezdete: mielőtt kitörne, hagyd abba a pört. ¹⁵ A ki fölmenti a bűnöst és elítéli az igazat: az Örökkévaló utálata mindkettejük. ¹⁶ Minek is a vételár balgának kezében, hogy bölcseséget vegyen, s nincsen ész! ¹⁷ Minden időben szeret a barát, de testvér szorongatás idejére születik. ¹⁸ Esztelen ember kézbe csap, kezességet vállal felebarátja előtt. ¹⁹ A ki a büntettet szereti, szereti a czívódást, a ki magasra teszi bejáratát, romlást keres.

²⁰ Álnok szívü nem talál jót, s a ki nyelvével ferde, bajba esik. ²¹ A ki balgának szülője, az neki bánatára van, és nem örül az aljasnak atyja. ²² Örvendő szív jó gyógyítást ad, de a levert lélek kiszáritja a csontot. ²³ Megvesztegetést vesz ki öléből a gonosz, hogy elhajlítsa a jog ösvényeit. ²⁴ Az értelmesnek arcza előtt van a bölcsesség, de a balgának szemei föld végén járnak. ²⁵ Boszúsága atyjának a balga fiú, és keserősége szülőanyjának. ²⁶ Még birságotlani az igazat sem jó, megverni a nemeseket a méltányosság ellenére. ²⁷ Visszatartja beszédét a ki tudást ismer, tartózkodó lelkü az értelmes ember. ²⁸ Az oktalan is, midőn hallgat, bölcsnek tekintetik, a ki becsukja ajkait, értelmesnek.

18. ¹ Kivánságát keresi a különváló, minden ellen, a mi üdvös, kitör. ² Nem talál kedvet a balga az értelemben, hanem abban, hogy feltáruljon a szive. ³ A gonosz jöttével jön a gúny is, a szégyennel együtt a gyalázat. ⁴ Mélységes vizek a férfi szájának szavai, bugyogó patak, bölcsesség forrása. ⁵ Tekintettel lenni a gonoszra nem jó, elhajlítani az igazat az ítéletben. ⁶ A balgáknak ajkai pörbe kerülnek, és szája az ütlegetet híja. ⁷ A balgának szája rettegés neki, és ajkai lelkének a töre. ⁸ A suttogónak szavai akár a csemege, s azok leszálltak a testnek kamaráiba. ⁹ Az is, ki munkájában henyélkedik, testvére a rontó embernek. ¹⁰ Erős torony az Örökkévaló neve; abba fut az igaz és mentve van. ¹¹ A gazdagnak vagyona az ő erős vára és mint magas fal — képzeletében. ¹² Romlás előtt büszkélkedik az ember szive, de a tisztetnek előtte alázatosság van. ¹³ A ki feleletet ad mielőtt hallaná, oktalanság az rá nézve és szégyen. ¹⁴ A férfi lelke elbirja betegségét; de a levert lelket ki viseli el? ¹⁵ Az értelmesnek szive tudást szerez, s a bölcseneknek

füle tudást keres. ¹⁶ Az ember ajándéka tág tért ad neki, és a nagyok elé vezeti őt. ¹⁷ Igaza van az elsőnek a pörében, de jön majd a társa és kikutatja. ¹⁸ Viszályokat megszüntet a sorsvetés és erőseket szétválaszt. ¹⁹ A megsértett testvér keményebb az erős várnál, és viszályok akár a kastély retesze. ²⁰ A férfi szájának gyümölcséből jól lakik teste, ajkai terméséből lakik jól. ²¹ Halál és élet a nyelv kezében, s a ki szereti, élvezi gyümölcsét. ²² Asszonyt talált, jót talált és kegyet nyert az Örökkévalótól. ²³ Könyörögve beszél a szegény, de a gazdag keményen felel. ²⁴ Vannak társak arra, hogy rosszul járjunk, s van barát, ki ragaszkodóbb testvérnél.

¹ Jobb a szegény, a ki gáncstalanságában jár, mint az **19.** álnok ajku, a ki balga. ² Hogy lélek tudás nélkül van, az sem jó, és a ki lábaival hamarkodik, vétkezik. ³ Az ember oktalansága elferdíti utját, és az Örökkévaló ellen háborog szive. ⁴ A vagyon hozzászerez sok barátot, de a szegénynek a társa is elválik. ⁵ Hazug tanu nem marad büntetlenül, és a ki hazugságokat terjeszt, nem menekül meg. ⁶ Sokan hizelegnek a bőkezűnek, és mindenki barátja az adakozó embernek. ⁷ A szegénynek minden testvérei gyűlölik őt, mennyivel inkább távoznak tőle társai. Ki szóbeszédet hajhász, az övé az. ⁸ A ki szívet szerez, szereti lelkét, a ki megőrzi az értelmet, jót fog találni. ⁹ Hazug tanu nem marad büntetlenül, s a ki hazugságokat terjeszt, elvész. ¹⁰ Nem illik a balgához a gyönyörködés, hát még a szolgálhoz uralkodni urakon! ¹¹ Az embernek esze hosszantűrővé teszi, és diszessége: elnézni a büntettet. ¹² Mint a fiatal oroszlán ordítása, olyan a király haragja, s mint harmat a füre az ő kegye. ¹³ Veszedelmére van atyjának a balga fiú, és csepegő eres az asszony czivódása. ¹⁴ Ház és vagyon ősök öröke, de az

Örökkévalótól van az eszes asszony. ¹⁵ Restség mély álomba ejt, és a renyhének lelke éhezik. ¹⁶ A ki megőrzi a parancsolatot, megőrzi lelkét, a ki megveti utjait, meg fog halni. ¹⁷ Az Örökkévalónak ad kölcsön, ki könyörül a szegényen, és tettét megfizeti néki. ¹⁸ Fenyítsd fiadat, mert van remény, de megölésére ne vidd lelkedet. ¹⁹ A nagy indulatu viseli a birságot, mert ha megmentened, még növelnéd. ²⁰ Halljad a tanácsot és fogadd el az oktatást, azért hogy bölcs légy a végeden. ²¹ Sok a gondolat a férfi szivében, de az Örökkévaló tanácsa — az áll fönn. ²² Az ember kivánsága az ő szeretete, és jobb a szegény a hazugság emberénél. ²³ Az Istenfélelem életre visz, s jóllakottan hál meg, nem ér hozzá baj. ²⁴ Bedugta kezét a rest a tálba, még a szájához sem viszi vissza. ²⁵ A csúfolót ütöd és az együgyű lesz okossá; s ha feddik az értelmest, megérti a tudást. ²⁶ Atyját pusztítja, anyját megfutamítja szégyenletes és gyalázatos fiu. ²⁷ Hallgatva oktatásra, szünj meg, fiam, eltévelyegni a tudás szavaitól! ²⁸ Alávaló tanu megcsúfolja a jogot, és a gonoszok szája elnyeli a jogtalanságot. ²⁹ Készen vannak a csúfolóknak a büntetések és ütlegek a balgák hátának.

20. ¹ Csúfoló a bor, zajongó a részegítő ital; és bárki megmámorodik benne, nem lesz bölcs. ² Mint fiatal oroszlán ordítása, olyan a király ijesztése, a ki magára haragítja, lelke ellen vét. ³ Dicsősége a férfinak elállni a pörtől, de minden oktalan kitör. ⁴ Ősztől kezdve nem szánt a rest, majd kér aratáskor, de nincs. ⁵ Mélységes víz a tanács az ember szivében, de az értelem embere merít belőle. ⁶ A legtöbb ember — kiki hirdeti szeretetét, de hűséges embert ki talál? ⁷ Gáncstalanságában jár az igaz, boldogok a fiai ő utána. ⁸ A király, ki az ítélet trónján ül, szemeivel szór szét minden rosszat. ⁹ Ki mondhatja: meg-

tisztítottam szívemet, tiszta lettem vétkeimtől? ¹⁰ Kétféle súlykő, kétféle mérő; az Örökkévaló utálata mindakettő. ¹¹ Cselekedeteiben megismerszik a fiu is, vajjon tiszta s vajjon egyenes-e a míve. ¹² Halló fül és látó szem, az Örökkévaló teremtette mind a kettőt. ¹³ Ne szeresd az alvást, nehogy elszegényedjél, nyisd ki szemeidet, lakjál jól kenyérrel. ¹⁴ Rossz, rossz! mondja a vevő, s midőn elmegy, akkor dicsekszik. ¹⁵ Van arany és korál bőven, de drága ékszer a tudás ajkai. ¹⁶ Vedd el ruháját, mert másért kezeskedett, és idegen nő miatt zálogold őt meg. ¹⁷ Kellemes az embernek a hazugság kenyere, de azután kavicscsal telik meg a szája. ¹⁸ Gondolatok tanács által szilárdulnak meg, és utmutatásokkal viselj háborut. ¹⁹ Fel tárja a titkot, ki mint rágalmazó jár, és csacskaajkúval ne állj össze. ²⁰ A ki átkozza atyját és anyját, annak mécsese kialszik sötétség homályában. ²¹ Kezdetben hamar kodva szerzett birtok — annak vége nem lesz áldott. ²² Ne mondd: Hadd fizetek rosszal; remélj az Örökkévalóhoz, s majd megsegít téged. ²³ Utálata az Örökkévalónak kétféle súlykő, és csalárd mérleg nem jó. ²⁴ Az Örökkévalótól valók a férfi léptei, s az ember — mikép értheti az utját? ²⁵ Tör az embernek hirtelen kiejteni: szentség! és azután fontolgatni a fogadalmakat. ²⁶ A gonoszokat szétszórja a bölcs király, és rájuk fordította a kereket. ²⁷ Mécsese az Örökkévalónak az ember lelke, átkutatja mind a testnek kamaráit. ²⁸ Szeretet és hűség megóvják a királyt, és szeretettel támasztja trónját. ²⁹ Az ifjak ékessége erejük, s az öregek dísze az ősz haj. ³⁰ Ütésnek kelevénye kenőcs a rosszra s a verések a test kamaráiba hatolnak.

¹ Vízerek a király szive az Örökkévaló kezében, vala- **21.**
merre akarja, hajlítja azt. ² Az embernek minden utja

egyenes az ő szemeiben, de az Örökkévaló határozza meg a sziveket. ³ Igazságot és jogot cselekedni becsesebb az Örökkévaló előtt áldozatnál. ⁴ Szemek büszkesége és szívnek gögje: a gonoszok vétektermő mezeje. ⁵ A szorgalmasnak gondolatai csak nyereségre visznek, de minden hamarkodó csak hiányra jut. ⁶ Kincsek megszerzése hazug nyelvvel: elhajtott lehelet — halált keresnek. ⁷ A gonoszok erőszakossága elhurczolja őket, mert vonakodtak jogot cselekedni. ⁸ Tekervényes az ember utja és elhajló, de a tisztának egyenes a cselekvése. ⁹ Jobb a háztető sarkában lakni, mint a czivódó asszony és közös ház. ¹⁰ A gonosznak lelke vágyódott a rosszra, nem talál kegyet szemében a társa. ¹¹ Midőn büntetik a csúfolót, bölcsésé lesz az együgyü, s midőn oktatják a bölcsét, elfogad tudást. ¹² Ügyel az igaz a gonosznak házára, elferdít gonoszokat veszedelembe. ¹³ Ki bedugja fülét a szegény jajkiáltása elől, ő is kiáltani fog, de nem fog meghallgatni. ¹⁴ Adomány titokban lenyügi a haragot, és ajándék az ölben az erős indulatot. ¹⁵ Öröm az igaznak a jognak cselekvése, de rettegés a jogtalanságot művelőknek. ¹⁶ Ember, ki eltévelyeg a belátás utjáról, az árnyak gyülekezetében fog nyugodni. ¹⁷ Szükölködés embere lesz, ki szereti a vigalmat; a ki a bort és az olajat szereti, nem lesz gazdaggá. ¹⁸ Váltsága az igaznak a gonosz, és az egyenesek helyébe jön a hütlenkedő. ¹⁹ Jobb lakni pusztának földjén, mint czivódó és bosszus asszonynyal. ²⁰ Kivánatos kincs meg olaj van a bölcsnek hajlékában, de a balga ember eldözsöli. ²¹ Ki igazságot és szeretetet követ, találni fog életet, igazságot és tiszteletet. ²² Vitézek városára szállt föl a bölcs és ledöntötte bizodalmanak erősségét. ²³ A ki megőrzi száját és nyelvét, szorongatásoktól őrzi meg a lelkét. ²⁴ A hetyke kevélynek csu-

foló a neve, cselekszik kevélységnek túlcsapongásával.
²⁵ A restnek kívánsága megöli őt, mert kezei vonakodtak dolgozni. ²⁶ Egész nap kívánsággal kívánkozik, de az igaz ad és nem tart vissza. ²⁷ A gonoszok áldozata utálat, hát még ha gazsággal hozzák. ²⁸ A hazug tanu el fog veszni, de ember, a ki figyel, mindétig fog beszélni. ²⁹ A gonosz ember arczátlankodik, de az egyenes megérti utját. ³⁰ Nincs bölcsesség és nincs értelmesség és nincs tanács az Örökkévalóval szemben. ³¹ Készen áll a ló a csata napjára, de az Örökkévalóé a győzelem.

¹ Becsesebb a név nagy gazdagságnál, ezüstnél és **22.** aranynál jobb a kedvesség. ² Gazdag és szegény találkoztak; mindnyájuk alkotója az Örökkévaló. ³ Az okos látta a bajt és elrejtőzött, de az együgyűek tova haladtak és lakoltak. ⁴ Nyomában az alázatosságnak, az istenfélelemnek van gazdagság és dicsőség és élet. ⁵ Tövisek, török vannak az álnok utján; a ki lelkét megőrzi, távol marad tőlük. ⁶ Neveld a fiut az ő módja szerint, ha megöregszik sem tér el attól. ⁷ A gazdag uralkodik a szegényeken, és szolgálja a kölcsönvevő a kölcsönadó embernek. ⁸ A ki jogtalanságot vet, bajt fog aratni, és haragjának vesszeje megsemmisül. ⁹ A ki jóságos szemü, az meg fog áldatni, mert kenyereből adott a szegénynek. ¹⁰ Üzd el a csúfolót és elmegy a vizály, s megszünik per és szégyen. ¹¹ Szereti a tiszta szívüt, barátja a kedves ajkúnak a király. ¹² Az Örökkévaló szemei megóvták a tudást és ő elferdítette a hűtelennek szavait. ¹³ Mondta a rest: oroslán van az utczán, a piacok közepén meg fognak engem ölni. ¹⁴ Mélységes gödör idegen nők szája, az Örökkévalóátkozottja esik oda bele. ¹⁵ Az oktalanság hozzá van kötve a fiú szivéhez, a fenyítés pálczája eltávolítja tőle. ¹⁶ A ki fosztogatja a szegényt, hogy a ma-

gáét gyarapítsa, a gazdagnak ad majd — bizony szűkölködésre jut.

¹⁷ Hajlítsd füledet és halljad a bölcsek szavait, és szivedet fordítsd tudásomra. ¹⁸ Mert kellemes az, hogy megőrzöd kebledben, megszilárdulnak egyaránt ajkaidon. ¹⁹ Hogy az Örökkévalóban legyen bizodalmad, te veled is tudattam e napon. ²⁰ Nemde fölírtam neked kiváló dolgokat, tanácsokkal és tudással; ²¹ hogy tudassak veled valódiságot, igaz mondásokat, hogy küldőidnek válaszolhass igaz mondásokkal.

²² Ne rabold meg a szegényt, mivel szegény, s ne zúzd össze a nyomorut a kapuban; ²³ mert az Örökkévaló viszi ügyüket s megfosztja kifosztóikat az élettől.

²⁴ Ne barátkozzál haragos emberrel és heveskedő férfival ne jöjj össze; ²⁵ nehogy eltanuljad az ő ösvényét és tört szereznél lelkednek. ²⁶ Ne légy azok közt, kik kézbe csapnak, a kik kezeskednek adósságokért; ²⁷ ha nincs neked miből fizetni, miért vegye el ágyadat alólad. ²⁸ Ne told el az ősrégi határt, melyet vetettek az őseid.

²⁹ Láttál valakit, a ki ügyes az ő munkájában, királyok előtt állhat, ne álljon a sötét sorban levők előtt.

23. ¹ Midőn leülsz étkezni az uralkodóval, ügyelve ügyelj arra, hogy ki van előtted; ² kést tennél a torkodra, ha vágnak vagy az embere. ³ Ne kívánkozzál csemegéi után, hisz hazugság étele az. ⁴ Ne fáradozzál, hogy meggazdagodj, eszességednél fogva hagyj föl avval. ⁵ A mint ráröpítéd szemeidet, nincs meg; mert bizony szárnyakat csinál magának, mint a sas, mely az égbe röpül.

⁶ Ne étkezzél az irigyszeműnek ételéből és ne kívánkozzál csemegéi után. ⁷ Mert olyan ő, a mint lelkében számítgat; egyél és igyál mondja neked, de szive nincs ve-

led. ⁸ Falatodat, melyet megettél, kihányod, elvesztegetted kedves beszédeidet. ⁹ Balgának fülei előtt ne beszélj, mert kigúnyolná szavaid eszes voltát. ¹⁰ Ne told el az ősrégi határt, s az árvák földjeibe ne lépj be; ¹¹ mert megváltójuk erős, ő viszi majd ügyüket ellened. ¹² Nyujtsd oda az oktatásnak szivedet és füledet a tudás mondásainak. ¹³ Ne vond meg a fiutól a fenytést; midőn vesszővel vered, nem hal meg; ¹⁴ te vesszővel vered őt és lelkét az alvilágtól mented meg. ¹⁵ Fiam, ha bölcs lett a szived, örül az én szívem is; ¹⁶ és vigadnak veséim, mikor ajkaid egyeneset beszélnek. ¹⁷ Ne irigykedjék szived a vétkesekre, hanem istenfélelemben legyen egész nap. ¹⁸ Mert bizony van jövő, és reményed nem irtatik ki. ¹⁹ Halljad, fiam te, és légy bölcs, és igazítsd az utra szivedet. ²⁰ Ne légy azok közt, kik bort isznak, azok közt, kik husban dőzsölnek. ²¹ Mert az iszákos és dőzsölő elszegényedik, és rongyokba öltöztet a szendergés. ²² Hallgass atyádra, a ki téged nemzett, s ne gúnyolódjál, midőn megvénült az anyád. ²³ Igazságot szerezz és ne add el, bölcseséget és oktatást és értelmet. ²⁴ Újjongva újjong az igaznak atyja, s a ki bölcsnek szülője, örül vele. ²⁵ Örüljön atyád és anyád, és újjongjon az, ki téged szült. ²⁶ Adjad, fiam, szivedet énnekem, és szemeid óvják meg az utjaimat. ²⁷ Mert mélységes verem a parázna nő, és szűk kut az idegen nő; ²⁸ sőt mint a rabló, úgy leselkedik ő, és hűteleneket az emberek közt gyarapít. ²⁹ Kinek jaj, kinek baj, kinek viszálykodás, kinek panasz, kinek sebek ok nélkül, kinek szemek vörössége? ³⁰ Azoknak, kik későig ülnek a bor mellett, azoknak, kik bemennek vizsgálni a kevert italt. ³¹ Ne nézd a bort, mint piroslík, mint mutatja színét a serlegben, simán csuszik le! ³² A végén mar mint a ki-

gyó, és mint a baziliszka sebesít. ³³ Szemeid idegen dolgokat látnak majd, és szived ferdeségeket beszél; ³⁴ s olyan lész, mint a ki a tenger közepén fekszik s mint a ki fekszik az árbocznak tetején. ²⁵ Megverték, nem fájt nekem, ütöttek, nem éreztem; mikor ébredék föl?

24. Még továbbra is keresem. ¹ Ne irigykedjél a rosszaság embereire, és ne kívánkozzál velök lenni; ² mert pusztítást gondol ki szivök és bajt beszélnek ajkaik. ³ Bölcseség által épül fel a ház és értelem által szilárdul meg; ⁴ és tudás által telnek meg a kamarák, mindenemű drága és kedves vagyonnal. ⁵ Bölcs férfi hatalmas és a tudás embere bátor erejü. ⁶ Mert utmutatásokkal viselhetsz háborut, és győzelem van a tanácsosok sokaságában. ⁷ Magas az oktalannak a bölcseség: a kapuban nem nyitja meg a száját. ⁸ A ki azon gondolkodik, hogy rosszat tegyen, azt fondorlatok emberének hívják. ⁹ Oktalanság gondolata a véték, és utálata az embereknek a csúfoló. ¹⁰ Ha elernyedté a szükség napján, szüknek bizonyult az erőd. ¹¹ Mentsd meg a halálra vitteket, és a megölésre támolygókat hát ha elvonnád. ¹² Ha azt mondod: lám nem tudtunk róla, nemde a szivek meghatározója, ő ügyel rá, és lelked megóvója — ő tudja, és viszonoz az embernek tette szerint. ¹³ Egyél, fiam, mézet, mert jó, és szinméz édes az inyednek: ¹⁴ ilyen, tudd meg, a bölcseség a te lelkednek; ha megtaláltad, van jövőd és reményed nem irtatik ki. ¹⁵ Ne leselkedjél, te gonosz, az igaznak hajlékára, ne pusztítsd el heverő helyét; ¹⁶ mert hétszer elesik az igaz, de fölkel, de a gonoszok megbotlanak a szerencsétlenségben. ¹⁷ Midőn elesik az ellenséged, ne örülj, s midőn megbotlik, ne vigadjon szived; ¹⁸ nehogy lássa az Örökkévaló és rossznak tetszenék szemeiben és elfordítaná tőle ha-

ragját. ¹⁹ Ne gerjedj föl a gonosztevők ellen, ne irigykedjél a gonoszokra; ²⁰ mert nem lesz jövendője a rossznak, a gonoszok mécsese kialszik. ²¹ Féljed az Örökkévalót, fiam, és a királyt, az elszakadókkal ne állj össze; ²² mert hirtelen támad szerencsétlenségük, és mindkettejük balvégzetét ki ismeri?

²³ Ezek is bölcsektől valók.

Személyt válogatni az ítéletben nem jó. ²⁴ A ki azt mondja a gonosznak: igaz vagy, aztátkozzák a népek, szidják a nemzetek; ²⁵ de a megfeddőknek kellemes lesz a dolguk, és reájuk száll a jónak áldása. ²⁶ Az ajkakat csókolja, a ki helyes szavakkal válaszol. ²⁷ Készítsd el odakünn munkádat, és intézd el azt magadnak a mezőn; azután építsd fel házádat. ²⁸ Ne légy ok nélkül tanu felebarátod ellen, vajjon ámitanád-e ajkaiddal? ²⁹ Ne mondd: amint velem tett, úgy teszek ő vele, viszonzok az embernek tette szerint. ³⁰ Rest ember mezeje mellett mentem el, és esztelen ember szőlleje mellett; ³¹ s ime egészen benőtte a tövis, ellepte színét a csalán, és kőfala le volt rombolva. ³² Néztem én, ráfordítottam szívemet, láttam, tanulságot vettem. ³³ Egy kis alvás, egy kis szendergés, egy kis kézösszekulcsolás, hogy feküdj; ³⁴ majd el jön vándorként a te szegénységed és szükölködésed, mint a pajzsos férfi.

¹ Ezek is Salamon példabeszédei, melyeket összeszed- **25.** tek Chizkija, Jehúda királyának emberei.

² Isten dicsősége elrejtteni a dolgot, s a királyok dicsősége: kikutatni a dolgot. ³ Az ég magasságra s a föld mélységre — s a királyok szíve kikutathatatlan. ⁴ Eltávolították a salakot az ezüsből, s előállt az ötvös számára

az edény: ⁵ távolítsák el a gonoszt a király elől, s megszilárdul az igazság által trónja. ⁶ Ne büszkélkedjél a király előtt és a nagyoknak helyére ne állj; ⁷ mert jobb, ha mondják neked: jer fel ide, semhogy megalázzanak a nemes előtt, a hogy látták szemeid. ⁸ Ne indulj hamar pörre, mert ugyan mit teszel majd a végén, mikor téged megszégyenít felebarátod. ⁹ Pörödet viseld felebarátoddal, de másnak titkát ne áruld el; ¹⁰ nehogy meggyalázzon téged az, a ki hallja, és rossz híred nem szünik meg. ¹¹ Arany almák ezüst diszitményekben: a maga módjára elmondott szó. ¹² Arany gyűrű és színarany ékszer: bölcs feddő halló fülnek. ¹³ Mint hónak hidege aratás napján, olyan a hűséges követ a küldőinek, és urának lelkét felüdíti.

¹⁴ Felhők meg szél, de nincs eső: ember, ki dicsekedik hazug adománynyal. ¹⁵ Hosszantűrés által rábeszélhető a fejedelem és puha nyelv csontot tör. ¹⁶ Mézet találtál, egyél a míg elég neked, nehogy jól lakván vele, kihányád. ¹⁷ Gyérré tedd lábadat barátod házában, nehogy jól lakván veled, meggyűlölne téged. ¹⁸ Buzogány és kard és élesített nyíl: ember, a ki felebarátja ellen hamis tanuként vall. ¹⁹ Romlott fog, tántorgó láb: menedék, mely cserben hagy a szorongatás napján. ²⁰ A ki leveti a ruhát fagynak napján, eczet a salétromra: olyan a ki énekeket énekel szomorú szívre.

²¹ Ha éhezik gyűlölőd, adj ennie kenyeret, és ha szomjazik, adj innia vizet; ²² mert parazsat kaparsz fejére, és az Örökkévaló megfizet neked. ²³ Az északi szél esőt szül, és bosszús arczot a titkos nyelv. ²⁴ Jobb a háztető sarkában lakni, mint czivódó asszony és közös ház. ²⁵ Hideg víz a bágyadt lélekre, olyan a jó hír messze országból. ²⁶ Fölkavart forrás és elrontott kútfő: az igaz,

a ki meginog a gonosz előtt. ²⁷ Mézet sokat enni nem jó, s a dicsőség kutatása dicsőség. ²⁸ Város, melybe rést törtek, mely fal nélkül van: ember, kinek indulatára nincsen fékezés.

¹ Mint a hó nyáron és mint eső aratáskor, úgy nem illő a tisztelet a balgához. ² Mint a veréb, midőn költözik, mint a fecske, midőn repül: olyan az oknélküli átok, nem következik be. ³ Ostor a lónak, kantár a szárnak, és vessző a balgák hátának. ⁴ Ne felelj a balgának az ő oktalansága szerint, nehogy hasonló légy hozzá te is. ⁵ Felelj a balgának oktalansága szerint, nehogy bölcs legyen a maga szemében. ⁶ Levágja lábait, erőszakot iszik, a ki üzenetet küld balgával. ⁷ Lelógnak a lábszárak a sántáról: olyan a példabeszéd a balgák szájában. ⁸ Mint a ki követ köt meg parittyában, olyan a ki a balgának tiszteletet ad. ⁹ Tüske akadt a részeg kezébe: olyan a példabeszéd a balgák szájában. ¹⁰ Ijász, a ki mindenkit megsebesít: olyan az, ki balgát bérel föl és csavargókat bérel föl. ¹¹ Mint kutya, mely visszatér okádásához: balga, a ki megismételi oktalanságát. ¹² Láttál valakit, a ki bölcs a maga szemében — reménye van a balgának, inkább mint neki. ¹³ Mondta a rest: fenevad van az uton, oroszlán a piacok közt. ¹⁴ Az ajtó megfordul a sarkában s a rest az ő ágyában. ¹⁵ Be-dugta kezét a rest a tálba, resteli szájához visszavinni. ¹⁶ Bölcsőbb a rest a maga szemében, mint heten, kik észszel felelnek. ¹⁷ Megfogja az ebnek füleit: a ki arra menve felháborodik pörön, mely nem az övé. ¹⁸ Mint a hóbortos, ki tüzes szereket lő, nyilakat meg halált: ¹⁹ olyan azon ember, ki megcsalta felebarátját és azt mondja: hiszen én tréfálok. ²⁰ Fa hiján elalszik a tűz, s mikor nincs suttogó, elhallgat a viszály. ²¹ Szén a

paráznak és fa a tűznek és viszálykodás embere a pörnek szítására!

²² A suttogó szavai akár a csemege, s azok leszálltak a testnek kamaráiba. ²³ Salakos ezüst rávonva cserépre: forró ajkak és gonosz szív. ²⁴ Ajkaival tetteti magát a gyűlölő, de belsejében cselet hány. ²⁵ Midőn kedvessé teszi hangját, ne higgy ő benne, mert hét utálatosság van szivében. ²⁶ Eltakarja magát a gyűlölet ámitással: nyilvánvalóvá lesz rosszasa a gyülekezetben. ²⁷ A ki vermet ás, abba beleesik és a ki követ gördít, hozzá tér az vissza. ²⁸ A hazug nyelv gyűlöli a kiket összezúzott, és a sima száj elcsuszást okoz.

27. ¹ Ne dicsekedjél a holnapi nappal, mert nem tudod mit szül a nap. ² Dicsérjen más téged és ne tenszájad, idegen és ne tenajkaid. ³ Kő nehézsége, főveny súlyossága: de az oktalannak bosszúsága kettejőknél nehezebb. ⁴ Indulatnak kegyetlensége és haragnak áradása; de ki állhat meg a féltékenység előtt? ⁵ Jobb a nyílt feddés, mint a rejtett szeretet. ⁶ Hűségesek a barátoknak verései, s bőségesek a gyűlölőnek csókjai. ⁷ Jóllakott lélek tapossa a szinméz, de éhező léleknek minden keserű édes. ⁸ Mint madár, mely elbujdosik fészkeből, olyan a férfi, ki elbujdosik helyéből. ⁹ Olaj meg füstölőszer megörvendezteteti a szívet: olyan a barát édessége lelkének tanácsából. ¹⁰ Barátodat és atyád barátját el ne hagyd, és testvéred házába ne menj szerencsétlenséged napján; jobb a közeli szomszéd, mint távoli testvér. ¹¹ Légy bölcs, fiam, és örvendeztesd meg szivemet, hogy megfelelhessek gyalázómnak! ¹² Az okos látta a bajt és elrejtőzött; az együgyűek tova haladtak, lakoltak. ¹³ Vedd el ruháját, mert kezeskedett másért, az idegen nőért zálogold őt meg. ¹⁴ A ki barátját fenhangon áldja korán

reggel, átoknak tudatik az be neki. ¹⁵ Csepegő eresz esőzés napján és czivódó asszony egyenlő; ¹⁶ a ki őt elrejtette, szelet rejtett el, és olaj a jobbában elkiáltja magát. ¹⁷ Vasat vason élesítenek, és ember élesíti társának tekintetét. ¹⁸ A ki őrzi a fügefát, enni fogja gyümölcsét, s a ki megőrzi urát, azt tisztelni fogják. ¹⁹ Mint a viz az arcot az arcznak, ugy a sziv az embert az embernek. ²⁰ Alvilág és enyészet nem laknak jól, s az ember szemei sem laknak jól. ²¹ Tégely az ezüstnek, kohó az aranynak, és az ember dicsérete szerint. ²² Ha megtöröd az oktalant mozsárban dara között a törővel, nem távozik tőle az ő oktalansága.

²³ Ismerd meg jól nyájad színét, fordítsd szivedet a nyájakra. ²⁴ Mert nem örökké tart a gazdagság; avagy a korona nemzedékre meg nemzedékre marad-e? ²⁵ Eltűnt a fű, mutatkozott a sarjú, és betakaríttatnak a hegyek füvei; ²⁶ juhok a ruházásodra és mező vételárául bakok; ²⁷ és kecskék teje eleségedül elegendő, házad népe eleségül, meg élelmül szolgálóidnak.

¹ Megfutamodtak, bár üldöző nincs, a gonoszok, de az **28.** igazak olyanok, mint bátorságos oroslán. ² Az ország bűne által sokan vannak vezérei, de ember által, ki ért és tud, szilárdan marad sokáig. ³ Ember, ki szegény és fosztogatja a gyöngéket: eső, mely elsöpör, de kenyér nincs. ⁴ A kik elhagyják a tant, dicsérik a gonoszokat, de a kik megőrzik a tant, fölgerjednek ellenük. ⁵ Rossz emberek nem értik a jogot, de kik az Örökkévalót keresik, mindent értenek. ⁶ Jobb a szegény, ki gáncstalanságában jár, mint a ki fonák az utjain, ha gazdag is. ⁷ Megóvja a tant az értelmes fiu, s a ki dőzsölökkel társul, szégyent hoz atyjára. ⁸ A ki sokasítja vagyonát kamattal és többlettel, annak gyűjti, ki szegényeken könyörül.

⁹ A ki elfordítja fülét, hogy ne hallja a tant, annak imádása is utálat. ¹⁰ A ki megtéveszti az egyeneseket rosszul, ő esik bele a vermébe, de a gáncstalanok jót fognak örökölni. ¹¹ Bölcs a maga szemében a gazdag ember, de a szegény, a ki értelmes, kikutatja őt. ¹² Midőn ujjonganak az igazak, nagy a dicsőség, de midőn felülkerekednek a gonoszok, keresni kell az embert. ¹³ A ki eltakarja büntetteit, nem fog boldogulni, de a ki bevallja és elhagyja, irgalmat fog találni. ¹⁴ Boldog az ember, ki mindig retteg, de a ki megkeményíti szivét, bajba esik. ¹⁵ Ordító oroszlán és mohó medve: gonosz uralkodó szegény népen. ¹⁶ Fejedelem, hiányos az értelmességben és nagy a zsarolásban — a ki gyűlöli a haszonlesést, az soká fog élni!

¹⁷ Ember, kit megöltnek vére nyomaszt, a gödörig fusson, ne tartsák őt! ¹⁸ Ki gáncstalanul jár, megsegíttetik, de a ki fonák az utjain, az egyiken elesik. ¹⁹ A ki földjét műveli, jóllakik kenyérrel, de a ki üres dolgokat hajhász, jóllakik szegénységgel. ²⁰ Hűséges embernek bő áldás jut; de a ki siet meggazdagodni, nem marad büntetlenül. ²¹ Tekintélyt ismerni nem jó, s egy darab kenyérért bűnössé lesz a férfi. ²² Utána rohan a vagyonnak az irigy szemű ember, és nem tudja, hogy hiány jön rá. ²³ A ki meginti az embert, utóbb kegyet fog találni, inkább mint a sima nyelvű. ²⁴ A ki megrabolja atyját és anyját és azt mondja: nincs bűn, társa ő a rontó embernek. ²⁵ A telhetetlen lelkű vizsályt gerjeszt, de a ki az Örökkévalóban bizik, bőségben részesül. ²⁶ A ki önszivében bizik, az balga, de a ki bölcsességben jár, az megmenekszik. ²⁷ A ki szegénynek ad, annál nincs hiány, de a ki elfordítja szemeit, annak bő átok jut. ²⁸ Mikor felülkerekednek a gonoszok, el-

rejtőzik az ember, de mikor elvesznek, megsokasodnak az igazak.

¹ A feddés embere, a ki megkeményíti nyakát, hirtelen **29.** fog megtöretni és nincs gyógyulás. ² Midőn sokasodnak az igazak, örül a nép; de midőn uralkodik a gonosz, nyög a nép. ³ Ember, ki bölcseséget szeret, megörvendeztetni atyját, de a ki parázna nőekkel társul, elveszíti a vagyont. ⁴ A király jog által fennállást ad az országnak, de az adók embere lerombolja. ⁵ Férfi, ki hizeleg felebarátjának, hálót terít ki lábainak. ⁶ Rossz ember büntetésében tör van, de az igaz ujjong és örül. ⁷ Ismeri az igaz a szegények jogát, a gonosz nem érti meg a tudást. ⁸ A csufolás emberei fölszítják a várost, de a bölcsök lecsillapítják a haragot. ⁹ Bölcs ember, ki pörösködik oktalan emberrel, akár háborog, akár mosolyog, nincs nyugta. ¹⁰ A vérontás emberei gyűlölik a gáncstalant, és az egyenesek gondoskodnak lelkükről. ¹¹ Egész indulatát szabadon engedi a balga, de a bölcs utóljára lecsendesíti. ¹² Uralkodó, ki hazug szóra figyel, annak szolgálói mind gonoszok. ¹³ Szegény és elnyomás embere találkoztak, mindkettejük szeméinek megvilágosítója az Örökkévaló. ¹⁴ Király, ki igazsággal itéli a szegényeket, annak trónja mindenkorra megszilárdul. ¹⁵ Vessző és intés bölcseséget ad, de a szabadjára eresztett fiu szégyent hoz anyjára. ¹⁶ Midőn megsokasodnak a gonoszok, sokasodik a bűn, de az igazak meglátják elestüket. ¹⁷ Fenyítsd fiadat és nyugalmat ad neked, és gyönyöröket szerez lelkednek.

¹⁸ Látomás nélkül elvadul a nép, de a ki megőrzi a tant, boldog az! ¹⁹ Szavak által nem okul a szolga, mert érti ugyan, de nincs felelet. ²⁰ Láttál embert, ki hirtelenkedik beszédében; inkább van a balgának reménye, mint

neki. ²¹ Ki elkényezteti ifjukortól fogva szolgáját, a végén az urfivá lesz. ²² Haragos ember vizsályt gerjeszt, és indulatos embernél sok a büntett. ²³ Az ember büszkesége megalázza őt, de az alázatos lelkü szert tesz tiszteletre. ²⁴ Ki tolvajjal osztozkodik, gyűlöli a lelkét; esküt hall, de nem vallhat. ²⁵ Az ember rettegeése tört szerep, de ki az Örökkévalóban bizik, megóttalmaztatik. ²⁶ Sokan keresik fel az uralkodó színét, de az Örökkévalótól van az ember igaza. ²⁷ Az igazak utálata a jogtalanság embere és a gonosznak utálata az egyenes útú.

30. ¹ Águrnak, Jáké fiának szavai. Beszéd. Úgymond a férfi Itiélnek, Itiélnek és Ukálnak. ² Bizony tudatlanabb vagyok bárkinél, és emberi értelmem nincs nekem; ³ s nem tanultam bölcseséget, és a Szentnek megismerését nem tudom. ⁴ Ki szállt fel az égbe és szállt alá; ki gyűjtött szelet a markába; ki kötött vizet ruhájába; ki állapította meg a föld végeit mind? Mi a neve, és mi fiának neve, hogyha tudod? ⁵ Istennek minden szava salaktalan, pajzsa ő mind a benne menedéket keresőknek. ⁶ Ne tégy hozzá szavaihoz, nehogy rád czáfoljon és hazugnak bizonyulj.

⁷ Kettőt kértem tőled, ne vond meg tőlem, mielőtt meghalok. ⁸ Hamisságot és hazug szót távoztass tőlem; szegénységet vagy gazdagságot ne adj nekem, eledelül add nekem kiszabott kenyereket: ⁹ nehogy jóllakjam és tagadóvá lennék s mondanám, ki az Örökkévaló; s nehogy elszegényedjem és lopnék s megsérteném Istenemnek nevét.

¹⁰ Ne vádold be a szolgát uránál, nehogy átkozzon téged és te bünhődnél. ¹¹ Nemzedék, mely átkozza atyját, és anyját nem áldja; ¹² nemzedék, mely tiszta a maga

szemeiben, de szennyétől nem mosatott meg; ¹³ nemzedék — mily büszkék a szemei, és szempillái hogy emelkednek! ¹⁴ Nemzedék, melynek kardok a fogai és kések a zápfogai, hogy megegyék a szegényeket, ki az országból, és a szűkölködőket el az emberek közül.

¹⁵ Alúkának két lánya van: adj, adj; hárman vannak, kik nem laknak jól, négyen, kik nem mondják: elég! ¹⁶ Alvilág, elzárt anyaméh, a föld, mely nem lakik jól vízzel, és a tűz, mely nem mondja: elég! ¹⁷ Szem, mely kigunyolja atyját és kicsufolja az anyja iránt való engedelmességet, azt kivájják a völgynek hollói és megeszik a fiatal sasok.

¹⁸ Három az, a mi csodálatos nekem, és négy, amit nem tudok: ¹⁹ a sasnak útja az égen, kigyónak útja a sziklán, hajónak útja a tenger szívében és férfi útja a fiatal nőnél. ²⁰ Ilyen az útja az asszonynak, ki házasságot tör: evett, megtörölte száját és mondja: nem cselekedtem jogtalanságot.

²¹ Három alatt reszket a föld s négy alatt — nem birja elviselni: ²² szolga alatt, midőn király lesz, s aljas alatt, midőn jóllakik kenyérrel; ²³ gyülölt nő alatt, midőn férjhez megy és szolgáló alatt, midőn örököse lesz úrnőjének.

²⁴ Négyen vannak a földnek kicsinyei és azok bölcseséges bölcsék: ²⁵ a hangyák nem erős nép és elkészítették nyáron a kenyérüket; ²⁶ a hegyi nyulak nem hatalmas nép és a sziklába rakták házukat; ²⁷ királya nincs a sáskának és kivonult rendezetten mindnyája; ²⁸ a gyikot kézzel foghatod, és ott van a királyi palotákban.

²⁹ Hárman vannak a szép léptüek és négyen a szép járásuak: ³⁰ az oroszlán hős az állatok közt s nem tér

ki senki elől; ³¹ a fürge dereku vagy a kecskebak, és a király, kivel szemben nincs megállhatás.

³² Ha elvetemültél emelkedésedben és ha gazul viselkedtél: kezet szájra! ³³ Mert tejnek szorítása kihoz vajjat és orrnak szorítása kihoz vért, és harag szorítása kihoz vizsályt.

31. ¹ Lemúel királynak szavai. Beszéd, melylyel oktatta őt az anyja.

² Mit, én fiam, mit én méhem fia és mit én fogadalmim fia? ³ Ne add az asszonyoknak erődet, sem útjaidat a királyrontóknak. ⁴ Ne a királyoknak, Lemúel, ne a királyoknak borivás, ne a fejedelmeknek részegítő ital! ⁵ Nehogy igyék és elfelejtené a szabott törvényt és elváltoztatná a nyomoruság minden fiának jogát. ⁶ Adjatok részegítő italt a bujdosónak és bort az elkeseredett lelkűeknek; ⁷ igyék és felejtse el szegénységét és szenvedésére ne emlékezzék többé. ⁸ Nyisd meg szájadat a némának, a mulandóság minden fiának jogáért. ⁹ Nyisd meg szájadat, ítélj igazsággal és szerezd jogát a szegénynek és szükölködőnek.

¹⁰ Derék asszonyt ki talál, a korálokat felülmulja értéke. ¹¹ Bizott benne férjének szive és nyereség sem hiányzott. ¹² Jót tett vele s nem rosszat éltenek minden napjaiban. ¹³ Gondja volt gyapjura és lenre, és dolgozott kezei kedvével. ¹⁴ Úgy volt, mint a kalmár hajói, megszünnen hozta kenyerét. ¹⁵ Fölkelt, midőn még éjszaka, s kiadta az eledelt házának, s a kiszabott kenyeret szolgálóinak. ¹⁶ Gondolt mezőre és megvette, kezének gyümölcséből ültetett szőlőt. ¹⁷ Erővel övezte föl derekát és szilárdította karjait. ¹⁸ Megérezte, hogy jó a keresete,

nem alszik el éjjel mécsese. ¹⁹ Kezeit kinyújtotta a guzsalyra és ujjai tartották az orsót. ²⁰ Tenyerét megnyitotta a szegénynek és kezeit kinyújtotta a szűkölködőnek. ²¹ Nem féltette házát a hótól, mert egész háza karmazsinba van öltözve. ²² Takarókat készített magának, bysszus és bibor az öltözete. ²³ Ismeretes a kapukban férje, midőn együtt ül az ország véneivel. ²⁴ Gyolcsot készített és eladta és övet, melyet adott a kanaáninak. ²⁵ Erő és dísz az öltözete és nevetett a jövő nap elé. ²⁶ Száját fölnyitotta bölcseséggel, s szeretetnek tana a nyelvén. ²⁷ Szemléli házának menetét, és a restség kenyerét nem eszi. ²⁸ Előálltak fiai és boldognak mondták, férje és megdicsérte. ²⁹ Sok a nő, kik derekasat végeztek, de te föléje jutottál mindnyájának. ³⁰ Hazugság a kellem, és hiábavalóság a szépség; asszony, ki istenfélő, az dicsértessék. ³¹ Adjatok neki kezei gyümölcséből és dicsérjék őt a kapukban tettei!